

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

Αρ 440

1935

ΚΛΟΝΤΕΤ
ΚΟΛΜΠΕΡ

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ
ΣΕΛΙΔΕΣ 60

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΣΑΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΑΚΡΥΑ
ΚΑΙ ΠΥΚΝΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ἡ «ORELIA» ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ἐκεῖνο
τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐπιθυμοῦσατε, μεγάλα καὶ
ἐκφραστικά ματόκλαδα. Ὀλίγα σταγόνες κά-
θε πρωὶ καὶ θὰ ἔχετε συντόμως μεγάλα καὶ
γοητευτικὰς καμπύλα ματόκλαδα. Ἐὰν θάφητε
τὰ ματόκλαδά σας, μεταχειρίζεσθε τὴν ὑγρὴν
δαφν «ORELIA» ἢ τὴν «ORELIA-COMPACT»
ἢ ὁποῖα στεγνώνει ἀμέσως καὶ ἀντέχει εἰς τὰ
λουτρά, τὸν ὕπνον, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ δάκρυα.
Τὰ προϊόντα «ORELIA» πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ
καλὰ μυροπωλεῖα. Γεν. ἀπ. Ἰωάν. Συμεωνο-
γλου, Ἑμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SEVE CILIAIRE ET SOURCILIERE — FARD LIQUIDE

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιωτέ-
ραν συλλογὴν χάρτου ταπε-
τσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστα-
σίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω
τὸ τετραγωνικὸν μέτρον με-
τὰ τοποθετήσεως

ΣΚΙ-ΠΟΥΛΩΒΕΡ

ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ

ΤΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΡΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΑΝ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15 - ΑΘΗΝΑΙ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57 - ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΗΛΕΦ. 24-270

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ

ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Γ. ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΖΑΝΤΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ - ΠΟΥΡ - ΦΕ'Ι'Γ - ΖΩΝΑΙ ΒΑΛΤΣΑΙ

Εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεταίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλῆνης καὶ Τεγέας 1
Ὁρα 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΣ

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ΑΘΗΝΑΣ 11
Γραφεῖον Διεκπεραιώσεως Ὑποθέ-
σεων, γνωρίζει ὅτι ἀναλαμβάνει ἐ-
ξώσεις δι' ἐξόδων του, μέχρι πέρ-
ατος αὐτῶν, εἰσπράττον τὰ δικα-
στικά ἔξοδα ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστὰς.

Οἰκονόμειο

Η ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ περίφημη «σάρ» τοῦ Γαλλικοῦ κινηματογράφου Γκαμπὺ Μορλαί, ὅπως ἀφανίζεται στὸ φιλμ «Ἰωάννα» καὶ παίζεται αὐτὲς τὲς ἡμέρες στὸ «Παλλάς»

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΗ ΜΑΥΡΗ ΗΠΕΙΡΟ

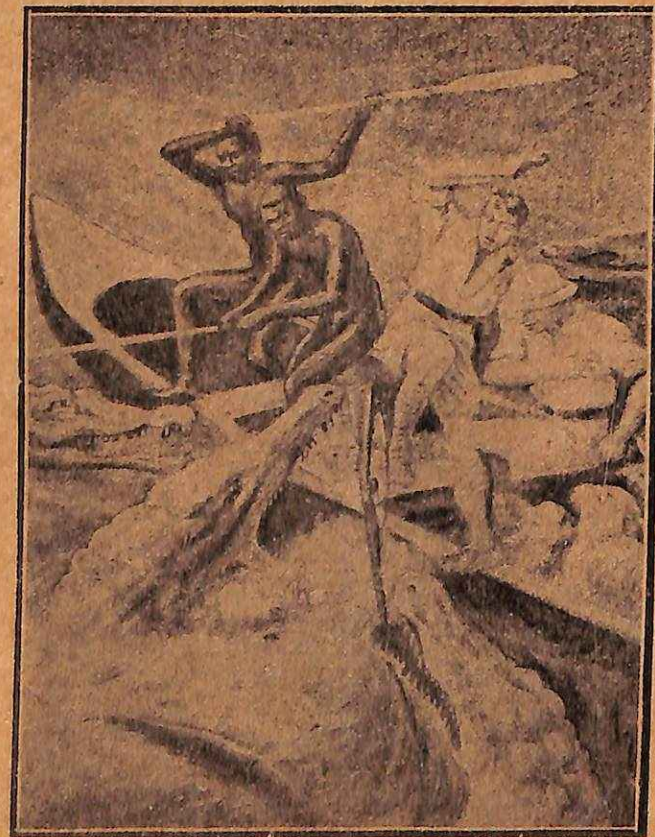
ΕΦΙΑΛΤΙΚΕΣ ΝΥΚΤΕΣ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ ΤΑΓΚΑΝΙΚΑ

Μια αποστολή της Γεωγραφικής Έταιρείας στην Άφρική. Η έρευνες της στους καταρράκτες του Στάνλεϋ και στις λίμνες του Ισημερινού. Τι αφηγείται ο Ρόμπερτ Τάσμαν. Το συμπόσιο των κροκοδείλων. Μια επίσκεψη στο Νογκορόμπα. Η δραματική επιστροφή των δυο τεληερών Άγγλων. Πώς τους έσωσαν τη ζωή οι μαύροι της αποστολής των, κλπ.

ΟΝ περασμένο χρόνο, η Γεωγραφική Έταιρεία του Λονδίνου, έστειλε μια αποστολή επίσημη μόνον στην Άφρική, για να μελετήσει τα εθίμα και τα έθιμα των φυλών των μαύρων και να κάνει μια ενδιαφέρουσα έρευνα στους καταρράκτες του Στάνλεϋ, στο όρος Γκιλμάντσορ και στις λίμνες Βικτορίας και Ταγκανικά. Η αποστολή είχε έφοδο στη με είδικα αυτοκίνητα της έρημου, με διάφορα όπλα για τους φυλάρχους και με πλήθος όπλων κι άλλων χρησίων πραγμάτων για το κοπιαστικό ταξίδι της. Το έργο των Άγγλων επιστημόνων τελείωσε χωρίς να στοιχίσει τη ζωή σε κανέναν από τους τεληερών έξερευνητές κι ύστερ' ακριβώς από δέκα μήνες, γύρισαν πάλι στο Λονδίνο, φέρνοντας μαζί τους ένα πλήθος σπάνιων φυτών και ζώων. Στην περιγραφή του ταξιδιού της ούτοσος που έκανε ο αρχηγός της αποστολής, ο καθηγητής Ρόμπερτ Τάσμαν, αναφέρει και τ' ακόλουθα τραγικά επεισόδια που συνέβησαν στη λίμνη Ταγκανικά και τα οποία ήταν άφορμή να χαθούν πολλοί μαύροι του καταρράκτη του.

«Βρισκόμαστε — γράφει ο Ρόμπερτ Τάσμαν — στις εξωτερικές όχθες του ποταμού Κογγό. Είχαμε κατασκήνωμα μέσο στα δέντρα, μακριά από τα χωριά των Ιθαγενών. Η ζωή μας ήταν κουραστική και δύσκολη. Κάθε τόσο οι μαύροι που μας συνόδευαν έπαιναστατούσαν, φρόντιζαν τα τρομαχτικά φείδια εκείνης της περιοχής και δεν έκαναν ούτε βήμα, αν δεν συμβουλευόντουσαν τους αποκριτικούς μάγους των. Άναγκαζόμαστε τότε να τους διπλασιάζουμε την τροφή τους και να βάζουμε τον αρχηγό του καταρράκτη να τους υπάσσει τα πλευρά με το βούδουλα. Αλλά κι αυτός ακόμη ο ύπνος μας ήταν μαρτυρικός. Είμαστε υποχρεωμένοι να έχουμε μπροστά στις καλύβες μας αναμμένες φωτιές, για το φόβο των θηρίων. Κι' αυτή τη φροντίδα βέβαια δεν μπορούσαμε να την αφήσουμε στους μαύρους. Ήταν τόσο τεμπέληδες, ώστε θα προτιμούσαν να τους φάνε τα λιοντάρια κι' η τίγρης παρά να μείνουν άνοιτοι. Έτσι, ένας ένας, φυλάγουμε με τη σειρά την κατασκήνωσή, τυλιγμένοι μέσα σ' ένα τοπίο, για να μη μας ταυτοποιή τα τεράστια κουνούπια Φοβόμαστε πρό πάν-

Με τα χοντρά κουτιά, άρχισαν να χτυπούν τα κεφάλια των κροκοδείλων

ζούγκλας. Μια νύχτα λοιπόν, εκεί που φύλαγα την κατασκήνωσή μας κι' εχ' άφωσθή στις σκέψεις μου, κυττώντας τις φλόγες της φωτιάς, ένας παράξενος θόρυβος μ' έκανε να βυθιστώ το βλέμμα μου στο σκοτάδι. Θά έλεγε κανείς ότι περνούσε από εκεί κοντά ένα μεγάλο καταρράκτη. Πέρασε μια ώρα, χωρίς να μπορώ να δω ακόμη τίποτε. Τέλος άκουσα καθαρά τα σφυρίγματα και τις φωνές των Ιθαγενών κι' ένα πλήθος βελάσματα. Κατάλαβα τότε ότι κάποιοι έμποροι θά μετέφεραν πρόβατα στο Νογκορόμπα, τη μοναδική πολιτεία της Ανατολικής Άφρικής, που βρισκόταν στην άκρη της λίμνης. Μόλις όμως το καταρράκτην του άνοιγαν έμποροι έφτασε κοντά στην κατασκήνωσή μας, άκούστηκαν άγρια ούρλιασμα πόνου και πυροβολισμοί. Οι Ιθαγενείς άησυχασαν πετάχτηκαν έξω από τις καλύβες κι' άρχισαν να τρέχουν δεξιά κι' αριστερά σαν χαμένοι. Οι άλλοι σύντροφοί μου έβησαν από τη σκηνή τους για να δουν τι συμβαίνει. Και τότε είχαμε παράδει το νεύρα. Προτίμησα λοιπόν να κρατήσω συντροφιά του μελαγχολικού συνσόδου μου, παρά να πάω να κοιμηθώ. Ο Τόμσον όμως ήταν αμίλητος. Κάπνιζε την πίπα του και φαινόταν άφηρημένος. Κατάλαβα ότι θυμόταν το Λονδίνο. Κι' αλήθεια, έξη μήνες είχαν περάσει από τότε που είμαστε στην Άφρική, μέσα στην τρομαχτική ζέση του Ισημερινού. Προσπάθησα λοιπόν να τον παρηγορήσω. Ο Τόμσον όμως με παρεκάλεσε να τον αφήσω στις σκέψεις του. Βαρυόταν να μου απαντήσει. Δεν έβρω πόση ώρα μείναμε έτσι σιωπηλοί. Μια στιγμή ωστόσο άγριες φωνές από την καλύβα των Ιθαγενών, πάγωσαν το αίμα μας. Πήραμε τα όπλα μας και τρέξαμε προς τα εκεί. Το θέαμα όμως που είδαμε, μάς έκανε ν' ανατριχιάσουμε από τη φρίκη. Τρεις κροκοδείλοι είχαν γλυστρήσει από τη λίμνη ως την καλύβα των μαύρων, την οποία αυτοί είχαν ξεχάσει ανοιχτή. Η τεράστια μασέλες τους έσπασαν τα κόκκαλα των Ιθαγενών και τους κομμάτιασαν. Δεν τολμούσαμε να μεταχειριστούμε τα όπλα μας, φοβούμενοι μήπως σκοτώσουμε τους μαύρους. Τέλος, ο Τόμσον που ήξερε τη γλώσσα των Ιθαγενών, άρχισε να φωνάζει στους μαύρους να βγουν από την καλύβα. Κανείς, ωστόσο δεν τον άκουσε. Δεν ξέρω πόσο κράτησε αυτό το συμπόσιο των κροκοδείλων. Όταν έφυγαν ανενόχλητα αυτά τα άπαισία τέρατα, δεν είχαν μείνει ζωντα-

νή. Ήδη σήσαμε την τραγωδία που είχε συμβεί εκεί πέρα. Τα θηρία, καθώς ήταν πεινασμένα, είχαν έρθει στην κατασκήνωσή μας, θέλοντας ν' αρπάξουν κανένα μαύρο. Η θέα όμως της φωτιάς, τ' ανάγκαζε να στέκονται μακριά και να μη τολμούσαν να πλησιάσουν. Όταν λοιπόν είδαν το καταρράκτη, ρίχτηκαν άπρόοπτα σ' αυτό και κομμάτιασαν μερικούς Ιθαγενείς. Έπειτα χάθηκαν πάλι μέσα στο δάσος. Ο έμπορος ωστόσο φαίνεται ότι βιάζονταν να φτάσει στο Νογκορόμπα για τ' συνέχισε την πορεία του προς τη λίμνη, χωρίς να ζητήσει τη βοήθειά μας. Έτσι σε λίγο ξαναπλάθηκε γύρω μας η μυστηριώδης σιωπή της ζούγκλας κι' οι Ιθαγενείς γύρισαν πάλι ήσυχασμένοι στις καλύβες τους. Μετά τρεις ώρες, ο δόκτωρ Έτιαν Τόμσον ήρθε να αντικαταστήσει. Άρχισε να έμμερνή και γι' αυτό αφήσαμε τις φωτιές να σβήσουν. Ο Τόμσον ωστόσο βασανιζόταν από κάποιο κακό προαίσθημα και γι' αυτό ήταν άησυχος. Αλλά και μένα η περιπέτεια του άγνώστου έμπορου μου είχαμε παράδει το νεύρα. Προτίμησα λοιπόν να κρατήσω συντροφιά του μελαγχολικού συνσόδου μου, παρά να πάω να κοιμηθώ. Ο Τόμσον όμως ήταν αμίλητος. Κάπνιζε την πίπα του και φαινόταν άφηρημένος. Κατάλαβα ότι θυμόταν το Λονδίνο. Κι' αλήθεια, έξη μήνες είχαν περάσει από τότε που είμαστε στην Άφρική, μέσα στην τρομαχτική ζέση του Ισημερινού. Προσπάθησα λοιπόν να τον παρηγορήσω. Ο Τόμσον όμως με παρεκάλεσε να τον αφήσω στις σκέψεις του. Βαρυόταν να μου απαντήσει. Δεν έβρω πόση ώρα μείναμε έτσι σιωπηλοί. Μια στιγμή ωστόσο άγριες φωνές από την καλύβα των Ιθαγενών, πάγωσαν το αίμα μας. Πήραμε τα όπλα μας και τρέξαμε προς τα εκεί. Το θέαμα όμως που είδαμε, μάς έκανε ν' ανατριχιάσουμε από τη φρίκη. Τρεις κροκοδείλοι είχαν γλυστρήσει από τη λίμνη ως την καλύβα των μαύρων, την οποία αυτοί είχαν ξεχάσει ανοιχτή. Η τεράστια μασέλες τους έσπασαν τα κόκκαλα των Ιθαγενών και τους κομμάτιασαν. Δεν τολμούσαμε να μεταχειριστούμε τα όπλα μας, φοβούμενοι μήπως σκοτώσουμε τους μαύρους. Τέλος, ο Τόμσον που ήξερε τη γλώσσα των Ιθαγενών, άρχισε να φωνάζει στους μαύρους να βγουν από την καλύβα. Κανείς, ωστόσο δεν τον άκουσε. Δεν ξέρω πόσο κράτησε αυτό το συμπόσιο των κροκοδείλων. Όταν έφυγαν ανενόχλητα αυτά τα άπαισία τέρατα, δεν είχαν μείνει ζωντα-

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένδεκα πρόσωπα της ιστορίας που ήσαν... κομμάτια. Οι θρύλοι των Κάφρων για τον Ήλιο και τη Σελήνη. Μια χαριτωμένη «αστρονομία». Μια παράδοση φιλική σκύλλου και χήνας. Πώς έρθηκε την ήσυχια του ένας πλούσιος Άγγλος. Ποιά άρωμα προτιμούν οι θαλασσιές.

Οι κουρείς έχουν δικαίωμα να περιφανεύονται για τ' επάγγελμά τους, γιατί πολλοί από τους συνάδελφούς τους αναδείχθηκαν και κατέλαβαν τις τιμητικότερες θέσεις της κοινωνίας. Έτσι, μόλις νύχτωσε, άποχαρητήσαμε τον Άγγλο διοικητή κι' άρχισαμε να κοπιλάσουμε γρήγορα, για να έπιστρέψουμε στην κατασκήνωσή.

Ήταν μια μαγευτική νύχτα, χωρίς φεγγάρι, με τόσο καθαρή, ώστε τ' άστρα καθοπεζόντουσαν στα νεοτά της λίμνης. Τίποτε δεν πρόδιδε την καταστροφή που μας περιέμενε. Είχαμε φτάσει στη μέση περίπου της λίμνης, όταν ξαφνικά οι μαύροι άρχισαν να τρέχουν και να ούρλιαζαν, ενώ μάς έδειχναν τα νερά της Ταγκανικά. Είδαμε τότε ένα πλήθος άπαισων κροκοδείλων ν' ανοίγουν το στόμα τους και να πλησιάζουν τη βάρκα. Γέμισα γρήγορα την καραμπίνα μου, σημάδεψα έναν απ' αυτούς και πυροβόλησα. Είδα τα νερά της λίμνης να ταραζώντα και ν' άφρίζουν. Ο πληγμένος κροκοδείλος είχε άγριέψει και χτυπούσε με την ούρά του τα νερά. Και σε μια στιγμή η θεόρατη μασέλα του άρπασε την άκρη της βάρκας τόσο δυνατά, που τ' όπλο έξφυγε από τα χέρια μου. Ο Τόμσον έβγαλε ένα ξεφωρητό φρίκης. Και θά χανόμαστε, αν οι δυο μαύροι δεν διατρούσαν την ψυχραιμία τους. Με τα χοντρά κουτιά άρχισαν τότε να χτυπούν με δύναμη τα κεφάλια των κροκοδείλων και κατάρ- θωσαν να τους αναγκάσουν να παραιτηθούν από τη λεία τους. Έτσι μάς έσωσαν τη ζωή και καταφέραμε να γυρίσουμε στην κατασκήνωσή. Αυτή ήταν μια από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπέτειές μας.

Ο δόκτωρ Τάσμαν κατόπιν εξιστορεί πως έκαναν τις διαφορές έπιστημονικές μελέτες τους και τέλος τον έθουσιασμό τους, όταν είδαν ότι όλοι ήταν ζωντανοί, όταν ξεκίνησαν για να γυρίσουν στην Άγγλία.

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΛΟΡΕΝΤΙ

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη.

Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

Ο Λόρδος Τέντερν επίσης ήταν, στα μικρά του χρόνια, ύπνιος στο κουρείο του πατέρα του και ο γνωστός Άγγλος ποιητής Άλλαν Ράιμς ήταν ένας από τους τελειότερους κομμάτιας του Λονδίνου.

Οι Κάφροι νομίζουν ότι ο ήλιος είναι παντρεμένος με τη σελήνη και ότι τα άστέρια είναι παιδιά του πατέρα αυτού άντρογόνου. Οι άερόλιθοι πάλι είναι, κατά τη γνώμη τους, τα παιδιά του ήλιου, που πεθαίνουν.

Την έκλειψη της σελήνης την έξηγούν, λέγοντας, ότι η σελήνη έκανε κάποιο σφάλμα και κρύβεται για να μην την πιάσει και της τις βρέξει ο ήλιος. Για τις κηλίδες της σελήνης επίσης, λένε πως είναι καψίματα, που της τα έκανε από ά προσεξία ο ήλιος την πρώτη ή μέρα των γάμων τους.

Κατά τους Κάφρους ο ήλιος και η σελήνη δεν είναι πάντα μονοιασμένοι και αγαπημένοι. Κάποτε μάλιστα η σελήνη θέλησε να άπατήσει τον άνδρα της, αυτός όμως το μύριστηκε έγκαιρως κι' έβαλε άμέσως το έμπνότερο από τα παιδιά του κοντά της, για να την παρακολουθή. Γι' αυτό, λένε, βλέπου-

με πάντα ένα άστέρι δίπλα στη σελήνη. Και ο άστερισμός της Μεγάλης Άρκτου είναι το μεγάλο άμάρι του ήλιου και της σελήνης, ενώ ο άστερισμός της Μικράς Άρκτου το μικρό τους άμάρι!...

Ο Αντώνιος Μπράντο, ένας από τους μεγαλύτερους έφευρέτες του κόσμου, ένας από τους πιο σπουδαίους ηλεκτρολόγους και τους διαπρεπέστερους πολιτικούς ήταν στή νεοτά τ' κουρείς στη Νέα Υόρκη!

Ο Όλιβιέρος Νταίμ, ο γνωστός Ιστορικός της βασιλείας του Λουδοβίκου ΙΑ' της Γαλλίας, ήταν επίσης κουρέας και μάλιστα ο μεγαλύτερος διδάσκαλος στην τέχνη του.

Ο Σέρ Ρίχαρντ Άρκράιτ, πριν έκλεγη βουλευτής και γι' νη, κατόπιν, μέγας πολιτικός, είχε ένα ύπνιο κουρείο στο Τίρεστον!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

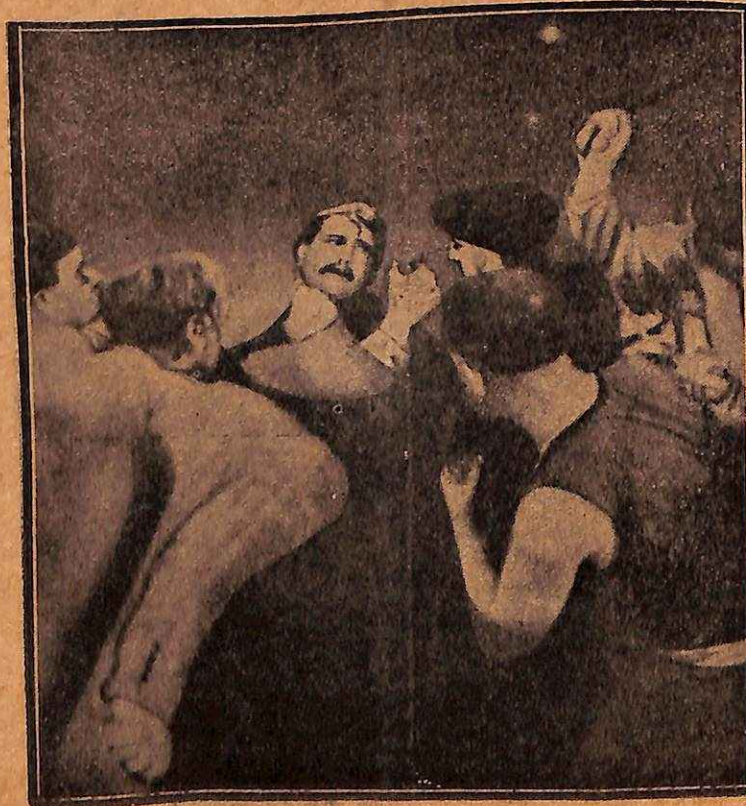
ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Μία φρικιαστική σκηνή στα κόκκινα κατέργα της Ρωσίας: Συμπλοκή μεταξύ φυλάκων και καταδικών

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Το εσωτερικό του κ' ή επίπλωσής του, ήταν σωστή ή απελπισία. Όλα έδειχναν, εκεί μέσα, την εγκατάλειψη, την καταστροφή, τη φτώχεια...

Το εσωτερικό του κ' ή επίπλωσής του, ήταν σωστή ή απελπισία. Όλα έδειχναν, εκεί μέσα, την εγκατάλειψη, την καταστροφή, τη φτώχεια...

Το εσωτερικό του κ' ή επίπλωσής του, ήταν σωστή ή απελπισία. Όλα έδειχναν, εκεί μέσα, την εγκατάλειψη, την καταστροφή, τη φτώχεια...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η κυρία Σουρέρ, μια άριστοτατη γυναίκα της ανώτερης Παριζιανής άριστοκρατίας, πλησιάζει πενήντα στην κρίση για τις γυναίκες ηλικία των σαράντα έτών, στο φθινόπωρο της. Έντονος εξακολουθεί να είναι άνθρωπος και να φαίνεται σαν μια γυναίκα. Εξαιτίας της, τριάντα χρόνια από τότε, με τον σύζυγό της, έναν πάλαυτο προπύργιο, ή ο γάμος χαριότατος, μελοδοντικό κατοικούν στο ίδιο μέγαρο. Κι' αυτό, γιατί ο κ. Σουρέρ, στην αρχή μέν τον γάμο τους την παραμελούσε, αναγκάστηκε τον έρωτα ο έφημος περιπέτειες, και κατόπιν γιατί η όγδω του από τη γλένια κλονίστηκε ανεπαίσθητα και κατόπιν ένα έρωτας, παράλυτος σχεδόν. Μία χειμωνιάτικη ημέρα ή κ. Σουρέρ πηγαίνει συντηρημένη στον δρόμο Ουγκέ, τον εξομολογητή των κυριών της άριστοκρατίας, και του εξομολογείται ότι ο νεαρός Μωρίς 'Αρτουά, γυιός ενός παλιού συνταξάρχου του σιδηρόδρομου, ο οποίος κατοικεί τώρα μαζί τους, είναι έρωτας με τον οποίο της κ' ότι εκείνη με δυσκολία συγκρατεί τον εαυτό της και δεν αποκόπτεται στον έρωτά του. Ο δόξας την συμβουλεύει, της αποδεικνύει ότι ένας έρωτας έρωτας δεν μπορεί να την κάνει ευτυχισμένη και στο τέλος την προτρέπει να απομακρυνθεί από κοντά της τον νεαρό Μωρίς. Εκείνη η Τζούλια ζαναγυρίζει στο μέγαρό της, όπου συναντά, στο δείπνο, τον Μωρίς. Εκείνη, από τη στάση της, καταλαβαίνει άμεσα πως κάτι έκτακτο συνέβη και βασανίζεται από άησυχες σκέψεις. Και πράγματι, η Τζούλια του ομολογεί ότι πήγε στον εξομολογητή της και τον ικετεύει να φύγει. Ο Μωρίς, συντηρημένος, σηκώνεται ποσάμια και την αφήνει μόνη, αφήνοντας την καταπληκτική και περιλήψη.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

Η όμαδικές εκτελέσεις των πολιτικών καταδικών. Πώς συνελήφθη ο "Αγγλος δημοσιογράφος Βίλλυ Μέσλερ. Η τρομακτική παράγραφος 52 του Σοβιετικού ποινικού δικαίου. Η μαρτυρική μέρες του Μέσλερ στις φυλακές της Μόσχας. Η μεταφορά του στον "πρεσβυτείο των θανάτων". Οι μελλοντικές τραγωδίες. Η κολακιστική ζωή των Ρώσων καταδικών.

είνε αυτή η Τζούλια ντέ Κρόσι... Είπε όμως τόσο καλή!... Τόσο γλυκιά κι αγαθό-ψυχη!...

Η Τζούλια δεν ένοιωσε καμιά πίκρα στην ψυχή της, για τη γνώμη αυτή των συμμαθητριών της, την οποία συχνά είχε «άρπαξει» το λεπτό της αίσθημα. Υπέφερε όμως, από κάτι το ανέκφραστο κι ακαθόριστο, το οποίο συχνά τάραιζε την ψυχή της. Σχυνά αναρωτιόταν γι' αυτό το «κάτι», ταπεινωμένη εκ των προτέρων, και βέβαια, ότι δεν θα μπορούσε να το εξηγήσει.

—Είμαι ευτυχισμένη... Ναι, είμαι ευτυχισμένη!... Γιατί όμως νοιώθω τόσο συχνά με ανεξήγητη ταραχή και στενοχώρια;... Τι μου συμβαίνει; Σαν τι να μου λείπει;

Δεν εύρισκε ποτέ ικανοποιητική απάντηση, στις απορίες της αυτές. Και το κενό στην ψυχή της, εξακολουθούσε... Κάτι το απροσδιόριστο, κάτι το άδειο μέσα της, εξακολουθούσε ακόμα να υπάρχει, να έπιμένει, και να την βασανίζει... Κι' αυτό το «κάτι», αυτό που ποθοόσε τόσο η καρδιά της και το ζήτησε, η τύχη θέλησε να της το φανερώσει αργότερα... Και τότε, χάριξε με δίψα αυτό το «κάτι», με το ξανάχασε άμεσως για πάντα!... Θα δούμε τι ήταν...

Δύο χρόνια ήθελε ακόμη, όσο να τελειώσει τις σπουδές της, η Τζούλια. Ένα πρωί όμως, έκανε την εμφάνισή της στο μοναστήρι αυτό των «Καλογριών της Απολυτρόσεως», η αδελφή Κοζύμα, έπιφορτισμένη να διευθύνει τις σπουδές των προχωρημένων τάξεων. Καταγόταν απ' τη Νότιο Ιταλία, κι' είχε γεννηθεί στα περίχωρα του Βιέτρι, φλογερή Ιταλίδα η αδελφή Κοζύμα, είχε μεγαλοπρεπές κομμάτι — σαν άλλες τις συμπατριώτισσές της — χαρακτηριστικά προσώπου τέλεια και δέρμα μελαγχροινό. Κανένας δεν μπορούσε να την δει, και ποσόνταν να ακούσει τη φωνή της χωρίς να βοηθηθεί. Η φωνή της ήταν η πιο πλούσια, η πιο δυνατή, κι' η πιο σαγηνευτική φωνή κοντρόλ.

Και τότε συνέβη κάτι το αλλόκοτο, όσο και συνηθισμένο άλλωστε σε παρόμοια ιδρύματα — μοναστήρια ή παρθενογυνεία αυστηρά απομονωμένα απ' την κοινωνική ζωή — υόλις πάτησε το πόδι της η αδελφή Κοζύμα στην οδό Τουρίνου: «Όλες η μαθήτρες την ανάτησαν με πάθος. Εκείνη δέχτηκε τα δειγμάτα αυτά της λατρείας των, χωρίς να φανεί συκινυμένη. Απαλόλαγα σαν λουλούδι, το οποίο με φυσικό-τητα και χωρίς προσπάθεια αν-νοίγει τα πέταλά του στο να-δι των θεοιών ακίνδυνος το βί-λιου. Καλή κι' ευγενική σε ή-λιος, μονάχα μια ξανάχασε κά-πως Ιδιαίτερα απ' όλους: Την Τζούλια ντέ Κρόσι. Έτσι νια-τι την είδε κάπως νωκομένη πνευματικά και Άλλησε να δοκιμάσει μια παρασάφεια δια-νοητική θάλασσα νησίδας στη μαθήτριά της.

Τα πέτυχε. Σε λίγο καιρό,

κατάρθωσε να σπείρη στο μυαλό της δειλής αυτής μαθη-τριούλας, τη θέληση, και την αποπεποίθησι... Κατάρθωσε να εμπνεύσει στην παιδική εκείνη ψυχή, το θάρρος και την ένεργητικότητα... Η Τζούλια πάλι εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της στη διδασκάλισσα [της, με την πλήρη, την έντελη εγκατάλειψή του έαυτού της στη μεγαλειώ-δη ψυχική κυριαρχία εκείνης.

Ήταν αυτό σαν έν' άνοιγμα της παρθένας ως τότε καρδιάς της...

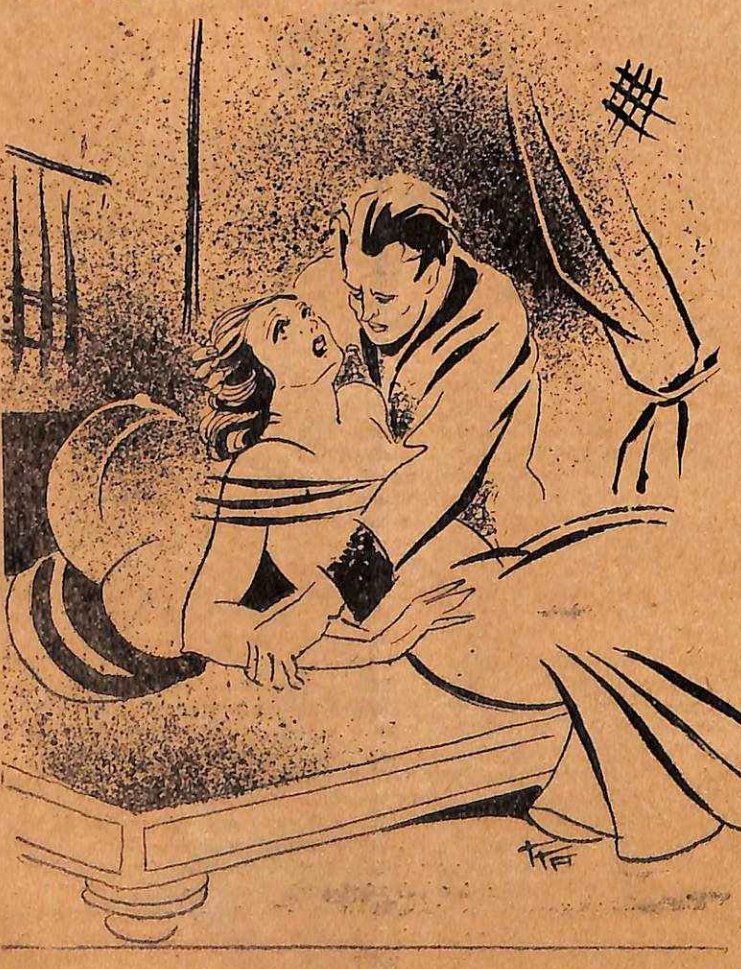
—Όταν θα βρεθώ μακριά σας θα πεθάνω! Έλεγε η Τζού-λια στην αδελφή Κοζύμα.

Μα όταν, ξαφνικά, η θεία της πήγε και την έπληξε από το μο-ναστήρι, δεν πέθανε. Μα η καρδιά της απόμεινε ματωμέ-νη, πληγωμένη, πονεμένη για όλη της τη ζωή.

Και την έπαιρναν από το μοναστήρι για να την παντρέ-ψουν...

Να την παντρεύουν!... Η Τζούλια δέχτηκε την ειδησι αυτή σαν ένα χτύπημα στο κεφα-λί. Να την παντρεύουν... να την ρίξουν δηλαδή σ' έναν κό-σμο άγνωστο, ξένο προς αυτήν, που δεν την τραβούσε καθόλου, που την τρώαζε... Ο φόβος της έδωσε δύναμη για ν' αν-τισταθεί. Ρίχτηκε σ' α πόδια της θείας της και την έκτευσε να την αφήσει στο μοναστήρι. «Η-θελε, όπως της είπε, να νύνη μοναχή... Μα εκείνη στάθηκε αλύγιστη... Είπε αποφασιστή να παντρευτεί η Τζούλια τον Άντουαν Σουζέο.

Ο Άντουαν Σουζέο, ο όποι-

Κυριευμένος από τον πόθο, την έσφιξε παράφορα στην αγκαλιά του...

ος είχε περάσει τότε τα σαράν-τα του χρόνια κι' είχε ζήσει μια ζωή αδιόρθωτου γλεντζέ, έκανε το γάμιο αυτό από συμ-φέρον μάλλον. Δυο τραπέζια φίλοι του, ο Ζάν Έσκκι κι' ο Ρόμπερτ Άουτουά, είχαν ιδρύσει προ δέλιων έτών, δυο τραπέζι-τους οίκους συνεργαζόμενους, τον ένα στο Παρίσι και τον άλ-λο στο Λουξεμβούργο. Αυτές η δυο Τράπεζες ευδοκίμοσαν, μα τα κεφάλαιά τους ήταν λιγο-στά κι' έτσι αναγκάζοντουσαν να περιορίζουν τις επιχειρήσεις τους. Πρόσφεραν λοιπόν στο Σουζέο τη θέση του συνδιευθυ-τού, αν τους έδινε κεφάλαια: Κι' αυτά τα κεφάλαια ήταν η μεγάλη προίκα που έδινε στην Τζούλια η θεία της.

Η φταχή Τζούλια δεν είχε βέβαια τη δύναμη να παλέψει ε-ναντίον της θελήσεως της θείας της και των γονέων της, που είχαν έρθει επίτηδες από το Μπουρζ για να την πείσουν. Ως-τόσα, πριν συγκατατεθεί σ' αυ-τό το γάμο, έγραψε στην αδελ-φή Κοζύμα, ρωτώντάς την: «Τι πρέπει να κάνω;»

«Από τα βάθη του μοναστηρι-ού της, η Ιταλίδα της απάντη-σε: «Παδί μου, για μās τις φτωχές γυναίκες δυο μεγάλοι δρόμοι οδηγούν στο μέλλον: Ο ένας είναι ο γάμος, ο άλλος η θρησκευτική ζωή. Ο! ο άλλος δρόμος είναι πλάγιος. Μου φαίνεται πως σās ξέρω κα-τά. Δεν έχετε γεννηθεί για τη θρη-σκευτική ζωή. Αν αισθανόσθε πως έσθε Ισχυρή ν' αγαπήσετε το σύζυ-γό σας, δη άμέσως, μα αργότερα, όταν τον γνωρίσετε καλά, παντρε-νίτη τον...»

Η πρώτη μέρα έφτασε για να χωρίσει τους δυο νεονύμ-φους για πάντα. Η Τζούλια έ-νοιωσε ένα συναίσθημα κάπως παρόμοιο μ' αυτό, που ένοιω-θαν η αρχαία αιχμάλωτες, τις ό-πως ένας βάρβαρος άρχηγός άποσπούσε από τους δικούς των και τις απήγαγε άπάνω στη σέλλα του αλόγου του, καλπάζοντας. Χωρίς να νοιάζε-ται γι' αυτόν το φόβο της, ο σύζυγός της τη μεταχειρίστηκε σαν δεσπότης από την πρώτη στιγμή που έμειναν μόνοι, μη περιμένοντας καν τη γαμήλια ώρα του βραδυού... Κυριευμέ-νος από τον πόθο του άσάτου γι' αυτή τη δειλή μικρούλα που του είχαν παραδώσει, την έσφι-ξε παράφορα στην αγκαλιά του, επάνω στάν πρώτο κανα-πέ που συνάντησε μπροστά του. Το άσθημα που η Τζού-λια δοκίμασε σ' αυτή την πείρ-οι, δεν ήταν τόσο έκπληξη και τρόμο, όσο κι' άπεραντή φρίκη. Έγινε μάλιστα τόσο μόνιμη η φρίκη αυτή, ώστε κάθε φορά που την πλησίαζε ο σύζυγός της, την έπιαναν νευ-κές κρίσεις και άναγούλα.

Ο Άντουαν Σουζέο, πλη-νωμένος στη ματαιοδοξία του ως γόπτος, έπαινε λίγο καιρό, προσπαθώντας να έπανορ-θήσει το άπατέλεσμα της κτη-νοείας του με τη νλκυήτητα μιας άσσης κατακτήσεως. Μα σε λίγο είδε πως δεν ύπήρχε πιά κανένα πάουακο. Μην υπο-ρδώντας μάλιστα ν' άπευθύνει μωφέ στη γυναίκα του, για-τί την έβρισκε πάντοτε έτοιμη να τις άκούση μ' έγκαρτέρηση.

Μόλις διάβασε την έπιστολή αυτή, η Τζούλια άναρωτήθηκε μ' έλικριση:

Ήταν ίσως ν' αγαπήσει, τον κουρασμένο, μα κομψό κι' ευ-γενή άνδρα, που της παρουσία-ζαν και που πήγαινε κάθε μέ-ρα και την έπισκεπτόταν στις θείας της, μηχανήσεις της τα-πίδ σπάνια λουλούδια;

Άλλοίμονο! Πώς ν' άπαντή-ση; Δεν φανταζόταν καν τι ση-μαινε η λέξη «άγαπώ». προκει-μένου για ένα πλάσμα τόσο δι-αφορετικό απ' αυτήν, που την τρόμαζε τόσο, ώστε να μη μπορεί να μιλήσει μπροστά του.

Ο Άντουαν Σουζέο, κάτω απ' το παρουσιαστικό του του γλεντζέ, είχε μια ψυχή δυνατή, άνησυχη, που λαχταρούσε πε-ριπέτειες... Θα προτιμούσε βέ-βαια να έχει ως βοηθό του στην κατάκτηση της ζωής μια συν-τρόφισσα πιο ζωντανή, πιο ε-λεύθερη στις ιδέες. Μα η Τζού-λια ήταν ώραία, υπέρτοχος ώ-ραία... Έξ άλλου, ο Σουζέο δεν άμφέβαλε καθόλου, ότι η Τζούλια θα τον έρωτεύονταν, ά-φοι, χτες ακόμα, είχε κατα-κτήσει τόσες και τόσες γυναί-κες...

Ο γάμος έγινε με μεγάλη πομπή, στο παρεκκλήσιο της ο-δοι Τουρίνου, που ήταν «πολύ μικρό-κάπως έγραφαν η έφη-μερίδες — για να χωρέσει τό-τους προσκαλεσμένους». Κατό-πιν ο Άντουαν πήρε τη γυναί-κα του στο Βιλ-ν' Άβραί, οε μια έπαυλη, που την είχε νοι-κιάσει επίτηδες.

Η πρώτη μέρα έφτασε για να χωρίσει τους δυο νεονύμ-φους για πάντα. Η Τζούλια έ-νοιωσε ένα συναίσθημα κάπως παρόμοιο μ' αυτό, που ένοιω-θαν η αρχαία αιχμάλωτες, τις ό-πως ένας βάρβαρος άρχηγός άποσπούσε από τους δικούς των και τις απήγαγε άπάνω στη σέλλα του αλόγου του, καλπάζοντας. Χωρίς να νοιάζε-ται γι' αυτόν το φόβο της, ο σύζυγός της τη μεταχειρίστηκε σαν δεσπότης από την πρώτη στιγμή που έμειναν μόνοι, μη περιμένοντας καν τη γαμήλια ώρα του βραδυού... Κυριευμέ-νος από τον πόθο του άσάτου γι' αυτή τη δειλή μικρούλα που του είχαν παραδώσει, την έσφι-ξε παράφορα στην αγκαλιά του, επάνω στάν πρώτο κανα-πέ που συνάντησε μπροστά του. Το άσθημα που η Τζού-λια δοκίμασε σ' αυτή την πείρ-οι, δεν ήταν τόσο έκπληξη και τρόμο, όσο κι' άπεραντή φρίκη. Έγινε μάλιστα τόσο μόνιμη η φρίκη αυτή, ώστε κάθε φορά που την πλησίαζε ο σύζυγός της, την έπιαναν νευ-κές κρίσεις και άναγούλα.

Ο Άντουαν Σουζέο, πλη-νωμένος στη ματαιοδοξία του ως γόπτος, έπαινε λίγο καιρό, προσπαθώντας να έπανορ-θήσει το άπατέλεσμα της κτη-νοείας του με τη νλκυήτητα μιας άσσης κατακτήσεως. Μα σε λίγο είδε πως δεν ύπήρχε πιά κανένα πάουακο. Μην υπο-ρδώντας μάλιστα ν' άπευθύνει μωφέ στη γυναίκα του, για-τί την έβρισκε πάντοτε έτοιμη να τις άκούση μ' έγκαρτέρηση.

άποτραθήχτηκε απ' αυτήν. Έξ άλλου, νέες φροντίδες τον άπασχολούσαν τώρα. Έπ-πρεπε να ξαναγυρίσει στο Πα-ρίσι. Ο τραπέζικός όργανι-σμός Έσκκι — Άρτουά, του ό-ποιου είχε γίνει τώρα κι' αυ-τός συνδιευθυντής, άρχισε πια τις μεγάλες του επιχειρήσεις, ένιασχυμένος με την προίκα της Τζούλιας. Οι νεόπαντροι ένοι-κισαν τότε ένα σπίτι μεγάλο, άλλα απλό: Ο Άντουαν δεν έκρινε ακόμα κατάλληλη τη στιγμή να ξαναπάει στο Παρίσι με την πολυτέλεια του. Ήταν απ' αυτούς, που θέλουν για να κάθονται σ' ένα παιγνιχτικό μέγαρο ή καθόλου μέγαρο, απ' αυτούς που θέλουν τα όραϊότε-ρα αλφια ή καθόλου άμάξι.

Έξη μήνες μετά την έγκατά-στασί τους, ο «συνεταίρος τους Ζάν Έσκκι, ο όποιος έμεινε μό-νος με την κορούλα του, χά-νοντας τη σύζυγό του στάν το-κετό, πήγε και κατοίκησε μα-ζύ τους στο άπάνω πάτωμα του σπιτιού τους, που έμεινε ως τότε άνοησιμοποίητο. Όσο για τον άλλο συνεταίρο τους, το Ρομπέρτ Άρτουά αυτός κα-τοικούσε τότε μαζί με τη γυ-ναίκα του, μια Ισπανίδα από την Κούβα, και το γυϊό τους Μωρίς. Σ' ένα μέγαρο κοντά στην Τουνιέ.

Η Τζούλια είχε ρίξει πρώ-τη την ιδέα να συγκατοικήσουν με τον Έσκκι, ιδέα που η σύ-ζυγός της δεν τη βρήκε άσχη-μη. Καταδικασμένη να μη γί-νει μητέρα, ξεγελούσε τη λα-χτάρα της μητρότητας, άναστέ-φοντας κοντά της την κόρη του Έσκκι. Έξ άλλου, ο Έ-σκκι, με τόν εύθλο και τίμιο χα-ρακτήρα του, είχε κατακτήσει άμέσως τη συμπάθεια της, τη στοργή της μάλλισα. Κι' αυ-τός κι' εκείνη, είχαν χάσει τις ελπίδες τους στη ζωή. Όπως η Τζούλια. Έτσι κι' αυτός ήταν μόνος. Ο ίδιος μάλιστα έλεγε στη Τζούλια: «Έγινε νη-ροί». Η μοναξιά της καρδιάς τους τους έφερε τόν ένα κοντά στάν άλλο και του συνεδέσε. Έκτός αυτού, είχαν και ίδια νοόστα: Άναπούσαν τις σο-βαρές συνουμίες, συχαίνοντου-σαν την κομική ζωή, ένοιω-θαν παγκρατικό πάθος για τη φιλοφροσύνη. Ένώ ο Άντουαν Σουζέο ζούσε σαν κομικός μεγαλοτραπέζιτης στο Παρίσι, ο Έσκκι κι' η Τζούλια θεμε-λίωσαν τη φιλία τους στις μα-κρές βραδιές, τις όποιες περ-νούσαν μόνοι και κατά τις ό-ποιες εκείνη του διηγήθηκε ό-λη της τη ζωή. Ένοιωσε κον-τά του, ένα ξεχωριστό άσθη-μα άσφαλείας και προστασί-ας. Τόν ένοιωσε παθητικά ά-φοισιωμένος σ' αυτήν και το μεγαλόμια του παιδιού του, της Κλάρας, ήταν η κοινή τους φροντίδα που τους ένωσε άκό-μα περισσότερο. Έπειτα, όταν η Κλάρα άφησε το σπίτι για να μπει στο μοναστήρι της Σι-ών, η μοναξιά έπιφοράγισε ό-ριστικά τη φιλία τους.

Κατά τη μακρυά αυτή σειρά των χρόνων, η Τζούλια έβλεπε πολύ λίγο το νεαρό Μωρίς Άρτουά. Η όγεια της κ. Άρ-τουά, της μητέρας του, η όποια

ήταν πάντα φιλάσθενη, πειρα-ζόταν από το κλίμα του Παρι-σιού. Ο γιατρός Ντωμιέ τη συμβούλευσε τότε να περάσει ένα χειμώνα στις Κάννες, έπει-τα και δεύτερο... Έτσι, έανα-θρίσκοντας στάν ήλιο της Με-σημέρας κάτι απ' την άγαπη-μένη της πατρίδα, η Ισπανί-δα κ. Άρτουά συνήθισε να μέ-νει στις Κάννες με το γυϊό έ-κοντά της, περνώντας μόνο λί-γες βδομάδες το χρόνο στο Πα-ρίσι... Έτσι ο Μωρίς άνατρά-φηκε κάτ' απ' το φωτεινό αυ-τό ουρανό, σε μια βίλλα ήγε-μονική, ύπηρετούμενος από έ-να πλήθος ύπηρετριών, μα στε-ρημένος από συντόφους της ηλικίας του και μη νοιώθοντας γοόστο άλλωστε για καμιά άλλη συντροφιά, έκτός από τη μητέρα του. Την έλάτρευε και τόν έλάτρευε. Όταν τους έ-

του και τους ώραιούς του τρό-πους — ακόμα κι' όταν, με την όρμη της ηλικίας του, ρούφη-ξε την ήδονή στα χείλη που του προσφέροντούσαν γεμάτα πει-ρασμό των γυναικών, τόν τόσο εύκολαν της κοσμοπολιτικής κοινωνίας των Κανών — ακόμα και τότε εξακολουθούσε να εί-νε ο γυϊός, ο γεμάτος λατρεία, ο έρωτευμένος με την όμορφη της μητέρας του, που προτι-μούσε απ' όλα τα ραντεβού μια ώρα κοντά της, με το μέ-τωπό του, σαν παιδάκι, άκου-μιπομένο μέσα στο θερμό της στήθος.

Έτσι η κ. Σουζέο έβλεπε τη μητέρα του το γυϊό Άρτουά μόνο κατά τις λίγες βδομάδες, που περνούσαν στο Παρίσι κα-τά τα τέλη Μαΐου. Στην αρχή έβλεπε έν' αγοράκι ντυμένο με την άγγλική μόδα που, σε ή-

Εκείνη την έποχή ένας παιδαίτικός έρωας είχε γεννηθεί στην καρδιά της...

έλεπε κανείς μαζί, αντίκριζε ένα περίεργο και συνηθισμέ-νο θέαμα: Έκείνος γεμάτος φρον-τίδες, γεμάτος λεπτότητα και προσοχή για τη μητέρα του. Εκείνη πλημμυρισμένη απ' τόν πόθο παθητικό θαυμασμό γι' αυτόν. Όσοι έζησαν εκείνη την έποχή στις Κάννες, θα θυ-μούνται βέβαια την παράστα-ση «Βίλλας των Γαρυφα-λών», της βίλλας του Άρτουά, που άπλώνεται πάνω απ' τη θάλασσα, στα δυτικά της πό-λεως. Θα θυμούνται ακόμα, το ύπεροχο ζευγάρι, που έβλεπαν σ' αυτή κάθε μέρα, την ώρα που ο χειμωνιάτικος ήλιος εί-νε πιο θερμός, το παιδί και τη μητέρα, ώραιους και τους δυο, παράδοξους στην όμορφιά τους και τους δυο...

Ακόμα κι' ό-ταν μεγάλωσε κάπως ο Μωρίς κι' η γυναίκες άρχισαν να τόν ξεχωρίζουν για την όμορφή

λικία δώδεκα χρόνων, είχε τρόπους εθπατρίδου... Έπειτα, καθώς τα χρόνια περνούσαν, το παιδί αυτό έγινε ένας νέος κομψός — για τόν όποιο όλος ο κόσμος — ακόμα κι' η ίδια — έλεγε πως ήταν πολύ έπιτη-δευμένος στους τρόπους του.

Μισούσε λίγο κι' έκανε πα-ράδοξες σκέψεις. Η μητέρα του έλεγε έμπιστευτικά πως έγρα-φε στίχους, μα έτι δεν ήθελε να τόν κάνουν ούτε τόν παρα-μικρό ύπαινημό οχετικώς. Ή-ταν συνυγρόνας τέλειος μουσι-κός, πολύ ένημερος στη μου-σική, άναμικη και λαμπρός έκ-τελεστής.

Όπωςόποτε, ο Έσκκι κι' οι Σουζέο έβλεπαν πολύ λίγο το Μωρίς Άρτουά. Η Κλάρα μο-νάχα συνδεόταν κάπως περισ-σότερο μαζί του, γιατί, δυο χειμώνας στη σειρά, η κ. Άρ-τουά είχε φιλοενηθεί τη μι-

κρούλα στη βίλλα της στις Κάννες. Οι δυο νέοι, καθώς έ-ζησαν έτσι κάτω από την ίδια στέγη, είχαν σγειήσει εδύτε-ρα. Αυτό που άγνοούσαν όλοι, ήταν ότι, εκείνη την έποχή, έ-νας παιδαίτικός έρωας είχε γεννηθεί στην καρδιά τους. Την πρώτη φορά που ο Μωρίς έδε-σάτο το κοριτσάκι τών δεκαπέν-τε χρόνων, το χλωμό, το άλλο-κοτο, τόν συνάρπαστικό — αυτός, που τά είκοσι του χρόνια, ή-τοσα πρόωρες και τόσο πολυάριθμες έπιτυχίες του στις γυναίκες τόν είχαν μεθύσει μέχρι το σημεί-ου, ώστε να πιστεύει ότι τίποτε δεν μπορούσε να τόν άντιστα-τή — άρχισε να διασκεδάζει, γε-μίζοντας το χάδι... Καί, ά-πλόυστα, τότε η Κλάρα τόν άγάπησε άμέσως... Μα είχε μια τιμιότητα πολύ άγρια, μια τιμιότητα πολύ θρησκευτική, κι' υπερασπίσθηκε γενναία τόν έ-αυτό της έναντίον του Μωρίς. Έτσι τόν μόνο που εκείνος κα-τάρθωσε, ήταν η της κλέψη μερικά φιλήματα. Κι' από τότε, κάθε φορά που συναντιόντου-σαν, είτε στις Κάννες, είτε στο Παρίσι, ο πόλεμος των χερδιών ξανάρχισε μεταξύ τους, χωρίς ο Μωρίς να μπορεί να καυχήθ-η για την παραμικρή έπιτυχία.

Έξ άλλου, τα γεγονότα δεν άργησαν να τούς χωρίσουν. Η κ. Άρτουά έσθινε άργά-άργά και μια μέρα πέθανε. Ο Μω-ρίς ένοιωσε τέτοιο πόνο για το θάνατο της μητέρας του, ώστε άρχισε να επιδιώκει τη μονα-ξιά, να φύγει από τα μέρη στα όποια είχε ζήσει κοντά της, τα πρόσωπα που μπορούσαν να τόν μιλήσουν γι' αυτήν. Έφυ-γε απ' τη Γαλλία κι' έσυρε τη θλίψη του άνάμεσα απ' τις διά-φορες πόλεις της Ιταλίας, ό-που έμεινε περισσότερο από έ-να χρόνο, συντόμεας κάθε τό-σο μερικές σπάνιες έπιστολές στάν πατέρα του... Ο χρόνος, έντωμεταξύ, έπούλωνε σιγά-σι-γά την πληγή του, μα το κενό που είχε άνοιξει ο θάνατος της μητέρας του, άπόμεινε μέσ' στην καρδιά του, περιπλανώμενο αυτό νέου. Αν άγάπησε για λίγο καιρό διάφορες γυναίκες έδω κι' έκει, αυτοί οι έρωτες της Τύχης δεν τόν έανάδωσαν τη Γυναίκα, έτσι όπως την είχε γνωρίσει στη μητέρα του, σαν ένα άγαπημένο άστυλο, όπου μπορεί να ξεκουράσει το κου-ρασμένο μέτωπό του.

Εόχοντο, ωστόσο να την συ-ναντήση τη γυναίκα αυτή; Ή-ταν απ' τους ανθρώπους, έκει-τους, που έχουν άπόλυτη ανά-γκη της. Γι' αυτό πολλές φο-ρές, κατά τη διάρκεια της έ-κουσίας έξορίας του, η σκέψις του έαναγούσε στη μικρή του φίλη, την Κλάρα, της όποιας η δειλή και γοητευτική παρθε-νική, τόν είχε άλλοτε τραβή-ξει τόσο... Η στιγμή που συλ-λογιζόταν από μακριά την Κλάρα Έσκκι — απ' την Βενε-τία ή από το Κάποε, από τη Ρώμη ή από το Παλέρμιο — τόν έδιναν την εντύπωση ότι την ά-γαπούσε: Η Κλάρα ήταν τότε για τόν Μωρίς η ιδανική γυναί-κα που τόσο όνειρευόταν.

(Ακολουθεί)

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Η τρομαχτικές αποκαλύψεις του δόκτορος Έντουαρντ Στέρν. Η εμφάνιση του καθηγητού Λέον Μεγκρέ. Η ιστορία του μίστερ Μπόλ Σούτερ. Η ανέφηγητη επίσκεψη του Ρέτζινάλδ Μάρολ. Το «ερωτευμένο» πνεύμα μιας οπαλλήλου. Ο σωσίσις του Ντούγκλας Ντρέμπλιν. Πώς μπορεί να υλοποιηθεί το πνεύμα μας, κτλ.

ΤΟ «Δελτίο της Έταιρείας των Ψυχικών Έρευνών» της Νέας Υόρκης δημοσίευε το «α ν τελευ» της απόλυτης ιστορίας του δόκτορος Έντουαρντ Στέρν για τις ανέφηγες υπερφυσικές εμφανίσεις και όπτασιες...

Πρόκειται για ένα σκοτεινό μυστήριο που απασχολεί όλους τους διανοημένους πνευματιστές, γιατί καθημερινώς παρουσιάζονται άνθρωποι που δηλώνουν με τον πιο πιστικό τρόπο ότι είδαν ολοζώντανο μπροστά τους τον ίδιο τον έαυτό τους ή ένα φίλο τους που ζει πολλά χιλιόμετρα μακριά τους. Σ' όλους τους λαούς μάλιστα υπάρχει μια πρόληψη, ή οποία αναφέρει πως, όταν κανείς δει υλοποιημένη τη μορφή ενός συγγενούς του ή ενός γνωστού του, αυτός ο άνθρωπος θα πεθάνει. Κι' ένα τέτοιο έπειστικό σύνθημα και σε μένα και γι' αυτό παραδέχομαι τη γνώμη του δόκτορος Έντουαρντ Στέρν: Μια νύχτα, έδω και πολλά χρόνια καθώς έβρισκα στο σπίτι μου και πόνι ν' ανέγω το ήλεκτρο του διαδρόμου, είδα μπροστά μου τον καθηγητή Λέον Μεγκρέ, έναν στενό φίλο του πατέρα μου. Η μορφή του διαφανόταν καθαρά μέσα στο σκοτάδι κι' ήταν τόσο, πως να το πω, αληθινή, ώστε πίστευα ότι ήταν ο ίδιος ο Μεγκρέ και του είπα:

—Συγγνώμη, κ' καθηγητά, να ανέγω το φως. Τι συμβαίνει κι' ήρθατε αυτή την ώρα να μ' επισκεφτήτε;

—Σε δύο μέρες, μου απάντησε, φεύγω για ένα μακρινό ταξίδι. Γι' αυτό ήρθα να σ' αποχαιρετήσω.

—Επειτα να ανοίγω το ήλεκτρο; Μια την ίδια στιγμή άκουσα καλά να ανοίγει η εξώπορτα και να ξανακλείνει πάλι κι' έβλεπα τον Μεγκρέ από τα μάτια μου. Παραξενεμένος γι' αυτή τη συνάντηση, ανέβηκα γρήγορα τις σκάλες και ξύπνησα τον πατέρα μου για να του την διηγήσω. Τον είδα τότε να τρεμάει. Έπειτα μου είπε:

—Αυτό είναι πολύ περίεργο. Ου μάλιστα καλά ότι λίγη ώρα πριν να με ξυπνήσεις, έβλεπα κι' εγώ έναν κατά την ονομασία με τον καθηγητή Μεγκρέ. Ασφαλώς κάτι κακό θα του συμβαίνει.

Την άλλη μέρα ο Λέον Μεγκρέ ήρθε στο σπίτι μας. Ήταν τόσο ευδιάθετος και τόσο ήλιος, ώστε

κανείς δεν τόλμισε να του διηγήσει τι μας συνέβη. Ωστόσο δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι επρόκειτο περί παρασπύσεως. Ήμουν βέβαιος, ότι είχα δει τον καθηγητή. Πέρασε ακόμη μια μέρα αγωνίας. Και το άλλο πρωί λάβαμε ένα νεκρώσιμο. Ο καθηγητής Λέον Μεγκρέ είχε πεθάνει από καρδιακή ης καρδιάς, ακριβώς ύστερ' από δυο μέρες από την ώρα που τον είχα συναντήσει, γυρίζοντας στο σπίτι μου.

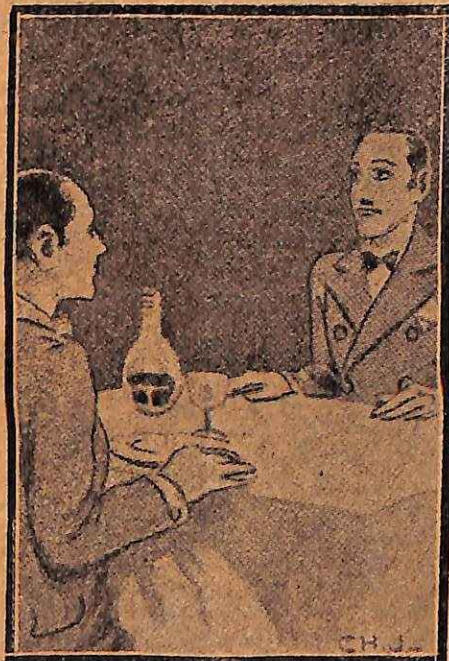
Ο δόκτωρ Έντουαρντ Στέρν όμως δεν άναφέρει μόνο παραδείγματα διαφόρων ετοιμθανάτων και αποχαρτομένων εμφανιζόμενων σάν φαντάσματα, τους φίλους τους και τους συγγενείς τους, αλλά και ανθρώπων οι οποίοι εξακολουθούν να ζουν. Και ιδού μερικά από τα πιο εκπληκτικά:

Ο Τζων Ντρέμπλιν ήταν ένας

να πληρώσει από τραπέζι που καθόταν πάντα και χωρίς να πη ούτε μια λέξη σε κανένα να ξαναφύγει από τον χώρο. Ύστερ' από μισή ώρα, ο Σούτερ μπήκε πάλι στο γραφείο. Ζήτησε συγγνώμη από τον Ντρέμπλιν που έκανε τους εργατές να τον περιμένουν και κάθισε στο τραπέζι του για να αρχίσει τη δουλειά του. Η μίς Ντρέμπλιν, παραξενεμένη από αυτή τη διπλή εμφάνιση του, τον ρώτησε πού είχε πάει τόσο διακριτικά την πρώτη φορά που είχε φέρει το πρωί από το γραφείο. Ο Μπόλ Σούτερ είχε μπει άφαντος από την κατώτερη πόρτα.

—Μα τώρα ήρθα στο γραφείο, τους θεώρησε. Στις έξη και είκοσι ήμουν ακόμη στο σπίτι μου.

Η μίς Ντρέμπλιν, μη μπορώντας πια να εξηγήσει αυτό το φαινόμενο, πήγε και θύρε το δωμάτιο της γυναίκας του Σούτερ και της

Είδε απέναντί του, στο τραπέζι, έναν μυστηριώδη άγνωστο...

από τους καλύτερους διακοσμητές σπιτιών του Σικάγου. Είχε στις διαταγές του ένα πλήθος εργατών κι' υπαλλήλων κι' είχε αναθέσει την εποπτεία τους στον γαμπρό του τον Μπόλ Σούτερ. Η δουλειά του Σούτερ ήταν να κανονίζει τα συνεργεία των εργατών, να τους μοιράζει στις διάφορες εργασίες και να θέσται στις έξη ή όρα κάθε πρωί στο γραφείο για να τους κατατάξει στους καταλόγους της μισθοδοσίας. Η κόρη του Τζων Ντρέμπλιν, τον βοηθούσε στη δουλειά του και ποτέ δεν τον είχε δει να καθιστά εργασία, ούτε πέντε λεπτά κατά την πρωινή άφιξή του. Μια μέρα ωστόσο ο Σούτερ δεν φάνηκε στο γραφείο τον την ώριμηνά ώρα. Στις έξη όμως εκείνος, ή μίς Ντρέμπλιν κι' όλοι οι εργατές είδαν τον Σούτερ να μπαίνει διακριτικά στο γραφείο λαχανιασμένος,

δηγήθηκε το παράξενο έπεισόδιο. Η «Μίς» Σούτερ όμως γέλασε με την καρδιά της και της είπε:

—Θα όνειρευτηκες. Ο Μπόλ στις έξη και είκοσι μόλις είχε κυριευθεί από τόσο μεγάλη απελπισία, ώστε χωρίς να πη το γάλα του έφριγε διακριτικά από το σπίτι. Δεν μπορούσε λοιπόν να βασιστούν την ίδια ώρα και στο γραφείο του. Έκτος αν ήταν τ'ό, πνεύμα του.

Κα πρόγματι η παρατήρηση της «Μίς» Σούτερ ήταν σωστή. Το πνεύμα του Μπόλ Σούτερ είχε τρέξει προηγουμένως στο γραφείο, άνησχε να καθιστά εργασία, να δουλεύει και πάλι στο σπίτι του!

Ένα παρόμοιο φαινόμενο επίσης διηγήθηκε κι' ο «Αμερικανός» ετοιμθανάτος Ρέτζινάλδ Μάρολ, το οποίο μάλιστα συνέβη στον ίδιο. Ο Μάρολ είχε τη συνήθεια να

κοιμάται πάντοτε στις δώδεκα ή όρα τη νύχτα. Ένα βράδυ όμως μερικά φίλοι του τον έμπλεξαν στη Λέσχη και παρά τις διαμαρτυρίες του τον κράτησαν διά της βίας στο πράσινο τραπέζι του μπαρ. Ο Μάρολ δέ τα μεσάνυχτα ακριβώς, ένοιωσε μια τόσο μεγάλη άνησχη που θα έκανε τον ύπνο του δύσκολο σταμάτησε λίγα λεπτά το παιχνίδι. Παραδόξως όμως ύστερ' από λίγο ανέστησε το κέρι του κι' ή ιδέα ότι έπρεπε να είχε γυρίσει στο μεγάλο του δέν τον ένοχλούσε πάλι. Στη Λέσχη λοιπόν έμεινε μέχρι τις δυο ή όρα τη νύχτα και κατόπιν πήγε στο σπίτι του. Μόλις όμως τον άναψε ο καμινούχος του μαρμάρινος από την έκπληξή του και τον ρώτησε σάν χαμένος:

—Θέε μου! Αλλά πού δύο ώρες, κύριε, δεν σ'αβήθησα να πέσετε στο κρεβάτι;

Ο Ρέτζινάλδ Μάρολ ζήτησε τότε από τον καμινούχο του να του διηγήσει ακριβώς πότε τον είχε δει:

—Ηρότα, του είπε εκείνος, όπως πάντα τα μεσάνυχτα. Σας είδησα στο δωμάτιό σας, σ'αβήθησα να γυρνάτε και σ'αβήθησα να κρινάτε πολύ. Πώς τώρα βρεθήκατε πάλι σ'ό δρόμο;

Ο «Αμερικανός» ετοιμθανάτος, χωρίς να μπορεί να εξηγήσει το όραμα του καμινούχου του, πήγε σκεπτικός στο δωμάτιό του. Έκει όμως τον περίμενε άλλη έκπληξη. Το κρεβάτι του ή-αν ξεστρωμένο και φανόταν καθαρά τα ίχνη ενός σώματος που είχε ξαπλώσει εκεί πάνω!

Και ή περίττοις του Ρέτζινάλδ Μάρολ είχε όμοια με την περίπτωση του Έντουαρντ Σούτερ. Ήταν μια υλοποίηση του πνεύματός του.

Ένα άλλο ακόμη σχετικά φαινόμενο είχε κι' ή διπλή εμφάνιση της «Μίς» Ντόροθ Νόμς ή ό-ποια εργαζόταν σε μια τράπεζα της Νέας Υόρκης. Η «Μίς» Νόμς είχε παντρευθεί από έρωτα έναν δημόσιο υπάλληλο, ό οποίος τέλος τη χώρισε για μια παράδοξη αίτια: Μα ως αφήρισε τον ίδιο να μ'αβή τη διηγήσει.

Κάθε μέρα, μου είπε ο μίστερ Νόμς, γράφει ο Έντουαρντ Στέρν, στις έντεκα ή όρα έβλεπα τη γυναίκα μου να έρχεται στο γραφείο μου για να μ'αβή. Έγώ επειδή ήξερα ότι ή τράπεζα στην όποια εργαζόταν έβλεπε πάντα στις δύο το μεσημέρι τη ρολοίσια αντίστροφος γιατί άφηνε τη δουλειά της και μ'επισκεπτόταν. — «Έξαιρέτως λοιπόν να εργαζόμην, μου άπαντούσε εκείνη, αλλά σ' αγαπώ τόσο πολύ, ώστε δεν μπορώ να μ'αβή ποτέ να σε δω λίγο. Αιτέες όμως ή έ-ποκέρις γινόντουσαν όσο πήγαινα με τα συχνότερες. Κατόπιν να έρχεται να μ'αβή πέντε και δέκα φορές τη μέρα και να μ'αβή ολόκληρο πράγμα που άρχισε να δυσχεραίνει τους προϊστάμενός μου. Αναγκάστηκα τότε να παρακαλέσω τον τμηματάρχη της να μ'αβή της

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας φυλάργυρος στην κόλαση. Ο πολύμορφος Γκαίτε. Τι έλεγε γι' αυτόν ο Μέντελσον. Η φάρσα ενός γλύπτου. Τα ιωβιλλία και ο πάπας Πιες. Ποιά ήταν ή πιο εύτυχισμένη στιγμή της ζωής της Σάρας Μπερνάρ. Μια φάρσα του Έδισον, κτλ. κτλ.

ΑΠΟΤΕ ο πνευματώδης Ιταλός άριστοκράτης Άγκνέλλι, καθώς μιλούσε στους φίλους του για την ασύγκριτη φιλαργυρία του συμπατριώτου του βασιλιά του Τοριντέλλι, είπε:

—Όταν ο Τοριντέλλι θά εινε στην κόλαση, όπου δεν θα άργηση να πάη, θα λήη στον έπιφορτισμένο για το ψήσιμό του διάβολο:

«Μην καίς άδικα, φίλε μου, τόσα εύλα! Είνε περιττόν να γίνονται τόσα έξοδα, αφού μπορείς να μ'αβής και με πολύ λιγώτερα εύλα!»

Ο Γκαίτε ήταν τόσο διαφορετικός σε κάθε εμφάνισή του, ώστε έχουμε τις πιο αντίφατικές περιγραφές γι' αυτόν. Άλλοτε έμοιαζε με μονάρχη άλλωστε γομλήτο και αούτηρ, και άλλοτε φερόταν με τόσο γλυκύτητα στον καθένα, ώστε οι άνθρωποι που έρχόντουσαν ταχτικά σε έπικοινωνία μ' αυτόν, έλεγαν:

—Ο Γκαίτε είνε μισός βασιλιάς και μισός πατέρας!

Και ο φίλος του μουσουργός Μέντελσον είπε, κάποτε:

—Οι μεταγενέστεροι δεν θα πιστεύουν στην ύπαρξη ενός, αλλά πολλών Γκαίτε!

Κάποτε ένας Γάλλος βιομήχανος παράγγειλε στον γλύπτη Πρεβό να του κατασκευάση την προτομή του.

Η προτομή επέτυχε, αλλά λίγες μέρες μετά την παράδοσή της, ό βιομήχανος την έστρεψε στο γλύπτη με σπασμένη τη μύτη, στέλνοντάς του συγγνώμες και μια σημείωση, με την όποια παρακαλούσε τον καλλιτένη να την διορθώσει.

—Διάβολε! φώναξε τότε ό Πρεβό. Μήπως έγω στάλω ποδίσπασε ή μύτη και θέλει να το βάλλω καινούργια;

Ωστόσο, παρά το θυμό του, ό Πρεβό αντίκατάστρεψε τη μύτη και ξανάστειλε στο βιομήχανο την προτομή του έπιδορθωμένη.

Άλλά ό βιομήχανος παρατήρησε, ότι όλες ή μυγες του σπιτιού του μαζεύνοντουσαν στην προτομή του και, μάλιστα, ό-τι καθόντουσαν κατά προτίμηση επάνω στην μύτη της!...

Δέν ήξερε πως να εξηγήσει το πράγμα, όταν, μετά λίγες ήμέρες, διέπιστωσε, κατάπληκτος, ότι ή μύτη της προτομής του ήταν καμωμένη με... ζάχαρη!

Πρό πενήνα-έξηντα χρόνων, μια αλλόκοτη μανία είχε κυρι-

ας μου, δέν ζήτω να γιορτάσω την έπετηρίδα μου και όμως θέλουν να μ'εξανασκάσουν να... την γιορτάσω!

Κάποτε, πού ρώτησαν την Σάρα Μπερνάρ ποιά είνε ή πιο εύχάριστη άνάμνηση της ζωής της, ή μεγάλη τραγωδία άπάντησε:

—Κάποτε, έπειτα από διαμονή δέκα ήμερών σ' ένα υπέροχο τοπίο της Έλβετίας, περίμενα στο σταθμό ενός χωριού το τρένο πού θα μ'εμεφερε στο Παρίσι. Ήταν ένα γλυκό ά-πόγευμα. Μοδ άνοιξε ή όρεξη και έτοι άρχισα να τρώω χουράδες και να ρίχνω, καθώς περπατούσα, τα κουκούτσια κάτω, στο πλακόστρωτο της πλατφόρμ. Στο σταθμό περίμεναν κι' άλλοι ταξειδιώτες. Δύο-τρείς μάλιστα άπ' αυτούς, νεοί και καλοντυμένοι, βάδιζαν διαρκώς πίσω μου και καμιά φορά τους έβλεπα να σκύβουν. Όταν έφτασε το τρένο, οι νεαροί άκόλουθοί μου στάθηκαν μπροστά στο βαγόνι μου κι' όταν άνοίξε το παράθυρο, άρχισαν να μ'εζήτω-

κραυγάζουν και ένας άπ' αυτούς, δείχνοντάς μου μια χούφτα από κουκούτσια των χουράδων πού είχα φάει, φώναξε:

—Μαργαριτάρια από τα χείλη της Μπερνάρ!... Άνεκτιμήτα!...

Κι' εγώ τότε συγκινήθηκα, πού τούτείλα ένα φίλ με τό χέρι! Αυτή είνε ή πιο εύχάριστη άνάμνηση της ζωής μου.

Ίδου και ένα από τα περιφημότερα ανέκδοτα του μεγάλου έφευρέτου Έδισον και μάλιστα όπως το πρωτοδιηγήθηκε ό ίδιος:

—Την εποχή εκείνη μόλις είχα έφευρει τον φωνογράφο. Είχα τοποθετήσει μάλιστα ένα τέτοιο «σατανικό» μηχανήμα μέσα στο τεράστιο έκκερμας που βρισκόταν στο δωμάτιο, στο όποιο διακυτέρευαν οι φιλοξενοούμενοί μου. Ένα βράδυ έπρόκειτο να κοιμηθώ μέσα σ' αυτό ένας πολύς συμ-μαθητής μου. Λοιπόν, δέν πέ-ρασαν ούτε πέντε λεπτά άπ' τη στιγμή πού έπεσε στο κρεβάτι ό φίλος μου, όταν άξαφνα ά-κουσε τό έκκερμας να χτυπά έντεκα και συγχρόως μια φωνή αλλόκοτη να του λήη:

—Έχεις ακόμα μια ώρα ζωής!

Ο φίλος μου κατατρόμαξε. Σκεπάστηκε, κουκουλώθηκε καλά, κι' άρχισε να τρέμει. Έτσι ακίνητος, χωρίς να κλείσει μάτι, έμεινε ακριβώς μια ώρα, όταν άκουσε πάλι το ρολόγι να χτυπά δώδεκα και συγχρόως την ίδια παράξενη φωνή να του λήη:

—Ωρα δώδεκα!... Έτοιμά-σου να πεθάνεις!

«Ε, λοιπόν! Αυτή τη φορά ό δυστυχισμένος ιτα χρειάστηκε για καλά. Ξεφρενιασμένος από φόβο, πήδηξε από τό κρεβάτι, πετάχτηκε έξω στο διάδρομο κι' άρχισε να τρέχει, σάν να τον κυνηγούσαν χίλιοι διάβολοί και τέλος έπεσε μέσα στην άγκαλιά μου!

Τότε εγώ τον λυπήθηκα και του εξήγησα τη φάρσα πού του είχα σκαρώσει με τό φωνογράφο.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως Ικανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλδκληρες βιβλιοθηκές. Γράμα-τε: «Οικογένεια», Λέκκα 7, Αθήνας.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

N. R. BRETHERTON

Ρόμυλν και όλοι νόμιζαν πως ήταν παρτασούλι ενώ αυτό ήταν το πραγματικό όνομά της.

Εκείνος άεχόταν χαδεντικά Ρίκνν, γιατί το όνομά του Ρικζάνον ντελλά Ντεσορτζιμέντι ήταν πολύ μεγάλο! Κανείς δεν ήξερε ότι η μητέρα του ήταν η πριγκίπισσα ντελλά Ντεσορτζιμέντι κι ο πατέρας του η πιο ρομαντική προσωπικότητα της Ρώμης.

Όσο για τ' άμπελι που το έβλεπε ο φίλος... Άλλα, άς μη προτρέχουμε! Γιατί τ' άμπελι έρχεται στο τέλος της ιστορίας μας και το καλοκαίρι. Ένώ η Ρόμυλν και ο Ρίκνν γνωρίστηκαν την άνοιξη... Συναντήθηκαν σε μία έσπεριδα, μέσα στο άτελει ενός κοινού φίλου των. Όσοι είχαν συγκεντρωθεί εκείνο το βράδυ μέσα στο άτελει, ήταν όλοι άνθρωποι με άξια καλλιτέχνες, διάσημοι ήθοιοι, συγγραφείς ή και απλώς... πλούσιοι άνθρωποι, όπως ήταν έξαφνα, ο Ρίκνν...

Όταν τα βλέμματα των δύο νέων συναντήθηκαν, ο Ρίκνν στάθηκε γοιτευμένος κυττάζοντας το μενεξεδίνο χρώμα των ματιών της Ρόμυλν, τα μαύρα μαλλιά της που αναείχαν την ιωλιανή καταγωγή της και τα κόκκινα καλογραμμένα χείλη της. Έσπευσε να συστηθεί στη νέα και με την έμμετρη χάρη ενός γνήσιου ευπατρίδου, έσκυψε κι άκούησε τους τάλους του στο χέρι της.

Εκείνη πάλι, μόλις είδε τον ώραιο αυτό άριστοκόρτη, να την κυττάζει με θαυμασμό, έννοιωσε μία ξαφνική ταραχή που έκανε την καρδιά της να χτυπήσει πιο γοργά. Για μία στιγμή, οι δύο νέοι θεώθηκαν άπομονωμένοι, σ' ένα κόσμο μαγικό, σ' ένα κόσμο δικό τους... Μία γοήγορα συνήλθαν. Χόρευαν μαζί κι ένω άφηναν να τους παρασύρουν ή στροφές ενός βάλς, ο νέος έλεγε:

—Νόμιζα ως τώρα πως είχα ξήσει κατά τα είκοσιτέσσερα χρόνια της ζωής μου. Μά τώρα που σάς γνωρίσα καταλαβαίνω πως ως τώρα ήμυχα απλώς κι' ότι από δω και πέρα πρόκειται να ήξω.

—Τό σκεφθήκατε πολύ προτού τήναι αυτό ή το διαβάσατε ποιητικά; ρώτησε ή Ρόμυλν με τσαχαλιανά.

—Όποτε το σκέφτηκα, οπότε το διάβασα, έβγα την αλήθεια και ή αλήθεια είναι αβόρητη! απάντησε ο νέος.

Εκείνη τη στιγμή, έφθασαν και άλλοι καλεσμένοι και οι δύο νέοι χωρίστηκαν. Όσοσο όλη την ζωή του νέου να την παρακολουθούν και όταν τους έβγαζε πάλι ο χορός, ο Ρίκνν της είπε:

—Έμαθα πολλά για σάς! Ξέ-

ρω πως είσατε μία διάσημη χορεύτρια. Όχι παίζετε σ' ένα φίλν, προτού έλθατε στο Λονδίνον κι' ότι κλείσατε συμβόλαιο για τό θέατρο του Τάρραντ...

—Άλλα κι' έχω έμαθα πολλά για σάς! απάντησε ή νέα γελώντας. Ξέρω πως είσατε διάσημος για τή χρήση των σπαταλάτε, ότι είσατε φοβερός γλεντζές κι' όπως ξέρετε, αυτά μονάχα λογαριάζουν στον κύκλο που θεωρούσατε τώρα...

—Κι' όμως κανείς δεν ξέρει τί υπάρχει στη καρδιά μας. Μονάχα έμεις οι δυο! Ξέρω πως και σέ, Ρόμυλν, νομίζεις για μένα εκείνο που νομίζω έχω για σένα!

—Ε, κι' αν είνε έτσι, τί μ' αρέσει; ρώτησε ή νέα με προσποιητή τσαχαλιτιά.

—Μην γίνεσαι σαν τις άλλες, Ρόμυλν! είτε ο νέος σοβαρά, δεν σου ταίριάζει! Έλα να φύγουμε από εδώ. Είνε περασμένα μεσάνυχτα! Δεν θαρρήκατε;

—Άλλα είνε νωρίς ακόμα! Άκόμα δεν ήσαν όλοι οι καλεσμένοι!

—Αν προτιμάς να μείνεις, είτε ο νέος, δεν έπιμένω!...

—Όχι! Πηγαίνουμε, αφού τό θέλεις. Προχώρησε μπροστά και σε πέντε λεπτά θά σε ακολουθήσω!...

Τή στιγμή, που ή Ρόμυλν φορούσε τό πανφάρν της για να φύγει, την πλησίασε ή φίλη και συνάδελφός της ή Πάουλα, με την όποια συγκρατούσε σ' ε και της είπε:

—Φεύγεις χωρίς βλέπω! Κι' αν δεν κάνω λάθος, θά σε συνοδεύει ο Ρίκνν...

—Είμαι κοιμισμένη και θά πάω στο σπίτι άπάντησε ή Ρόμυλν.

—Όσοσδήποτε, ποσέξε τον Ρίκνν! Δεν είνε κακός, βέβαια, αλλά...

—Άλλα τί; Σ' ού φαίνεται πως δεν ξέρω να προσέχω τον έαπό μου;

—Όχι, δεν θέλω να πώ αυτό... Άλλά μην πιστεύεις στα τριφερά λόγια του. Σο μάλλον, σαν φίλη, και ξέρεις πόσο σ' αγαπώ...

Μέσα στο ταξίδι σου τρέξουν νέα νέα δεν μιλώσαν ποτέ σ' αγαπώ... Μέσα στο ταξίδι σου τρέξουν νέα νέα δεν μιλώσαν ποτέ σ' αγαπώ... Μέσα στο ταξίδι σου τρέξουν νέα νέα δεν μιλώσαν ποτέ σ' αγαπώ...

χέρι του άπάνον στο χέρι της νέας, και ή έπαρη έκείνη την έκανε να νοιώσει μία γλυκειά ταραχή. —Συνήθως τή όνόματα δεν σημαίνουν τίποτε! είπε ο νέος. Άλλά τό δικό σου όνομα μου θυμίζει την πατρίδα μου, τη Ρώμη...

Κατόπιν πρόσθεσε με σαγανή φωνή. —Άκόμα δεν τολμώ να πιστέψω στην εύτυχία μου... Αύτη τη στιγμή, μ' άρχει τό ότι σε βλέπω τό ότι είμαι κοντά σου ή γλυκειά σκέψη, ότι αύριο θά σε συναντήσω πάλι, και την έπομένη και κάθε μέρα κατόπιν! Είμαι βέβαιος πως και εσύ αύριον θά με συλογίζεσαι...

Κι' ο Ρίκνν έξακολούθησε να της μιλάει ούγά. Της μίλησε για τη Ρώμη, για τό πατρικό κτήμα τους με τόν ελαιώνα, εκεί που γεννήθηκε και μεγάλωσε. Της είπε για τή νεά κυρίαρχισσα της Ιταλίας που ηλιό κυπρίσσια της μισάρον φερώνονιν όλόκληρα και μισάρον φερώνονιν όλόκληρα και μισάρον φερώνονιν όλόκληρα...

Κι' έκείνη τήν έπομένη, έμεινε σιωπηλή, κυριευμένη από τή γοητεία που τότε νοιώσε όλοένα και περασάτερο.

Ένας μίνος είχε περάσει, όταν μία μέρα, ή Πάουλα τάρρασε τή γαλήνη τους. —Εσύ, αγαπητή μου, είτε στη Ρόμυλν, κάνεις ότι μπορείς για να χάσεις τον Ρίκνν σου, άριστά!... Μή τρομάξεις! Άκουσε τή συμβουλή μιας φίλης. Έγώ ξέρω καλά τούς άνδρες. Δεν δίνουν δεκάρα γι' αυτό που άποκαλούν εύκολα...

—Μά δεν τού έδωσα τίποτα! φώναξε ή νέα κοκκινίζοντας. —Καλή, μη θυμώνεις, δεν είπα ότι ο Ρίκνν σου ζήτησε τίποτα, μά κι' αυτός τί σου έδωσε; Τίποτε! Καταλαβαίνεις τώρα; Πιστέψέ με. Γοήγορα θά δορεθεί αυτό τό ειδύλλιο και θά ζητήσει καμιά άλλη νέα στην έσπια θά μπορεί να προσφέρει λουλούδια και διαμαντίνια. Όσο για γάμο... Σου πρότεινε ποτέ τίποτα;

—Ναι, την πρώτη βραδιά! είπε ή Ρόμυλν διαστακτικά, ντροπαλά. —Χά, χά! Μά, αγαπητή μου, θά είχα παντρευτεί εκατό φορές ως τώρα μ' όλους τούς νέους που με ζήτησαν σε γάμο την πρώτη μέρα της γνωριμίας μας!... Μή ξεχνάς πως ο Ρίκνν έχει χρήματα κι' ότι ταξιδεύει για να γλεντάει!...

Εκείνη τη νύχτα ή Ρόμυλν δεν μπόρεσε να κοιμηθεί. Κι' όταν, κατά σύμπτωση, την έπομένη το βράδυ, βγήκε από τό θέατρο, βρήκε μονάχα τον σωφόρ να την περιμένει στο αιώκινητο, με μία σύνοχη σημαίας του Ρίκνν, στην όποια έλεγε, πως τό έκανε κατόπι έμπόδιο και ότι δεν θά τή συναντούσε εκείνο τό βράδυ. Η Ρόμυλν πέρασε μία νύχτα άγονίας. Τά λόγια της φίλης της τή διασάλευσαν, θυμίζαν όσα είχε άκούσει για την άτυχη ζωή του νέου και έβρεξε με διάκρια τό προσκήφαλό της...

Τό πρωί, ο Ρίκνν τή ζήτησε από τήλέφωνο, μά ή Πάουλα έσπευσε να απαντήσει στη θέση της. Τού έφανε γελώντας εύθυμα, πως ή Ρόμυλν...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

μύλων κοιμόταν άκόμα γιατί τήν προηγούμενη βραδιά ήταν καλεσμένη σε μία συγκέντρωση, ότι, άκριβώς από όλην άποψη νέος της είχε στείλει ένα θαυμάσιο μπουκέτο, και ότι ως φίλη, τον συμβούλευε να μη παραμελή να της στείλει λίγα λουλούδια, γιατί επί τέλους, ή Ρόμυλν ήταν ένα κοριτσάκι κι' έπόμενον ήταν να είχασι στήλια με τή μικρά αυτά δείγματα της άφροσύνης... —Πάουλα! φώναξε ή Ρόμυλν έξω φρενών, γιατί τού έπλες ψέμμα; πως πήγα γρήδες τό βράδυ σε διασκεδάσει και θέλω να μού στείλεις λουλούδια!...

—Γιά να μη νομίζεις πως αυτός μπορεί να γλεντάει και ν' άφήνει έσένα μόνη σου...

—Και πού ξέρεις αν αυτός γλεντούσε γρήδες τό βράδυ... Μπορεί να είχε δουλέψει!...

—Γιά να σου πώ, κάτι ξέρω έχω!... είπε ή Πάουλα, στην τούχη, και πρόσθεσε: Δεν ξέρεις τούς άνδρες όπως τούς ξέρω έχω! Και έπειτα δεν θά τού κάνει κακό να σε διασκεδάσει λιγάκι.

Ο Ρίκνν έστειλε πράγματι τά λουλούδια και σε λίγο έφθασε και ο ίδιος. Η Ρόμυλν τον δέχθηκε και τον εύχαρίστησε ημερόα και τον ρώτησε πως πέρασε τη προηγούμενη βραδιά. Ο νέος φάνηκε λίγο παραξενεμένος και τής ζήτησε σύνοχη γνώμη για τή παρωμένη του. Δεν φανταζόταν, της είπε, πως άγαπούσε τις διασκεδάσεις και την κομική κίνηση. Είχε σχηματίσει άλλη ιδέα για τον χαρακτήρα της. Άπό τού, αφού τής άρεσαν αυτά, θά φρόνιζε στο μέλλον να τή διασκεδάσει περισσότερο.

Από κείνη την ήμερα, σαν κάτι να δέχονταν άπότομη τή γοητεία!... Ο Ρίκνν της έσπευσε τά δωδεκάτη λουλούδια, τά άκριβότατα άκόμα και χιλιά δυο σουβενίρ. Τήν πήγαψε κάτι κέντρα και στις κοσμητικές συγκεντρώσεις. Ήταν μαζί της εύγενής και περιποιητικός μά έλειπε εκείνη ή αβόρητη ελκυνία που έβγαζε ως τώρα τις ψυχές τους.

Τό καλοκαίρι είχε περάσει σχεδόν. Ο Ρίκνν έξακολούθησε να μένει στο Λονδίνον. Τό συμβόλαιο της Ρόμυλν με τόν θάσο του Τάρραντ έληγε και ο ήμισυσάριος της πρότεινε να τό άνανέωση. Η νέα διατάζει. Ένοιωσε μεγάλη κοφλασία. Είχε χάσει τόν θάσο της και τήν έβρεζε της και τό χειρότερο άδιανοούσε για τήν ήγεία της. Με νοσταλγία θυμίζαν τήν ήλιόλουστη πατρίδα της, τήν Ιταλία, τόν τόπο, όπου είχε γεννηθεί και είχε μεγαλώσει.

Μία μέρα ή Πάουλα είτε στον Ρίκνν, κι' ή Ρόμυλν έργαζόταν πολύ, και είχε άνταρη από άνάπανση. Άπό τού, όταν ή Ρόμυλν πέρασε να τήν καλέσει να τήν περιμένει στο αιώκινητο, με μία σύνοχη σημαίας του Ρίκνν, στην όποια έλεγε, πως τό έκανε κατόπι έμπόδιο και ότι δεν θά τή συναντούσε εκείνο τό βράδυ. Η Ρόμυλν πέρασε μία νύχτα άγονίας. Τά λόγια της φίλης της τή διασάλευσαν, θυμίζαν όσα είχε άκούσει για την άτυχη ζωή του νέου και έβρεξε με διάκρια τό προσκήφαλό της...

Τό πρωί, ο Ρίκνν τή ζήτησε από τήλέφωνο, μά ή Πάουλα έσπευσε να απαντήσει στη θέση της. Τού έφανε γελώντας εύθυμα, πως ή Ρόμυλν...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

φίλη της καθόταν στη μέση της κάμαρας, κι' όλο τό περιεχόμενο του καλαθίου χυμένο όλόγυρά της, με τά χέρια της και τό πρόσωπό της πασπαλιμένα από τόν χυμό των σταφυλιών που είχε φάει σαν μικρό λαμαργιο παιδί.

—Δεν μού λές; ρώτησε ή Πάουλα κοροϊδευτικά. Ξαφάρηκες μήπως να μετατρέψεις τό σαλόνι μας σε πατητήρι; Τρελλάθηκες, αγαπητή μου!

—Ω! Πάουλα! φώναξε ή νέα με δουρακόμενα μάτια. Είνε σταφυλιά! Σταφυλιά από τήν πατρίδα μου! Ξαφάρηκε! Και έλεγε άκόμα γεμάτα σκόνη... σκόνη από τόν τόπο μου...

—Κι' αυτό τό συγκίνησε τόσο πολύ, ώστε να κλάει και να τρέφει άπληστα σταφυλιά; Άν θέλεις να μ' άκούσης, πήγαινε να πλύνεις και να ξαπλώθεις δυο ώρες, ώστε να σαι ξεκούραστη τό βράδυ για τό θέατρο! Μή γίνεσαι πάλι... άσθηματική, αγαπητή μου!

Κάθε άλλη στιγμή της Ρόμυλν, θά ακολουθούσε τή συμβουλή της φίλης της, και δάταν εύτυχής για τή θέση της στο θέατρο του Ουόστ-Έντ. Άλλά εκείνη σκεπτόταν διαρκώς. Μόλις έφτανε ή φίλη της, ή Ρόμυλν έτοιμασε διακτικά μία δαλίτσα και πήρε τό πρώτο τραίνο που έφτανε. Θά ξαναγύριζε στην πατρίδα της!...

Άφησε μία σημείωση για τή φίλη της, στην όποια τής έγραφε πως αν δεν έφτανε θά πείνανε από νοσταλγία... και ή ατία ήταν τά σταφυλιά!...

Για τόν Ρίκνν ούτε μία λέξη... Η ασυστήμη Πάουλα τό άνιγναιε μία θυμική. Τού διαμήθηκε όσα είχαν συμβεί, με όρος σίγουρο, για τούς παραλογισμούς της φίλης της. Μά εκείνος φάνηκε να κατάλαβε. Μία έκφραση χαράς φώτισε τό πρόσωπό του. Και ή Πάουλα τόν άκούσε να λέει:

—Ξαναβρίσκω τή χαμένη αγάπη μου! Τήν πραγματική Ρόμυλν μου! Τή νέα που λατρεύω γιατί δεν δίτασε να έγκαταλείνη τή δόξα, γιατί ή θύμηση του άμπελιού της πατρίδας της, του όποιου ο φίλος χροιάζει τά σταφυλιά τήν τράβηξε κοντά της.

Με τό καλόβι στο χέρι ή Ρόμυλν πήγαγε από κτήμα σε κτήμα και μάζεσε τό πλούσιο τοματιά με τό γλυκό καρότο. Ός κάτω στη κοιλιά άπλωνόντουσαν τ' άμπελιά του πατέρα της. Με καμιά, ή νέα στάθηκε κάτω από τόν κανιστικό ήλιο και κυττάζε πέρα. Ξαφνικά νόμισε πως είχε πέσει θύμα κάποιας παρασθήσεως. Ο Ρίκνν άνέβαινε τόν άνήφορο!... Τό βλέμμα του νέου ήταν χαρωμένο άπάνω της, σαν να μ' ήχότανε να τήν κυττάζει.

—Νόμιζες πως θά ξεχνούσα τήν όμορφιά σου και τήν αγάπη μου! είπε ο νέος σιγά.

—Εγώ δεν ξεχάσα τίποτα! άπάντησε ή Ρόμυλν.

—Αύτη τή φορά δεν θ' άφήσω κανένα να μ' άποκαταστή τήν εύτυχία μας, Ρόμυλν!

—Έξωρα πως θά έρχομαι! είπε ή νέα με τρεμάμενη φωνή.

—Να ίδεις πως θ' αγαπάς τήν Ιταλία, πολυαγαπημένη μου, είπε ο νέος τρυφερά. Είνε τόσο όμορφα! Έπει θά περάσουμε τόν μήνα του μέλιτος.

Κι' όμως αυτό...

Κι' όμως αυτό...

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

Τό κατόρθωμα ενός Ιάπωνος γιατρού, που άναστατώνει τή χειρουργική έπιστήμη. Πως ξανάδωσε σ' ένα τραυματία τό χαμένο του χέρι. Τά τελημερά πειράματα του δόκτορος Καρελ. Η άντικαταστάσεις των μελών διαφόρων ζώων. Προσθαφαίρεσεις σπλάχνων, κτλ. κτλ.

Κατά τόν Αύγουστο του 1934, έγινε στην Ιαπωνία ένα πραγματικό θαύμα, που άναστάωσε όλους τούς χειρουργούς του κόσμου:

Ο Γιαπωνέζος γιατρός Νίτι Κάμα κατόρθωσε να έφοδιάσει με χέρι — χέρι αληθινό και όχι τεχνητό, έναν συμπατριώτη του μηχανικό, ο όποιος είχε χάσει τό ένα του χέρι — από τόν άγώνα α' κάτα — κατά τόν τελευταίο, εύχρηστο Κινεζοιαπωνικό πόλεμο. Τό θαύμα αυτό τό επέτυχε, ο δόκτορ Κάμα, έπειτα από δυο σχεδόν σύγχρονες έγχειρήσεις. Κατά τήν πρώτη έγχειρήσι άπέκαψε τό χέρι ενός έτοιμοπαύου από θανάσιμο τραύμα στο κρανίο στρατιώτου και τό έπαράσθεσε με τή δεύτερη έγχειρήσι στον άγώνα του μηχανικού.

Στις 6 Φεβρουαρίου 1908 ο Καρελ άπήρεσε τό άριστοτερό νεφρό μιας σκύλας, δυο χέρια έξ ίσου δυνατά, σβέλτα, χορσά, επάδεια και... άποκλειστικώς δικά του!

Τό θαύμα αυτό του δόκτορος Κάμα μ' άσπασε τήν έπιστήμη τήν χειρουργική του περιήφηση Ρόμυλν, του διευθυντού τού χειρουργικού τμήματος τού Ίνστιτούτου Ροφφέλλερ της Νέας Υόρκης, ο όποιος κατά τις άρχές τού αιώνας μας είχε άνασταώσει τόν κόσμο με τή τομή της θωράκας του.

Ο Καρελ, τόν Ιανουάριο του 1907 άπέκαψε τή μισή άσπρη ενός σκύλου και τήν άντικατέστησε με ένα κομμάτι περσιανού, τό όποιο είχε άφαιρέσει από τό ίδιο ζώο πριν από όχτώ μήνες και τό είχε διατηρήσει, κατά τό διάστημα αυτό, μέσα σε βάζελνι. Μετά τήν έγχειρήσι αυτή, ή ύγεια του σκύλου δεν έπαυε τίποτα. Έτσι πέσασαν 22 μήνες και πότε, στις 22 Νοεμβρίου του 1908, ο Καρελ έκανε στο ζώο λαπαροτομία, τού άνοιξε τήν κοιλία, και παρατήρησε ότι δεν έμεινε κανένα ίχνος της προηγούμενης έγχειρήσεως!

Τό γεγονός αυτό έδωσε μεγάλο θάρος στον Καρελ. Έτσι ο τολμός και μεγαλοφυής αυτός χειρουργός άπεράσισε να άντικαταστήσει όλόκληρα μέλη φέθων και ζωντιών διαφόρων ζώων με φέθες και άρτηρες άλλων ζώων τού ίδιου είδους.

Στις 7 Ιανουαρίου του 1907 λοιπόν ο Καρελ μετράφτεσε ένα κομμάτι φέθας σκύλου άπάνω στην καρδιά ενός άλλου σκύλου. Στις 28 Οκτωβρίου ή καλοσύνη του αλκοού του σκύλου αυτού ήταν έντελώς σαγονική. Τήν 1η Φεβρουαρίου του 1908 όμως ο σκύλος αυτός κάποτε από ένα άτυχημένο και τότε άποδείχθηκε από τήν αυτοψία, ότι ή ξένη φέθα είχε άσθηματισθεί, ότι είχε πάρει

τή θέση άρτηρίας και μάλιστα τόσο καλά, ώστε ή γραμμή της ραφής δεν φαινόταν διόλου.

Ο Καρελ αφού έκανε κι' άλλες έγχειρήσεις άνάλογες με τές δυο προηγούμενες, άφαιρεσε και άντικατέστησε όλόκληρα όργανα διαφόρων ζώων.

Άφαιρεσε τή σπλήνα ενός σκύλου και τήν έβαλε στη θέση του άφού τήν διατήρησε επί δύο μέρες μέσα σε μία ειδική χημική ύλη. Έπειτα έβγαλε τής σπλήνης δυο κομμάτια και έβαλε τή σπλήνη του ενός στο σώμα του άλλου. Η έγχειρήσις επέτυχε και τά κομμάτια είχαν τήν ίδια ζωτικότητα που είχαν πριν από τήν άντικατάστασι των σπληνών τους.

Στις 6 Φεβρουαρίου 1908 ο Καρελ άπήρεσε τό άριστοτερό νεφρό μιας σκύλας, δυο χέρια έξ ίσου δυνατά, σβέλτα, χορσά, επάδεια και... άποκλειστικώς δικά του!

Τό θαύμα αυτό του δόκτορος Κάμα μ' άσπασε τήν έπιστήμη τήν χειρουργική του περιήφηση Ρόμυλν, του διευθυντού τού χειρουργικού τμήματος τού Ίνστιτούτου Ροφφέλλερ της Νέας Υόρκης, ο όποιος κατά τις άρχές τού αιώνας μας είχε άνασταώσει τόν κόσμο με τή τομή της θωράκας του.

Ο Καρελ, τόν Ιανουάριο του 1907 άπέκαψε τή μισή άσπρη ενός σκύλου και τήν άντικατέστησε με ένα κομμάτι περσιανού, τό όποιο είχε άφαιρέσει από τό ίδιο ζώο πριν από όχτώ μήνες και τό είχε διατηρήσει, κατά τό διάστημα αυτό, μέσα σε βάζελνι. Μετά τήν έγχειρήσι αυτή, ή ύγεια του σκύλου δεν έπαυε τίποτα. Έτσι πέσασαν 22 μήνες και πότε, στις 22 Νοεμβρίου του 1908, ο Καρελ έκανε στο ζώο λαπαροτομία, τού άνοιξε τήν κοιλία, και παρατήρησε ότι δεν έμεινε κανένα ίχνος της προηγούμενης έγχειρήσεως!

Τό γεγονός αυτό έδωσε μεγάλο θάρος στον Καρελ. Έτσι ο τολμός και μεγαλοφυής αυτός χειρουργός άπεράσισε να άντικαταστήσει όλόκληρα μέλη φέθων και ζωντιών διαφόρων ζώων με φέθες και άρτηρες άλλων ζώων τού ίδιου είδους.

Στις 7 Ιανουαρίου του 1907 λοιπόν ο Καρελ μετράφτεσε ένα κομμάτι φέθας σκύλου άπάνω στην καρδιά ενός άλλου σκύλου. Στις 28 Οκτωβρίου ή καλοσύνη του αλκοού του σκύλου αυτού ήταν έντελώς σαγονική. Τήν 1η Φεβρουαρίου του 1908 όμως ο σκύλος αυτός κάποτε από ένα άτυχημένο και τότε άποδείχθηκε από τήν αυτοψία, ότι ή ξένη φέθα είχε άσθηματισθεί, ότι είχε πάρει

Τό γεγονός αυτό έδωσε μεγάλο θάρος στον Καρελ. Έτσι ο τολμός και μεγαλοφυής αυτός χειρουργός άπεράσισε να άντικαταστήσει όλόκληρα μέλη φέθων και ζωντιών διαφόρων ζώων με φέθες και άρτηρες άλλων ζώων τού ίδιου είδους.

Στις 7 Ιανουαρίου του 1907 λοιπόν ο Καρελ μετράφτεσε ένα κομμάτι φέθας σκύλου άπάνω στην καρδιά ενός άλλου σκύλου. Στις 28 Οκτωβρίου ή καλοσύνη του αλκοού του σκύλου αυτού ήταν έντελώς σαγονική. Τήν 1η Φεβρουαρίου του 1908 όμως ο σκύλος αυτός κάποτε από ένα άτυχημένο και τότε άποδείχθηκε από τήν αυτοψία, ότι ή ξένη φέθα είχε άσθηματισθεί, ότι είχε πάρει

Τό γεγονός αυτό έδωσε μεγάλο θάρος στον Καρελ. Έτσι ο τολμός και μεγαλοφυής αυτός χειρουργός άπεράσισε να άντικαταστήσει όλόκληρα μέλη φέθων και ζωντιών διαφόρων ζώων με φέθες και άρτηρες άλλων ζώων τού ίδιου είδους.

Στις 7 Ιανουαρίου του 1907 λοιπόν ο Καρελ μετράφτεσε ένα κομμάτι φέθας σκύλου άπάνω στην καρδιά ενός άλλου σκύλου. Στις 28 Οκτωβρίου ή καλοσύνη του αλκοού του σκύλου αυτού ήταν έντελώς σαγονική. Τήν 1η Φεβρουαρίου του 1908 όμως ο σκύλος αυτός κάποτε από ένα άτυχημένο και τότε άποδείχθηκε από τήν αυτοψία, ότι ή ξένη φέθα είχε άσθηματισθεί, ότι είχε πάρει

Τό γεγονός αυτό έδωσε μεγάλο θάρος στον Καρελ. Έτσι ο τολμός και μεγαλοφυής αυτός χειρουργός άπεράσισε να άντικαταστήσει όλόκληρα μέλη φέθων και ζωντιών διαφόρων ζώων με φέθες και άρτηρες άλλων ζώων τού ίδιου είδους.

Τό γεγονός αυτό έδωσε μεγάλο θάρος στον Καρελ. Έτσι ο τολμός και μεγαλοφυής αυτός χειρουργός άπεράσισε να άντικαταστήσει όλόκληρα μέλη φέθων και ζωντιών διαφόρων ζώων με φέθες και άρτηρες άλλων ζώων τού ίδιου είδους.

τοιαύτο φορεματάκι. Τό γα-
λάσιο μαντήλι στο κεφάλι της, με
δυσκολία συγκρατούσε τα πλοκά-
μια της. Σιγά σιγά, το πρόσωπο
του Ροδόλφου, χαμψιλωμένο, το βλέ-
μα της κατακόκκινη και ταραγμέ-
νη.

— Έρχεσαι, μικρούλα μου να
πάμε έναν περίπατο στην έξοχή ;
τη ρώτησε μαλακά ο νέος.

— Μάλιστα, κύριε Ροδόλφε ! ψι-
θύρισε εκείνη. Έφρόσον μάλιστα
μου το έμπρετι και η κυρά μου!

— Πήγαινε, πουλάδισα μου ! έ-
κανε η Δράκαινα υποκριτικά. Καί
έλα να σε φιλήσω πριν, γιατί είσαι
γνωστικό κορίτσι !

— Η δυστυχισμένη Μαριάνθη, παρ'
όλη την απέχθειά της, πληρώσε το
μέτωπό της από δροσμάκια χείλη,
της μέγαυρας. Ο Ροδόλφος αγα-
νωτισμένος όμως, έσπρωξε μακριά
τη Δράκαινα, τραβήξε μαζί του τη
Κελαϊδίστρα έξω από το ταχυράν-
κο, κι άφησε εσθλιμένη τη μέγαυρα
να βοήζει και να θορυβιάζει.

— Προσέξτε, κύριε Ροδόλφε! εί-
πε η νέα έντρομη. Είπε πολύ μο-
χθηρή ή γοητή, και δεν τόνιζε σε
τίποτα να σάς δλάνη !

— Μη σε μέλει, παιδί μου !...Μά
τι έχεις ;... Γιατί φαίνεσαι έτσι
δυσχεστεμένη ;

— Ισα-ίσα, είμαι πολύ εύχαρι-
στημένη που είστε μαζί μου !... Είπε
δυσλώς η Κελαϊδίστρα. Πλήρως... κα-
θώς με κατάρτε έτσι... απ' το
μπατάσο...

— Έ, λοιπόν ; ρώτησε ο νέος,
μη καταλαβαίνοντας.

— Νά, θα σάς δώσω... Κ' είστε
τεχνίτης... Θα το μαρτυρήσουν
στον άφεντιά σου... Κ' οι άφεντι-
κοί δεν θέλουν να βλέπουν τους τε-
χνίτες των, παρ'ότι με... με παρη-
κόμισα σαν κι έμένα !

Και τραβώντας μαλακά το μπρά-
τσο της, από το μπράτσο του Ρο-
δόλφου, ψιθύρισε, πιο δειλά :

— Πηγαίνετε καλύτερα, έσείς,
πιο μπροστά από μένα... Έγώ θα
σας ακολουθώ από μακριά... Όσο
να θυμώσω απ' την πόλη...

— Μη σε μέλει, παιδί μου! ψιθύρι-
σε κι ο Ροδόλφος, συγκινημένος ά-
πό τη δακρυκτικότητα της κοπέλλας.
Ο άφεντικός μου κάθεται μακριά
από δω... Άλλωστε, μόλις φτά-
σουμε στην ε' Αποβάθρα των Λου-
λουδιών, θα θρούμε εκεί ένα ά-
μάξι !

Και την ξανάπιασε πάλι άδρά,
από το μπράτσο.

— Όπως αγαπάτε, κύριε Ροδόλ-
φε !... Σας το είπα, μην τυχόν
σας συμβή τίποτ, έξ αιτίας μου !

— Ναι, το πιστεύω και σ' είχα-
ριστώ, μικρούλα μου... Δεν μπο-
ρώ, όμως : Σε πειράζει να πάμε
στην έξοχή, τραβώντας από όποι-
οδήποτε μέρος θέλουμε ;

— Ω, φτάνει να πάμε στην έ-
ξοχή, κύριε Ροδόλφε... Κι' άς πά-
με απ' όπουδήποτε θέλουμε... Είπε
τόσο καλή, η μέρα !... Και τόσο
δυσκορπός ο ήλιος !... Άζ, έξη έ-
βδομάδες έχω να δω πού έβγα-
λό από τη γειτονιά μου, κύριε Ρο-
δόλφε... Κάνα-δυό φορές μονάχα,
πάρκα ως εκεί που πούλανε τα λου-
λουδιά... Και πάλι είνε δαμά, πώς
μ' έμπιστεύτηκε να πάω, ως εκεί
ή Δράκαινα !... Τό θεωρούσα σω-
στή γιοστή, αυτό... Μου άρέσει τό-
σο, να βλέπω και να χαίρομαι τα
λουλουδιά !... Δεν έχω βέβαια λε-
φτά, να τ' αγοράσω, μα πάλι τα
καμάρινα μ' έτσι... Έδλεπα τις

Πιάστηκαν χέρι με χέρι κι' έρχισαν να τρέχουν στο δροσλούστο χλοερό κάμπο...

από της θούσης... Την άφρηνα έστε-
ρα λίγο και στον ήλιο... Όσο μπο-
ρούσα... Όσο μ' άφρησε η Δράκαινα
να λειπό... Τό φταχό λουλουδάκι
δμως δεν μπορούσε να άνθισή...
Μαράθηκε... Όμως, είμαι βέβαιη,
κύριε Ροδόλφε, ότι με αυτά που
έκανα στην τριανταφυλλιά μου, της
χάρισα μερικές ημέρες ζωής από
όσο ήταν γοηφό της να ζήσει, αν
έμενε διαρκώς στο άηλιο μπουν
τρούμι μας !

— Βέβαια, κόρη μου, βέβαια !
μουμυρίσε με φωνή πνιγμένη ο
Ροδόλφος. Και παραθύριζε πολύ,
που πένανε η τριανταφυλλιά σου ;

— Έκλεφα πολύ, κύριε Ροδόλ-
φε... Ήταν τόσο καλό, τό καίμε-
νο τό λουλουδι... Άφού, έσπρω-
σθίτε πως άνθισε και για μένα ά-
κόμα... Για μένα πο... πώς... να
δύλω να πώ πως δεν είμαι παρά
ένα περιφρονιμένο πλάσμα... Και
δμως, τό λουλουδι σκεπάζει και
για μένα την ελπίδα του...

Ο Ροδόλφος σκούπισε κορυφή έ-
να δάκρυ. Η αγνότης της ψυχής,
του άδύτου φάτος έκείνου πλάσμα-
τος, τούφερε δάκρυα στα μάτια.

— Η Κελαϊδίστρα πάλι, χωρίς να
τόν προσέξ, διδυμένη στις δικές
της θλιβερές σκέψεις και κατακόκ-
κινη από ντροπή, μουμυρίσε σε
λίγο :

— Άχ, πόσες φορές θέλησα να
πεθάνω, κύριε Ροδόλφε !... Ήθελα
να γλυτώσω από μιά τέτοια δαπα-
νωμένη μ' άβλια ζωή... Τόσες φο-
ρές έσκηνα σ' αυτό ποτάμι, στο Ση-
κούνα, έτοιμη να πέσω στα θολά
νερά του... Μά πάλι, κ' άπασα β-
στερα τον ήλιο... τα λουλουδιά...
Και μετάνιωσα !... Μουμυρίσα :

— Άς ζήσω λίγο ακόμα... Τό πο-
τάμι δεν φεύγει από τη θέσι του...
Θά τό ξανάδρω, αν τό θέλω...
— Άς τότε όμως, πούδς έξέρω ;...

— Είχες καμιά έλπίδα μήπως,
κάθε φορά που έλεγες αυτό τό
επιδόξ έξέρω ;

— Ναι... Ηλπίδα... Με παρηγο-
ούσε η έλπίδα, πως ίσως καμιά
καλή ψυχή μου έβρισκε δουλειά...
Κέντημα ή ράψιμο... Τότε, θα ξε-

μαντήλι... Και τα κορμιά που φο-
ρώ, κι' αυτά της Δράκαινας είνε !

Είχαν φτάσει τώρα στην ε' Απο-
βάθρα των Λουλουδιών... Έκει τους
περιμένα ένα άμάξι... Ο Ροδόλφος
άνεβασε σ' αυτό την Κελαϊδίστρα,
κάθισε πλάγι της, κι' είτε στον ά-
μαξήλατο :

— Πήγαυέ μας, στο Σαιν-Ντε-
νύ !... Άπό κει, θα σου πώ τί θρώ-
μο θα τραβήξω πάλι !

Τά άλογα κάλπασαν ρυθμικά. Ο
ήλιος άχτινοβολούσε. Ο ούρανός
ήταν κάπως ψυχρός, και τους χεί-
δευε τσιγγιέρα τά πρόσωπα, αν
και τά τρέμα του άμαξίου ήσαν
κλειστά.

— Μά !... Νά ένα άμορφο έλα-
νορηό γυναικείο !... Είπε ξαφνικά ή
καταγοητευμένη Κελαϊδίστρα, βλέ-
ποντας ότι καθόταν επάνω σ' αυ-
τό.

— Τό πήρε για σένα, παιδί μου !
είτε ο Ροδόλφος. Φοβήθηκε μήπως
κούρσισε !

— Η άμορφη νέα, ελάχιστα συνθη-
σμένη σε τέτοιες περιπτώσεις, χα-
μψιλωσε τη ματιά της κατακόκκινη.

— Είσθε πολύ καλός, κύριε Ρο-
δόλφε... Με κάνετε να ντροσκώμαι.

— Νά ντροσκώμαι ;... Έπειδή εί-
μαι καλός ;

— Όχι... μά, χθές είσατε
πολύ διαφορετικός !... Μουμυρίσε
τός, κατασπινόμενη η νέα. Μου
άρεσετε βέβαια περισσότερο σήμε-
ρα, μα χθές σάς ένοιωθα... περισ-
σό-ερω της... της σειράς μου !...

Κι' άμέσως, φοβισμένη μήπως
ταπεινώσε τον Ροδόλφο, ξανάτε
γρήγορα :

— Δηλαδή... Όχι της σειράς
μου... Γιατί αυτό ποτέ βέβαια, δεν
μπορεί να συμβή... κύριε Ροδόλ-
φε... Μά...

— Καλά, Μαριάνθη παιδί μου...
Καλά... Μην μπροδύεσαι, δεν πει-
ράζει !... Ένα όμως με κάνει, να
άπορω για σένα !

— Ποιό ; Έκανε φοβισμένη ή
νέα.

— Δείχνεις, σαν να λησμόνησες
έκείνο που σου είπε χθές ή Κου-
κουβάγια !... Δηλαδή, σου είπε κάτι
για τους γονείς σου !

— Ω, δεν τό λησμόνησα καθό-
λου Ισα-ίσα !... Είπε σπαστικά ή
Κελαϊδίστρα. Τό συλλογιζόμουν ό-
λη νύχτα, κι' έκλεπα πικρά γι'
αυτό !... Μά, ψέμματα θα είστε
αυτή ή κακή γυναίκα, για να με
κάνη να πονέσω !

— Μπορεί όμως να ξέρη περισ-
σότερα από όσα φαίνεται ότι ξέρει,
αυτή ή γοητή !... Κι' αν στο είπε
στ' αλήθεια, δεν θα χαίροσταν να
ξανάβρισκες τους γονείς σου ;

— Άλλοίμονο, κύριε Ροδόλφε !...
— Αν δεν μ' άγάπησαν ποτέ οι γο-
νείς μου, ούτε θα γύριζαν να με
δώσω αν μ' έβρισκαν ή τους έβρι-
σκα !... — Αν πάλι μ' άγαπούσαν,
σκεπθίτε τί ντροπή θα δοκιμάζαν,
βλέποντας τί σ' αά τά χάλια !...

— Τίσος όμως να είνε κι' αληθινά
πεθαμμένο !

— Αν οι γονείς σου σ' άγαπού-
σαν, Μαριάνθη, θα σε σπλάχνω-
στούν... Θα παραβλέψουν τη σημε-
ρινή σου κατάρτια... Θα σ' άγα-
πήσουν πάλι... Η ντροπή των κι'
δέν είναι τίς σκεπτικισμός των, θα
είναι σαν μιά έκδικησις για σένα,
την όποια πέτασαν στους πέντε
δρόμους έτσι σκληρά !...

— Άζ, τί να την κάνω την έκδι-
κησι, κύριε Ροδόλφε ; Αυτό που
μ' ενδιαφέρει έμένα, είνε να μπο-
ρέσω να τους δω αν ζούν !

— Ναι !... Έχεις δίκαιο, παιδί
μου... Άς τ' άφήσουμε λοιπόν, αύ-
τό !

Τή στιγμή εκείνη, τό άμάξι έ-
φθασε στο Σαιν-Ουέν, κοντά στη
διασταύρωσι των δρόμων Σαιν-Ντε-
νύ και Ρεβόλτας.

Μοναξιά επωκοτόσε παντού τρι-
γύρω, ή Μαριάνθη, μόλις αντί-
βρισε τους χλοερούς κάμπους —
όπως τους έλεγαν — ένοιωσε μιά
τοσηλή άγάλλισι να την κυριεύ-
— Όλες ή θλιμμένες έννοιες της
σκέφτησαν σαν συννεφάκια — ό-
ταν τά διώχνη τό πρωί ο χαρμής
ήλιος — και τό θελκτικό πρόσωπό
της έλαμψε.

— Ω, κύριε Ροδόλφε ! ξερών-
σε χιτώντας τη ζέση της πρό-
σχαλα. Τί ευτυχία... Τί όμορφη
που έχω τον χορταράκι... Άζ,
να μ' άφήνате να κατέβαν... Και
νάτερε σ' αυτά τα πράσινα λει-
βάδια !

— Νά τρέξω, όμως, παιδί μου !...
Σταυρώσε, άμάξι, σε παρακαλώ !...

— Τί ;... Θα τρέξετε κι' έσείς,
κύριε Ροδόλφε ;

— Ναι, παιδί μου... Μ' άρέσει
κι' έμένα !

— Τί ευτυχία, κύριε Ροδόλφε !
Πήδησαν χαρούμενοι κάτω.

Πιάστηκαν χέρι με χέρι, κι' έ-
ρχισαν να τρέχουν στην δροσλόου-
στο χλοερό κάμπο που απλωνόταν
μακριά τους... Άρχισαν να τρέ-
χουν... να τρέχουν... να τρέχουν...

Πώς να περιγράψω κανένας τά
σικρήματα, τις χαρούμενες φωνί-
τσες, και την ευτυχισμένη ένστασι
της Μαριάνθης ;... Σαν ξαφιαδάκι
φωλακισμένο σε σκοτεινό ύψγειο,
έπι έβδομάδες, έτρεχε και πηδούσε
ή φ'αχ ή κοπέλλα και γέμζε έλπι-
στα τό διασπασμένο στήθος της με
καθαρό δροσερό άνέμο...

Πήγαινε... Έρχόταν... Έτρε-
χε... Στεκόταν... Και πάλι ξανά-
τρεχε... Κι' έκοιβε... Και μάζεσε
λουλουδιά... Τέλος, σχημάτισε με
αυτά ένα πολύχρωμο δροσλούστο
μπατάσο κι' από τό πρόσφερε δειλά
στον καταγοητευμένο Ροδόλφο...

Έκείνος δεν είχε πάρει να την
καμαρώνη, με άνέγκραστη συγά-
νησι. Η πάντα χλομή όψη της εί-
χε ζοηρή κοκινάδα τώρα... Τά
μεγάλα γαλάζια μάτια της άστρα-
φταν... Λαχάνιαζε... Έσι, τό κα-
ταπόφρονο τόσα στόμα της ήταν
μισοανοιχτό, και τά μικρά δόντια
ης άσπριζαν έκθαμβωτικά.

Μιά οιδανία γοητεία απλωνόταν
επάνω στο χαρούμενο άδσο πρό-
σωπό της άκωχης αυτής νέας, κα-
θώς μουμυρίσε στον Ροδόλφο
προσφέροντάς του την άνδοδέ-
σιμ :

— Πόσο είνε καλός ο Θεός, που
μάς χάρισε σήμερα μιά τόσο ά-
μορφη μέρα !...

Στάθηκε άδύνατο στον Ροδόλφο,
να συγκρατήσει περισσότερο τά δά-
κρυά του...

Τ' άφρησε έτσι, να κλισούν θερ-
μά... άφρονα. Τό φταχό, τό πε-
ριφρονιμένο, τό ζοημό στον άδσο
πλάσματάκι αυτό, έχαιραστόσε ά-
γνά κι' ένγνωμονόσε τον Πλάστη
του... γιατί, γιατί τό έστειλε μιά
θερη άχτιά απ' τον ήλιο του,
και γιατί τό χάριζε τό άπολαυ-
στικό άντίκρισμα ενός άπλου και
χλοερού λειβαδιού !...

Ο Ροδόλφος δάκρυζε άκόμη, κα-
θώς μύριζε τό μωρμένο μπατά-
σο... Και καμάρισε με ένστασι την
ξαναμμένη από την εδδαμώνα της

κοπέλλα, ή όποια είχε καθίσει έν-
τωμαξού, στην άκρη ενός χαντα-
κιού και ξεκουραζόταν...

Τότε, και ξαφνικά, άπροσδόκη-
τοι γέγονος έκανε και τους δύο τους
να σικρήσουν...

Ο

ΤΟ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

— Από τό χαντάκι αυτό, ένας ά-
θροπος άνασπράθηκε, πηδώντας
ξαφνικά, τινάζε απ' τό κορμί του
τά χορταράκια, στα όποια ήταν
μισοχωμένος και κοιμμένος ως τό-
τε και έέσπασε σε γέλια θορυβώδη.

Η Κελαϊδίστρα τρώαζε, έτρε-
ξε και ζάρωσε προσ-απεινικά στην
άγκυλιά του Ροδόλφου. Μά καλώς
γύρισε τό κεφάλι της άναγνώρισε
τόν Μαχαροβγάλη !

— Έννοια σου, γυνέ μου, έννοια
σου ! της είπε χαρούμενα έκείνος,
γελώντας άκόμη. Δεν είπαμε δά
και να με φοβάσαι έτσι !... Άι ! έ-
σύ, κυρ-Ροδόλφε ;... Τό περιμενε
αυτό, ή άφεντιά σου ;... Κ' έστε-

τώντας τό φολόγι του.

— Φίνα !... Έχουμε καιρό... Μι-
ση ώρα θέλει ακόμα, δυο νάρθη ή
Κουκουβάγια !

— Η Κουκουβάγια ; ξεφώνισαν
μαζί κι' ο Ροδόλφος κι' ή Μαρι-
άνθη.

— Ναι ! έπαθεδαίωσε ο Μαχαρο-
βγάλης. Κι' άκου να στά πώ κοι-
τούσλαβα τώρα... Χτές, όταν έ-
φυγες ή άφεντιά σου από την τα-
βένα, ήθάν...

— Ένας άντρας ψηλός και μιά
γυναίκα ντυμένη άντρικά, και με
ζήτησαν... Αυτά τά ξέρω !... Υ-
στερα ;

— Υστερα με κέρασαν, και γύ-
ρεψαν να με καταφέρουν να άνοι-
ξω κουβέντα για την άφεντιά σου...
Έγώ δεν τους είπα τίποτα, γιατί
δεν ήξερα κούλας τίποτα... Έξιν
βέβαια απ' τη γοητοπατινάδα εκεί-
νη, που μού κατέβασε κατακέφα-
λα... Όμως, και νάξερα, κυρ-Ρο-
δόλφε, πάλι δεν θάλεγα τίποτα...
Γιατί, τί να σου είπω : Κι' έχω
δεν ξέρω πως σε πήρα από τόση

— Ζήτα μου το αμαξί μου και το χόνο. Μη μου ζητάς μόνον να κάνω κλεψιά ή προδοσία...

κλεψιά... Κι' άκούω τό δάσκαλο
σε την Κουκουβάγια να χουν στή-
νους μουσαφιέρους με τους δυο έκεί-
νους... Έλεγαν κι' έκείνο... Κι'
έδω άκούωδς σ' αυτό τό μέρος, και
σε λήγνα !

— Και πως γνωρίστηκαν αυτά τό-
τέσσερα παστοκά υποκείμενα, ή
μουμυρίσε σκεπτικώς ο Ροδόλ-
φς.

— Μά την πίστι μου, δεν ξέρω
κι' έχω καλά !... Είπε ο Μαχαρο-
βγάλης. Κοιμόμουν, και δεν πρό-
κάτα βέβαια τό άκούσω όλα...
κάτι κουβέντες άφρες... Άπό
τάλαβα ότι ο δάσκαλος — μέσος, κα-
λός — έπαιζε με τους άλλους... Την
ρά τ' άκούωδς !

— Άζ, φοβόμην μήπως σάς κά-
νουν κακό, κύριε Ροδόλφε ! στέ-
θη...

— Μη φοβάσαι, γυνέ μου ! της
είπε καθησυχαστικά ο Μαχαρο-
βγάλης. Ο κυρ-Ροδόλφος από δω,
δεν είνε κανένα κούρσισμα... Τό
το... Άλλωστε, αν μετρεθόνταν τά
πράγματα, είμαι κι' έχω δαπνεί...

Κι' έπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν
συλλογιζόμενο άκόμη Ροδόλφο, πρό-
σθεσε :

— Τό λοιπόν, έχω κι' αυτό άκό-
μα να πώ στην άφεντιά σου... Ο-
ρέθησαν δυο χιλιάδες φράγκα στο
χμ... κι' έχω δεν ξέρω τί καταφέρει...
Τώρα που θάρθη ή Κουκουβάγια,
τοφόλι του ψηλού με πεντακόσια
φράγκα, αυτός ο ψηλός θα της
αφή τί πρόκειται να σου καταφέ-
ρουν... Η Κουκουβάγια θα τό έξη-
γήση ύστερα αυτά τά πράγματα
στο δάσκαλο... Κι' ο δάσκαλος ύ-
στερα θα πάση άπάνω του τη δου-
λειά αυτή !...

Η Μαριάνθη άνατράχισε περισ-
σότερα, και χλωμάσε. Ο Ροδόλ-
φος χαμογέλασε περιφρονητικά.

— Μωρέ, πούδς είσαι ή άφεντιά
σου ; ρώτησε με θαυμασμό τώρα ο
Μαχαροβγάλης. Άκούς έκεί να
ξοδεύουν για σένα δυο χιλιάδες
φράγκα, με τόση εύκολία !... Ούτε
πεντήση φράγκα δεν δίνει άλλος,
για τό δέδο μου τό τομάρι !... Ά,
έχω και κάτι ακόμα να σου είπω :
Σκέφτηκα μήπως χροιάζόσουν να
μάθης, που στο διάολο καθόντου-
σαν αυτοί οι δυο οι κουβαρντάδες
των δυο χιλιάρων... Τους πένανω
λοιπόν τό κατόπιν επατήδεια, φτά-
νον στην αλή της Παναγίας, ά-
νεβαίνουν σ' ένα άμάξι, σκαρφα-
λώνω κι' έχω έσπασα του κορυφί-
και στάνομεν όλοι μαζί στο βου-
λεβάκι του Άστεροσκοπίου... Έ-
κείνοι τούτπουσαν σε μιά πάροδο...
Ήταν θεοσκοτεινά... Τί να κά-
νω ;... Για να γνωρίσω τον τόπο
την ήμερα, πέλεψη κι' έχω ένα
άντακροτό δέντρο, στην πάροδο.
Με τό σουγιά μου !

— Μπράβο, πλληκάρι μου !...
Σ' εύχαριστώ ! είπε συγκινημένος
ο Ροδόλφος. Λοιπόν...

(Ακολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΝ ΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

γιατρός. Λαμπύρο ο σ τ καίρησε την πολυπόρτα και σταυρώσε πάνω στη λαβή του μαστούνι ο σ του, τα γέφυκα χέρια του να παραμορφωμένα από τους ρευματισμούς.

—Καλή μου φίλη, έχω κάτι πολύ σοβαρό να σας πω.

—Σας άκουω, γιατρέ, είτε ή κ. Ντετορέλ.

Ήτανε μια γυναίκα με γλυκά μαλλιά, δυνατά άκρατα χαρακτηριστικά, ντυμένη σ' α κατάνταρα, διατεταστικά και ζωηρά μάτια. Είχε στη φυσιογνωμία της κάτι που επέβαλε τον σεβασμό, το σκεπτικό έμφως πρόσωπο της μαρτυρούσε σκληρά ψυχικά βάσανα, που τα όπεφερε κρυφά, σιωπηλά, χωρίς ποτέ να ξαναγίγνη την καρδιά της σε κανένα.

—Να περί πένος πρόκειται, άρχισε να λέει με κάποια δυσκολία ο γιατρός. Χθές, στο νοσοκομείο, βρέθηκα στο προσκεφάλο μιας γυναίκας σχεδόν έτοιμθόνα ης. Ήφθαι κ' η φτώχεια την είχαν έξαντλησει σε άπαιστο σημείο. Πρέπει να ήτανε κάποτε πολύ όμορφη αυτή η δυστυχισμένη, γιατί τα χαρακτηριστικά της έξακολουθούσαν να είναι λεπτότατα. Ή τρομερή άρρώστια όμως έδιωξε τώρα κάθε χάρη, κάθε ίχνος όμορφιάς από το κα άχλωμο και αδύνατο πρόσωπό της. Είχε χέρια, χωρίς κανένα πόρο ζωής, λησμονημένη από όλους. Αυτή η γυναίκα μου έλεγε το όνομά της: είναι ή κ. Ιουλίον Ντετορέλ.

Μια δύσνηρή σύσπαι αναστάτωσε το ασπρό πρόσωπο της γρηάς. Χτύπησε ξανά με την παλάμη της το χέρι της πολυπόρτα που καθότανε, τα μάτια της σκοτεινάσαν φανερόντως ή θύελλα που ξεσπούσε μέσα στην ψυχή της και είχε ψυχρά, αναστατώνοντας το πελιδνό πρόσωπό της.

—Γιατρέ, ούτε λέξή γι' αυτή τη γυναίκα! Ούτε λέξή!

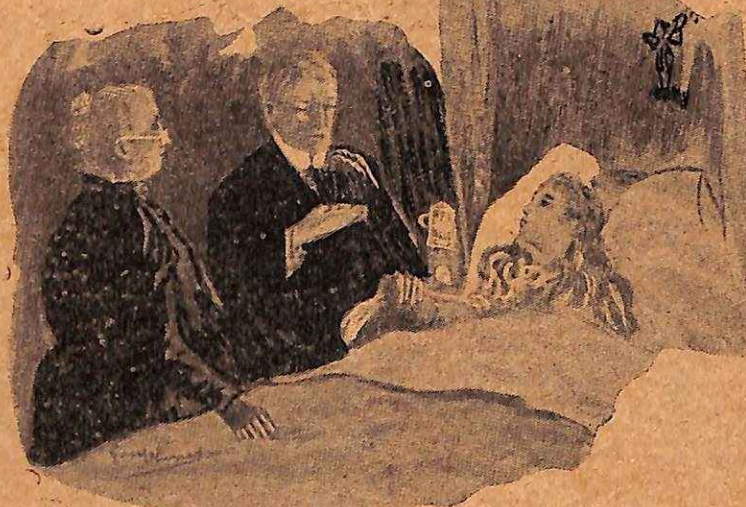
—Σας παρακαλώ να με συγχωρέσετε, άγαστή ή μου φίλη, έξακολούθησε ο γιατρός. Λαμπύρο, με εύγενικό αλλά και σταθερό τόνο. Ήρθε εδώ αποκλειστικά, με μόνο σκοπό να σας μιλήσω άκριβώς γι' αυτό το ζήτημα και όχι σας μιλήσω, πρέπει να σας μιλήσω. Ή κ. Ιουλίον Ντετορέλ θέλει να σας ιδή πριν πεθάνη. Δεν έχει κανένα στον κόσμο. Θα της ήτανε υπερβολικά σκληρό να πεθάνη χωρίς να επιτύχη την συγγνώμη σας. Έγώ στην θέση της, πρόσθεσε σαρκαστικά ο γερο-γιατρός, δεν θα πρόσεχα τέτοιες λεπτομέρειες, γιατί το βασικό πως δεν σας έφτασε σε τίποτε. Τέλος πάντων, πρέπει να καταλάβουμε πως στις τελευταίες του ώρες ο άνθρωπος χάνει κάθε ψυχική δύναμη, έχει περίοργες αδυναμίες και γι' αυτό πρέπει να

φαινόμαστε όσο μπορούμε καλοί. Αυτή η γυναίκα κλαίει τον άντρα της, όπως έσεις κλαίτε τον γιό σας. Υποφέρει από την περιφρόνηση που της δείξατε πάντοτε. Φαίνεται πως ήτανε πάντα ένα αδύνατο πλάσμα. Όπως κ' αν είναι, άγαστή κυρία, είναι ή γυναίκα του παιδιού σας και τώρα πεθαίνει. Θα πάτε να την ιδείτε, σύμφωνα με την τελευταία επιθυμία της. Τίποτε δεν άρνούνται στους έξιμοθάνατους!

—Μά δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, γιατρέ μου;...

—Πρέπει να ξέρετε πως αν άρνηθήτε θα μετανοώσετε πικρά. Ή τύψεις θα σας άκολουθούν ως τη στιγμή, προ πάντων ως τη στιγμή, που θα παραδώτε και σεις την ψυχή σας στον Υπερταό Κριτή... Και δεν είμαστε πια νέοι, άγαστή μου φίλη, γεράσαμε. Το μόνο που μας άπομένει πια, είναι να είμαστε λιγάκι καλοί, λιγάκι έπεισιεύεις...

Ή κ. Ντετορέλ άπόμεινε σκε-

Πήγαινε κι' έβλεπε τακτικά την άρρωστη...

ατική, άμειλητη...

Δέκα χρόνια πριν ο γιός της ο Ιούλιος, νεώτατος άδελφός, άναπαράστος, δαυλός, που ζούσε ως τότε έτοιμαγμένος στη θέληση της καταισχικής μητέρας του είχε άγασήσει τρελλά, με όλη τη δύναμη της ποίτης και μοναδικής του άγάπης, μια ταπεινή, άσημαντη πολυπόρτα. Ή κοπέλλα ήτανε πολύ όμορφη, κομψή, χαριτωμένη, αν και το πρόσωπο και το σινόλο της πρόδιδαν την ταπεινή καταγωγή της. Την σ' ερανώνηκε πολύ κ. Ντετορέλ, για την όποια μια τόσο ένωσις, άποτέλεσμα πραγματικής καταισχύης, κατάπαισις, έξομφένοσις. Πολύ καλό άδνηθήκε να τον ιδή και δεν τα έφτασε με αυτόν τον παλιό μονάχη, όταν άπέκτησε παιδί. Τότε ή γιαγιά δέχθηκε να γινώσκη τον έγγονό της, να της τον πεί ή πάτνας του, αλλά με την άπόλυτη απαγόρευση να μη παρουσιασθή ποτέ μπροστά της ή νύφη της. Ο Ιούλιος δέχθηκε, από φυσική αδυναμία, ίσως κ' έλπιώντας ότι ο πατέρας θα μάλαζε τη σκληρή καρδιά της άδελφης

μητέρας του. Μα κ' ή χρηματική ανάγκη τον πείσε να δεχθή την ταπεινωτική αυτή άπαιτησή της. Ντετορέλ, γιατί ή μητέρα του ήτανε αδύνατη ενώ αυτός ζούσε από λυ στενόχωρα. Ή ζωηρότης κ' ή χάρη του μικρού έγγονου γλίτωσαν σιγά-σιγά και μαλάκωσαν τη σκληρή έκανη καρδιά κ' ο Ιούλιος άρχισε να έλπει σε ένα καλύτερο μέλλον, ο αν, ένα μήνα πριν από την έπιστροφή του, το παιδί άρρώσθηκε και πέθανε. Μέσα σ' αυτόν τον πόνο και την άπελπισία του ο Ιούλιος έφυγε για τον πόλεμο και μια σφαίρα τον έφριξε νεκρό ή στιγμή που πηδούσε άρδός μέσα σ' ένα έχθρικό χαράκιμα.

Και τώρα, ή κ. Ντετορέλ, νικημένη από τις πίκρες της ζωής, γερασμένη με τέτοιους πόνους, σκληρή για τον έαυτό της, σκληρή και για όλους τους άλλους, πληγωμένη στη διετή σ' οργή της, πονώντας για τη συντριβή όλων της

στην άδελφότητα, άνάμεσα σε κείνες τις δυστυχισμένες!... Μια στιγμή αθανασίας την κυριέψανε τον άχάριστο παιδιό της που την άναγκασε να υποστή αυτή την τόσο ταπεινωτική έπίσκεψη.

Μια άδυνατισμένη γυναίκα, με πελώρια από τον πυρετό, γυαλιστερά μάτια, με κοκκιλωμένο πρόσωπο, άνασχηκώθηκε λιγάκι, όταν την είδε να πλησιάζει.

—Κυρία... ψήφισε.

Άμέσως όμως έξακολούθησε σγαλά:

—Θά μου επιτρέψετε να σας δώσω τ' όνομα που έλεγε πάντα για σας; ο Ιούλιος, να σας πω μητέρα;...

Η σκέψις του παρελθόντος πρόδωκε μυστικό στα μάτια της κ. Ντετορέλ. Ξανάειδε τον Ιούλιο παιδικά, έπει α παλληκάρι και τον χωροφύλακα που της έφερε μια μέρα την πένθυμη είδοποίησή της δημαρχίας, ότι ο γιός της είχε πεθάνει... Ξανάειδε το δύστυχο έγγονά της να πνίγεται απ' τη φοβική άρρώστια. Όλ' αυτό, χωροφύλακας άνακατεμμένα μέσα στο κουρασμένο, στο άποκαμωμένο μυαλό της. Στάθηκε σκληρή, ψυχρή, άνασχηκώ. Γιατί; Θεέ μου! Γιατί; Με ποιά δικαίωμα κατηγορούσε, έκρινε και καταδίκασε; Τι άλλα υπάρχε λοιπόν στον κόσμο, εκτός από τον πόνο, έναν άκατάπαυστο πόνο, τυφλό, που χτυπά χωρίς να ξεχωρίζη, όλα τα πλάσματα; Με το να άρνηθή στον άλλο τη βοήθειά της, την ύποψή, την έμπιστοσύνη, την άγάπη της, δεν ήτανε σάν να πρόδιδε τον ίδιο τον έαυτό της; Της φαινότανε πως ή έτοιμοθάνατη της φώναζε: «Έλεος! Έλεος!» Κι' απ' όλα τα ανθρώπινα στόματα, από όλα τα στόματα που άνοίγουν για το φίλ, είτε για τον πόνο ή τον θάνατο, έβγαινε ή ίδια κραυγή: «Έλεος!»

Τότε έσκυψε προς το φτωχικό κρεβάτι της άρρωστης και την φίλησε.

Όχι τό μέρες, πήγαινε και την έβλεπε τακτικά. Της έφερνε λουλούδια και δροσιτικά φρούτα. Έκείνες ή δυό γυναίκες είχανε μύρια παράματα να πούν ή μή στην άλλη. Πόσες κοινές άδυναμίες!... Ή έτοιμοθάνατη είχε πάντα κάτι να ρωτήσει για τα παιδικά χρόνια, για την πρώτη νεότητά του άντρός της.

Έπεσαν κατά τα άτέλειωτες στιγμές σιωπής, γεμάτης από άγνωστα και πόνο, κ' αυτές τις στιγμές ή κ. Ντετορέλ ένωιασε τάρτες, βαρετές, άσχημες τάρτες στην παρημένη ψυχή της.

Όταν έφευγε, ή άρρωστη την έκάλει σε όποιους:

—Θυθήτε πάλι αύριο, υπέρε, ή ήλικωμένη γυναίκα δεν μπορούσε πια να κάνει χωρίς αυτές τις έπισκέψεις. Ο πόνος της μαλάωνε μ' αυτές, γινότανε πιο άσφοδρή ή καρδιά της, έχανε όλη τη σκληρότητα της ψυχής της και ξεχνούσε τον παλιό έγωισμό.

Μόνο που ή άρρωστη πήγαινε έλο στο χειρότερο. Ένα βράδυ, ο γιατρός περικάλωσε την κ. Ντετορέλ (Η συνέχεια εις την σελ. 221)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΜΟΝΤΟΡ

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

ΙΣΑΙ έκασιδού χρονών και δρισεμάστε χωρίς περιουσία. Ή έργασί ε σ μου, με την σημερινή κρίση, έχουν φθάσει σε σημείο άξιοθύν η τ ο. Μπορώ να σου έμπιστευθώ χωρίς ε σ, πως το μέλλον με άνησιγει ύπεροβολικά. Θα μπορούσα, αν δεν ήσαν έτσι τα πράγματα, να κάνω μεγάλες θυσίες, και να σ' προλάβω άκριτά.

καλά, ώστε να πραγματοποιήσης όλα τα τρυφερά όνειρα της ψυχής σου. Σ' άγαπώ τόσο πολύ, κόρη μου, ώστε δεν δυσκολεύηκα δύλο να μαντέψω το κρυφό κ' άγνό είδύλλο της καρδιάς σου, ούτε και ύπόχει λόγος να εναντιωθώ...

Ή Τερέζα Μοντάλ κοκκίνισε. Κτύπησε τον πατέρα της με μια κατάρλη. Ο κ. Μοντάλ έξακολούθησε:

—Ναι, παιδί μου. Μάντεψα χωρίς καμιά δυσκολία πως ο Ζάκ Βαλκρέξ έχει άρρώσει μαζί σου τον πρόλογο της μεγάλης αισθηματικής συμφωνίας της καρδιάς. Ο Βαλκρέξ είναι έξυπνος νέος, καλός, συμπαιθητικός και σοβαρός, όποτε το λέπει το τάλεντο. Ο «Υμνος στην Είρήνη» που έγραψε τώρα τελευταία και σου άφιέρωσε, κούνησε πολύ είνονικά απ' όλους. Έχει θέληση, πνεύμα, πεποίθησι στον έαυτό του, αλλά δυστυχώς δεν είναι πρακτικός, έχ' μέσα στο σύμφερα. Και το γεγονός ότι δεν μπορείς να άντισταθής στην κλίση του για τη μουσική, και μάλιστα τώρα, στην εποχή μας, που α ή ή τέχνη χάνεται, σήνει, έκτοπίζεται από τις διάφορες μηχανικές έφευρέσεις, δείχνει πόσο στραβό δρόμο άκολουθήσει ο καμένος ο νέος, πόσο του λείπουν ή φρόνησις, ή κρίσις, ή πρόβλεψις.

Πώς λοιπόν θα έξαφαισθή το μέλλον του αυτός ο άνθρωπος; Βρίσκεται στο περιθώριο της σημερινής θετικής ζωής, είναι ένας όνειροπόλος, ένας ποιητής μέσα στον ήλιγο της πρακτικής εποχής μας, αστασιμένος, παραλλολισμένος, χωρίς να ξέρη που βρίσκεται και πού πατά. Τον περιμένουν πικρές και άπογοητεύσεις. Όταν περάσουν τα χρόνια, θα καταστήσει ένας άπονημένος, όπως τόσο άλλοι, ένας άτυχος, ένας άδικημένος από τον κόσμο κ' από τον ίδιο τον έαυτό του, ένας κα άόικος της ζωής, που θα άναγκασθή να δεχθή τότε τις πιο ταπεινές έργασίες για να βγάλη το ψωμί της οικογενείας του.

—Ένα, παιδί μου, ο Φίλιππος Ροντλν, που για καλή μας τύχη δόξα νύχη ο Θεός, είναι κατανοη-

Γιατί ο Ζάκ νόμιζε την Τερέζα πολύ πιο ώριμη απ' ό,τι ή αν στην πραγματικότητα. Ή νέα δεν μπορούσε να έξηγήσει την όση του άπαράστατοτητα και την άπειδέ σε δειλία, σε φρόνησι, στον άναποφάσιτο χαρακτήρα του, ενώ μονάχη ή στενάζωση οικονομική κατάντα απε συκρατούσε τον φτωχό καλλιτέχνη να της άνοίξη δλοκλήρωτικά την καρδιά του.

Κι' όταν, άπαντώντας στην τόσο λεπ ή παράκλησή της της έστειλε μονάχη την κάρτα του με μια κοινότατη σημείωση: «Είλιξη νείς εύχας γι' α την εδύνηχία σα ε», ή Τερέζα ένωιασε την παρότρυν άπογοήτειά της ζωής της, νόμιζε πως σάλευε ή γη κάτω από τα πόδια της. Της έφθε να λάμψη μέσα στα καλύτερα σάβνια, θα χαρής την πολυτέλεια, τα ταξείδια, τον πλούτο, θα βρίσκεσαι μέσα στο περιβάλλον που σου αξίζει.

«Δεν σου ξηώ να θυσιασθής για μένα αλλά άπατώ να φερθής έξυπνα, να σκεφθής το μέλλον σου, να ξυγίσης τους ύφάλους και τα βράχια από τη μια μεριά, την ασφάλεια

συμπαιθήσει εκείνος ο νέος. Ή φαινομενική άδιαφορία του Βαλκρέξ την άπέλπιζε, την άπογοήτευσε, την βύθισε μέσα σε άβυσσος άπογνώσεως, χωρίς καμιάν έλπίδα σωτηρίας από πούθενά.

Κι' όταν ο πατέρας της την ρώτησε τι αποφάσιζε, αν είχε σκεφθή, αν δεν είχε πια άνταρρησι να γίνη γυναίκα του νέου που τον έστειλε ο οίκονός γι' α να τον σάσει, ή Τερέζα αναστέναζε κ' άποκούνη με θρος άπελπισμένο:

—Θά κάνω ό,τι θέλεις, μπαμπά. Δόξα νύχη ο Θεός, παιδά μου! Ή έσοι ένώ πολύ καλά, πως ένα κατάντα της στιγμής δεν θα νικούσε την λογική και την φρόνησά σου. Είμαι έπιτυχισμένη που δέχεται να πάω στην Ροντλν...

Ή νέα σφύριγγε ένα δάκρυ, που δεν μπορούσε να το συγκρατήσει και πνίχτηκε:

—Αυτόν ή έναν άλλον, το ίδιο κάνει...

Κι' έγειρε το κεφάλι της λυπημένα.

δεν θα την καταλάβαινε ποτέ και ποτέ της δεν θα μπορούσε να άγαπήσει, γιατί ή καρδιά της ήτανε θά θρηνοόσε κρυφά τα σήματα της όνειρας. Ή έσοι πως σε όλη της τη ζωή θα αναστέναζε χωρίς ό θρήνη της να βρύνουν ήρώ πουθενά, θα είχε πάντα την έντύπωσι πως το πνεύμα της, τα νεύρα της, άζομη και ή όμορφιά της, ήτανε δώρα περτά και άχρηστα, αφού δεν μπορούσαν να της δώσουν λίγη χαρά στη ζωή.

Βάδιζε προς τον γάμο με δίημα άναποφάσιτο, άξιοδάκρυ, όπως τραβά κανείς για την έξορά ή για το μαρτύριο.

Μια μικρή γιοστή, ένα οικογενειακό τραπέζι που παρετέθη και που ύστερ' απ' αυτό ή Τερέζα θα έπαυε τελευταία την μεγάλη άπόφασι, συγκέντρωνε τον Φίλιππο Ροντλν και μερικούς στενούς συγγενείς του μέσα στο παλιό μεγάλο τών γονέων της νέας.

Σ' όλο το διάστημα που γέμιασε την έσφιγγε ή καρδιά της, ήταν άσχη, φοβότανε μη λυσοθυρήσει από την άγανάκη και τον πόνο της. Ξαφνικά, από τον δρόμο, άκούστηκε ή φωνή κάποιου τραγουδιστή. Ήτανε άρμονική, τόσο καθαρή, τόσο συγκινητική, που όλοι α κατεμύονε, σταμάτησαν για μια στιγμή κ' άκουσαν προσεκτικά.

Τραγουδούσε μια μελαγχολική, μια θλιβερή μελωδιά, παθητική. Τραγουδούσε για τη θλίψη των λουλουδιών, όταν τα ξεχάσει ο ήλιος, για τα καλοκαίρια τα δίχως χαρά, την άνοιξη τη δίχως έρωτικό μεθύσι, για την άξιοθρήνη ζωή που της λείπει ή άγάπη.

Τραβηγμένη απ' αυτή την μελωδιά, σαν από άπάντηση ή φωνή σεισμός, ή Τερέζα Μοντάλ σηκώθηκε από το τραπέζι, βγήκε στο παρόθυρο και ρώτησε τον τραγουδιστή μεταφρασμένη:

—Γιατί διάλεξες αυτή τη μελωδιά;

Είμαι ένας φτωχός μουσικός, άποκαθήρι ο νέος. Και τραγουδώ την πιο συγκινητική μελωδιά ενός καλλιτέχνη, πούνα κ' αυτός φτωχός σαν και μένα.

—Ποιανό είναι λοιπόν αυτό το τραγούδι;

—Του συνθέτη του «Υμνου της Είρήνης», δεσποινίς...

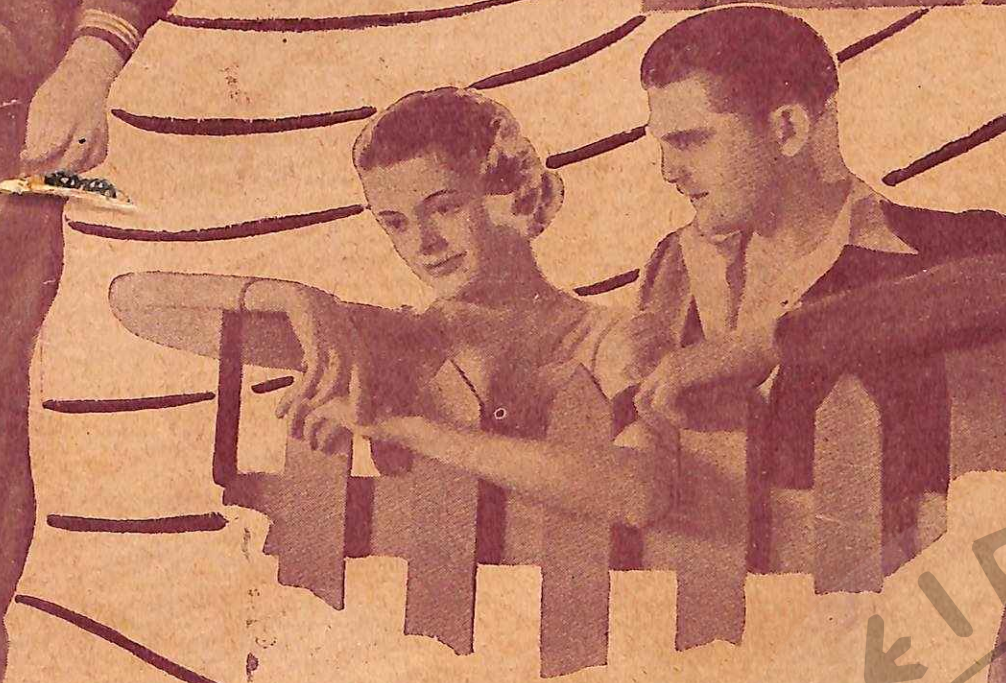
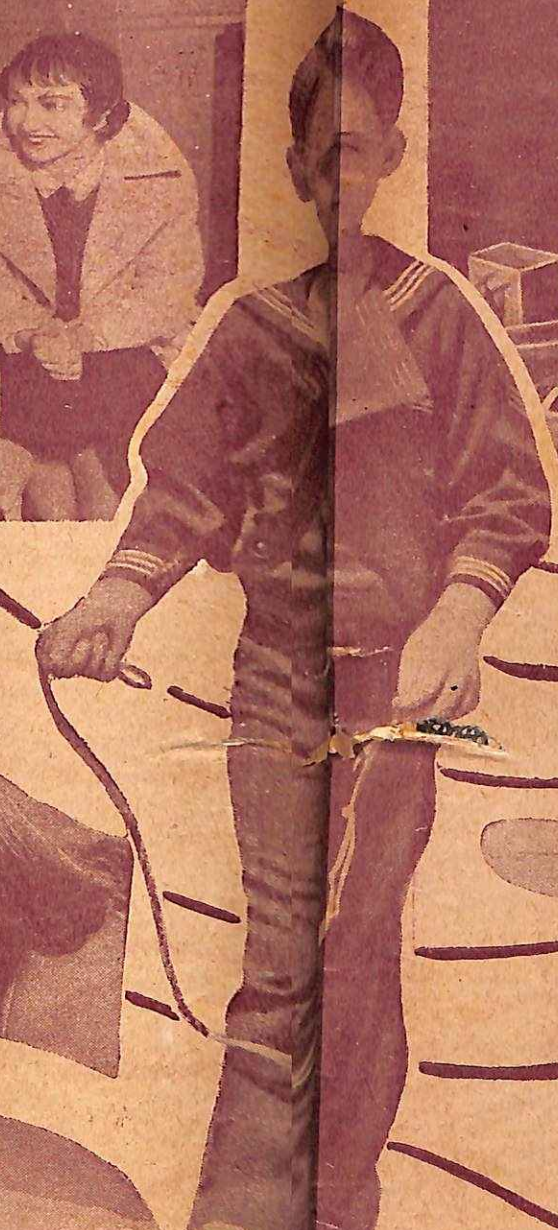
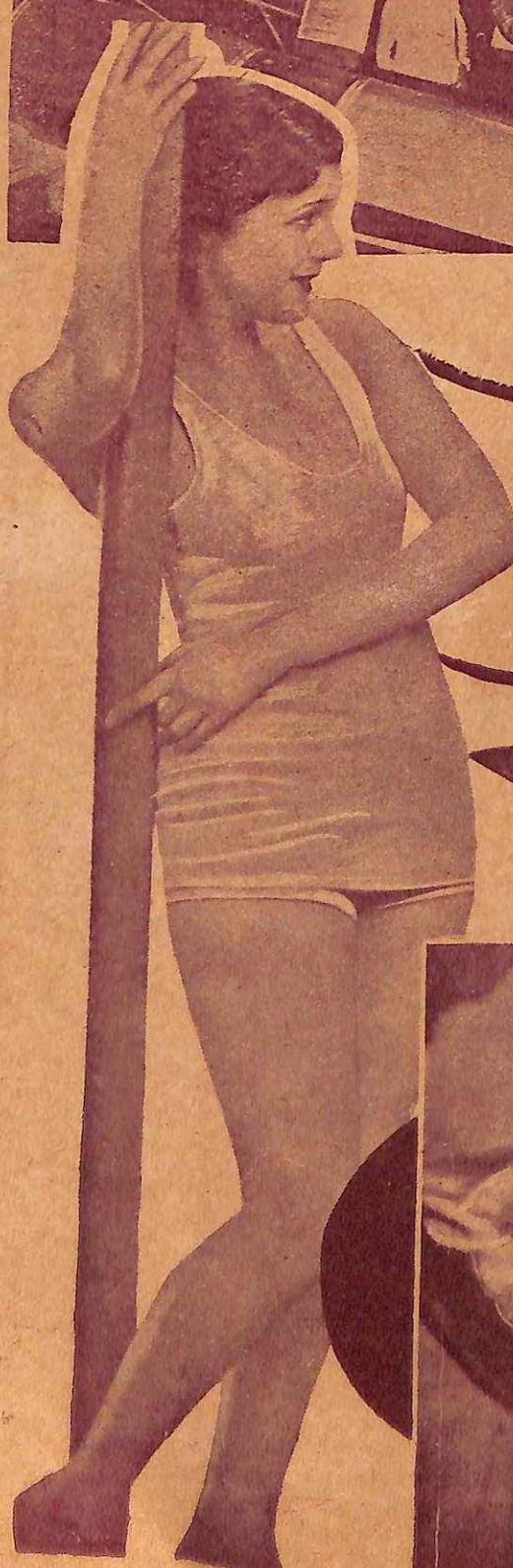
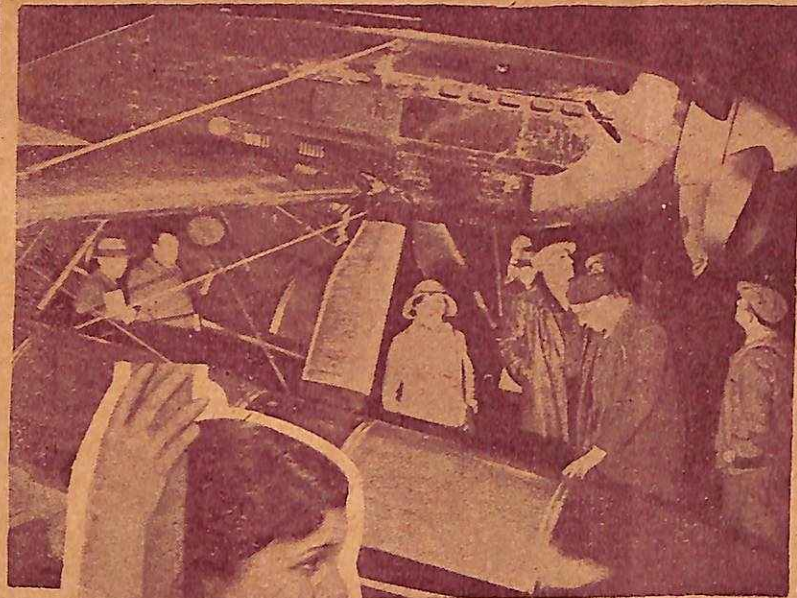
Ή Τερέζα κοκκίνισε, έλαμμένη. Κατάλαβε πως ο πλανώδης εκείνος τραγουδιστής ήτανε στάλμένος από τον Ζάκ Βαλκρέξ, που ήθελε να την βγάλη από την πλάνη της με την μουσική, όπως ο Όρφεος στα καλνά τα χρόνια άδυστοχίας με το τραγούδι της λύρας που την έβγαδαν από τον Άδη.

Ένωιασε τότε μίαν άσκησι χαρά μέσα στην ψυχή της. Σήκωσε τα δυό της χέρια και φώναξε με λαχάρα στον νέο:

—Σέρε να της του Ζάκ, πως αχόν, μονάχη αυτόν άγαπά! Δέν είχα το άξαρός, ούτε τη δύναμη να γλυτώ γυναίκα ενός άλλου!... Όχι, τον άγαπώ, τον άγαπώ τρελλά!

Συγγνώμη, λήγισε και σωφίστηκε ζωτο λυπημένα.

Βατόσο δεν συλλογίζτανε χωρίς άνατριχίλα αυτήν την ένοση, την τόσο μεγάλη ή εδύνη της συμβίωσης με έναν άνθρωπο που

ΕΠΑΝΩ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ : Το 'Ιταλικό όχημα του περιήμου 'Ιταλού πλάτου 'Αντζέλο, που κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας. — ΠΑΡΕΛΑΝΤΕΣ Σκωτών στρατιωτών στο Σάου. — ΜΕΣΩΝ : Ο Χένρι Χούλκεν και η Κλονίτ Κολμπερ στην περιήμη ταινία «Αλφόνσος και Κλεονίτς». — Ο νέος μικροσκοπικός όπτηρ της οδού Λαβέρ. — Η Ροθ Ράβελ κι ο Πέτερ Σλάου, δύο νέοι αστέρες της «Μέτρος». — ΚΑΤΩ : Τα σπάρ στη Φλωρίδα : Μία χαριτωμένη 'Αμερικανή αριστοκράτις στην ακροβαλασσία. — Η φραντζούλα ξανθή γόρσα 'Αν Σόδερν, στο καινούργιο φιλμ τα «Εκατομμύρια». — Εξέφυγλ και η Κλονίτ Κολμπερ στο φιλμ «Από μιάς συνέση μιά νύχτα». — Η μικρούλα και λατρευτή κόρη της Μάρλεν Ντήτριχ με τα παιχνίδια της. — Ο νέος μικροσκοπικός όπτηρ της οδού Λαβέρ. — Η Ροθ Ράβελ κι ο Πέτερ Σλάου, δύο νέοι αστέρες της «Μέτρος». — ΚΑΤΩ : Τα σπάρ στη Φλωρίδα : Νεαρός 'Αμερικανός πολυεκατομμυριοχρυσία.

— Πάρτε το... Δεκατάκι δὲν θὰ
 δοῦτε μέσα... Θὰ δοῦτε ὅμως κάτι
 ἄλλα πολύτιμα χαριῖς, ἀπὸ τὰ ἐ-
 ποῖα θὰ θῶν ὁ κόσμος σας μετὰ τὸ
 παρῶντο... Κι' ἐνῶτα ἐπίσης, θὰ
 μὲ ὑποχρεώσετε μὲν ἐγγνωμοσύ-
 νης, ἀν συμμορφωθῆτε ἐπακριβῶς
 μετὰ τὶς ἐθνήεις τὸν χωριστὸν αἰ-
 τῶν... Τὸν φάσαμε, ἀσχηγῆ, δὲν
 τοῦ δοῦκαμε ἅπτοτα ἄλλο, καὶ τὸν
 ἀφῆκαμε... Τοῦτον ἐφνε γελῶν-
 τας ἀσχηγῆ, καὶ ἐμεις σοῦ φέκαμε
 τὸ πορτοφῶν... Κῦττα τὸ καὶ μόνος
 σου, γιατί μὲ ἔξορνας γράμματα,
 δὲν πορτοφῶμε ν' ἀντιλήθουμε τί
 εἶδους πολῦτιμα χαριῖς εἶνε αἰνῶν.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

J. AUBREY-JONES

Ο ΔΑΝΕΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ΥΡΜΕΝΕΣ άναπαυτικά στις πολυθρόνες τους κάτω από μια πελώρια μονιρά, ή δυό φίλες συζητούσαν. 'Ησαν κ' ή δυό λεπτοκαμωμένε ες και χαριτωμένε.

Η 'Αντζέλα Μπαϊρόν ήταν ήνας τύπος μελαγχολής ομορφιάς με μεγάλα καστανά, όνειροπολα μάτια, ενώ ή Τζούλια Πάρκερ αποτελούσε κάπως ζοηρή αντίθεση της φίλης της. Είχε σγουρά κακυνόξανθα μαλλιά, καί τσαμπλινική φρυσιτο-υτιή τόν Φελίξ από άγάτη και ζούσαν ήσυχα κ' ήτοιχισμένοι με τή δυό χαριτωμένα παιδάκια τους. Δέν είχε νά ζητήση τίποτε παραπάνω από την ήγη της, ή οποία είχε φανή γενναίωση μαζί της. Δέν συνέβαινε όμως τό ίδιο με ή Τζούλια, ή οποία είχε παντρευτή τό Τζωρτζ κ' ή οποία γκρίνιαζε γιά τή περιορισμένη ζωή που περνούσαν και ζητούσε πάντοτε νέεσ έντοπώσεις.

Όχι! άναστένανε ή Μίσσις Πάρκερ. Τί πλῆξ;... Καί τί λέξη πόσο βαρετή είνε. Οι άνδρες πλῆττω. Γιατί νά είμαστε καταδι-άλλιο τόσο;... 'Αν παντρεύτηκα με τόν Τζωρτζ κ' ήθα σίς 'Ιν-μα έλαδά ν' άποκατασταθώ στην σήμερα στην πατρίδα μας!

Γιατί δέν δοξάζεις τόν Θεό, σου είνε έξασφαλισμένη κ' είσαι άπολαύσιμη από φροντίδες! Δέν άντιλέγω! Μά θά ήθελα Νά διασκεδάσω περισσότερο! 'Ε-ξάνα, πώς θέλεις νάφωσ αήριο δέν έχω κανονισμένα τουαλέττα; 'Ο μοι χρειάζεται κανονισμένο φρόεμα. Άλλά είνε εύτυχής μονάχα, όταν τόν νοιάζει αν θά πάμε ή όχι στο χορό...

Έχεις τόσες προσοπιδές γά-ρες, αγαπητή μου, ώστε κανείς δέν είνε καινούργια ή όγα!

Ω μά βαρέθηκα πειά νά θα-γιά νά έχω έπιτυχίες!... 'Αντζέλα, θέλες νά μοι δανείσεις εκείνη τή δέν σου άρέσει και δέν τή φοβάς- 'Ε, χροιά μου;

Βέβαια, αγαπητή μου, ξέρεις, δι εμια πάντοτε πόθυμη νά σοι δανείσω δι εμια δέποτε!

Ό,τι δέποτε!... οόητος ή Τζού-λιά γελώντας. 'Αγώ στοιχηματίω πώς ύπόκειται κάτι πού δέν θά θα-λήσης νά μοι δανείσεις... Πές μου, 'Αντζέλα... Είσαι έρωτευμένη με τόν Φελίξ;

Αν αγαπώ τόν άνδρα μου;

Αλλά αυτό έννοείται!...

Εγώ όμως, από την ήμερα πού σε πρωτογνώρισα, άναρωτιέμαι αν τόν αγαπάς και κρύβεις τό α-σθημά σου ή αν σου είνε αδιάφο-ρος κ' αγαπάς μονάχα τή παιδιά σου. Εγώ, γιά νά είμαι ειλικρι-νής, δέν μπορώ νά πώ ότι είμαι έρωτευμένη με τόν Τζωρτζ, ούτε τώρα, ούτε ποτέ. Είνε άνθρωπος άσχημος, τοιγκούνης και φλα-κρός, ενώ ο Φελίξ έχει όρφια μαλ-λιά, είνε γαλαντόμος, εύχάριστος κ' εύγενικός στους τρόπους του.

Ναί! Μή νομίζεις, όστόσο πώς δέν έχει κ' αυτός τή καρτί-σια του. Μά κάνω πώς δέν τή προσέχω.

Δέν φαντάζομαι νά πειραζώ-σουν αν, έξάνα, ο άνδρας σου φλερτάριζε με μία άλλη;

Τί θέλεις νά πής, Τζούλια; Μή πως σκέπτεσαι νά δανείσής τόν άνδρα μου έως δανείξομαι φρε-μάτα; Είσαι άξια νά δομαίσεις κ' άρετά ειλικρινής γιά νά τό πής!...

Γιατί όχι, αφού είμαστε φί-λες; Χωρίς βέβαια νά σε λυπώ-σω ποτέ, τό ξέρεις αυτό!

Εύχαριστώ! 'Αυτόσο άμφιβά-λω αν θά έπιτύχης!

Ήθελα νά δομαίξω, έτσι, γιά άστέιο... Βαρέθηκα όλους αυ-τούς τούς γέροντες συνταγματάρχες και τούς άπένταρους νεαρούς... Μ' άρέσει πολύ ο Φελίξ κ' ήθελα νά δομαίξω την στεγνή μου σ' αυ-τόν. Νά βεβαιωθεί αν κρύβεται φρονιά κάτω από τό ήρεμο έξωτε-ρακό του. Φυσικά, αν δέν θέλεις, δέν έχεις παρά νά μοι τό πής...

Ω! δέν σε φοβούμαι, Τζού-λια! Θά παρακολουθήσω μ' ένδια-φέρον τό πείραμά σου!

Έχω τόν λόγο σου πώς δέν θά θυμώσης;

Σου δίνω τόν λόγο μου και σου υπόσχομαι νά μη δυσανεστη-θώ. Τί παιδί πού είσαι, καύμένη Τζούλια! είνε ή 'Αντζέλα γελών-τας.

Μά όταν έμεινε μόνη, ψιθύρισε σκεπτικά:

Έτσι θά δοίμε αν ο Φελίξ έξακολουθεί νά μ' αγαπά...

Άμέσως από την επομένη, ή Τζούλια άρχισε τό τοιμηρό παι-χνίδι της. Στο χορό της Λέσχης χόρευε με τόν Φελίξ και σ' όλο τό διάστημα χαρηνταζόταν και κυ-ν-τομιλούσε μαζί του. Την άλλη μέ-ρα τόν συνάντησε στο γήπεδο του γκολφ και με περιέργεια προσπά-θησε νά μαντέψη τή συνασθήματα της φίλης της. Στην άρχή ή 'Αν-τζέλα άδισούσε κ' ή προσπα-θείς της Τζούλιας, της φωνό-ν-τουσαν μία παιδιάσκη, άκίνδυνη, διασκεδάσις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

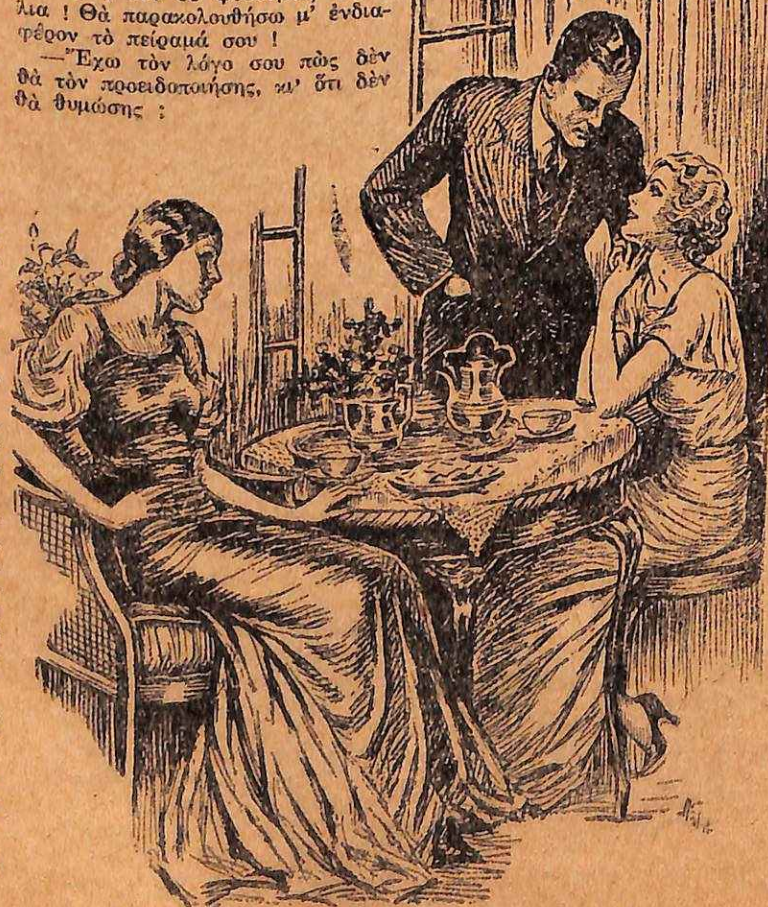
Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Αυό μήνες πέρασαν έτσι, όταν μία μέρα ή 'Αντζέλα έντοξε νά θεή τό βιβλιόριο τών τούκ του άνδρός της. Τό ξεφύλλισε και παραξενεμέ-της ήλθε ότι τόν τελευταίο καιρό, δν φορές, ο Φελίξ είχε τραβίξει χόμματα από την Τράπεζα χωρίς τής τό άναφέρει. Τό γεγονός αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις. Μή-αυτό τήν έβαλε σέ σκέψεις.

Ανίσχυη τώρα ή 'Αντζέλα παρακολουθούσε τό φλέτ τους.

δρας της, δι εμια χόμματα από την Τράπεζα; 'Ο Φελίξ έδόεσε έ-λεύθερα, αλλά δέν ήταν σπάταλος, ούτε άσωτος...

Καί έξαφνικά ένας πέπλος ξεσχί-στηκε μπροστά στα μάτια της 'Αν-τζέλας! Κατάλαβε πώς ή Τζού-λια είχε πε ύψη τό σκοπό της! 'Η-ταν φανερό ή φίλη της χρειάζόταν χόμματα, αλλά κ' ο Φελίξ δέν ή-ταν από κείνους πού πληρώνουν χωρίς αντίλλαγμα.

Η 'Αντζέλα έννοιωσε ένα βαθύ πόνο στην καρδιά της και τή μά-τια της γέμισαν δάκρυα. 'Α! ή-ταν άπαιτο τό παιχνίδι πού παιζό-ταν είνε βάρος της!... 'Ως τώρα δέν είχε νοιώσει ποτέ τό φροδερό άσθημα της ήλιεας, ίσως γατί δέν της είχε δοθή ποτέ άφορητή ή ήλιεμή. 'Ηταν τόσο σίγουρη γιά τήν άγάτη του Φελίξ! Τώρα δ-μος;

Μονομάς ή 'Αντζέλα ήρθε μιά άπόφασις! 'Θά τούς παρακολουθώ-σε!... Καί έξαφνικά άρχισε νά πη-γαίνει πότε πότε γήπεδο του γκολφ, πότε στο τέγγος. Μία μέρα, ή Τζούλια της είπε:

Θαράω πώς μάς παρακολου-θείς, 'Αντζέλα! 'Αν ήλιεύεις, πές μου τό άναφέρω.

Ε! Κι' αν ύποπτεθί πώς ή-λεύω; Έάνε με ψυχρότητα ή 'Αν-τζέλα.

Η Τζούλια φάνηκε σάν νά παραξενεύτηκε με τόν τρόπο της φίλης της κ' είπε:

Μή ξεχνάς, αγαπητή μου, πώς ήχησα και πήρα τή συγκατάθεσί σου!

Τό ίδιο εκείνο βράδυ ή 'Αν-τζέλα μύλησε σ' όν Φελίξ. Κυτά-ζοντάς τον κατάματα τόν είπε πώς είχε χρειασθή χόμματα και ήρθε ένα τσέκ από τό δικό του βιβλιό-ριο, γιατί δέν είχαμε τό δικό της. Μά ο Φελίξ δέν φάνηκε νά στενο-χωρήθηκε επειδή ή γυναίκα του είχε ιδί τό βιβλιόριό του τόν τσέκ. Μόνο έξακολουθούσε νά μιλάη και νά έπαινη τήν έκδοσι της Τζού-λιας στο γκολφ και στο τέγγος. Τέ-λος παρατήρησε:

Θαράω πώς άλλοτε συνδεόσουν περισσότερο με τή φίλη σου. Για-τί άλλαζες έξαφνικά;

Ω! 'Εκείνη, βλέπεις προτι-μά τή συντροφιά τών σιζύγων τών άλλων!... Μή νομίζεις πώς ή-λεύω, Φελίξ, αλλά ή Τζούλια σέ άποσχολεί άρετά τελευταίως!

Επειδή λείπει ο Τζωρτζ, προ-σπαθώ νά διασκεδάσω τή μοναξιά της. Φυσικά αν σέ πειράζει αυτό, δέν έχεις παρά νά μοι τό πής...

Δέν με νοιάζει καθόλου! Α-πάντησε ή 'Αντζέλα συγκρατώντας με κόπο τήν ταραχή της.

Μά, όταν βρέθηκε μόνη της στην κάμαρά της, ξέσπασε σέ λυγμούς.

Κι' έξαφνα σκέφθηκε νά φύγη γιά λίγες μέρες. Θά πήγαινε νά μείνη σέ μία θεία της, ή οποία κα-τακοός σέ μία άλλη πόλι τών 'Ινδιών. Εκείνη θά τή συμβόλευνε τί νά κάνει. Της έγγραψε λοιπόν και τήν παρακάλεσε νά τήν προσκαλέ-ση. Αυό μέρες κατόπιν ή πρόσκλη-σις της θείας Τζέννυ είχε φθάσει.

Η 'Αντζέλα έδωσε τό γράμμα στήν

Καί γελώντας έβλεπα, ο Φελίξ φίλησε τρυφερά τή γυναίκα του.

Καί γελώντας έβλεπα, ο Φελίξ φίλησε τρυφερά τή γυναίκα του.

Καί γελώντας έβλεπα, ο Φελίξ φίλησε τρυφερά τή γυναίκα του.

Καί γελώντας έβλεπα, ο Φελίξ φίλησε τρυφερά τή γυναίκα του.

ΤΑΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «Μπουκέτο» και ή «Οικογέ-νεια» άρχισαν από της 1ης του έτους τήν διανομήν εις τούς άναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας.

Τό πρώτον βιβλίον, τό όποιον θά διανεμηθί δωρεάν στούς άναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε τό ύπέροχον αίσθη-ματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Γιά ν' άποκτήσετε τό άριστούργημα αυτό πρέπει ν' άποκό-ψετε από τό «Μπουκέτο» ή τήν «Οικογένειαν» 4 έκ τών δι-μοσιευομένων εις τήν τελευταίαν σελίδα της ύλης δελτίων και νά τή φέρετε εις τή Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρό-νως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τό έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, θ' άποκτήσετε ένα τόμον κομψόν, έκ 300 περίπου σελίδων, θ' άποκτήσετε τό «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όποιος δικαίως όνομάσθη τό έργον του Άλφόνς Κάρ, τό ό-ποιον σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταις έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τά 4 δελτία και τάς 8 δραχμάς εις τή ύποπκατορεία τών έφημερίδων και θά λαμβάνουν τό βιβλίον των.

Μετά τό πρώτον αυτό άριστούργημα, θά χαρίσουμε στούς άναγνώστας μας, κατά τόν ίδιον τρόπον, και έτερα ύπέροχα αίσθηματικά ρωμάντζα.

"ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοθ

"ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

κλπ. κλπ. κλπ.

Η ευκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Άποκτάτε ΔΩΡΕΑΝ τή άριστουργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας, αγοράζοντες άπλώς τό «Μπουκέτο» και τήν «Οι-κογένειαν».

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

ΕΝΣΤΑΝΤ'Ε

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ένας χωρικός επιστρέφει στο σπίτι του με ένα δοχείο γεμάτο κρασί. Στο δρόμο του συναντά τόν πάστορα, ο όποιος τόν σταματά και τού λέει:

— Έτσι κρατάς τήν άπόσχεσί σου; Δέν μου είπες πώς θά παύ-σης νά πίνης;

— Ναί, μά βλέπετε, πάτερ μου, δικαιολογείται ο χωρικός, δέν πο-ύεται νά πώ εγώ όλο τό κρασί, τό μισό είνε γιά τή γυναίκα μου.

— Τότε πέταξε τό μισό, τή δική σου μερίδα, δηλαδή, λέει ο πά-στορ.

— Άδύνατον! άπαντά ο ποιη-ός χωρικός. Τό δικό μου μερίδιο... βρίσκεται στον πάτο του δοχείου!...

Η σιζύγος. — Πώς σου φαίνεται αυτό; 'Η έφημερίδα ά-ναγγέλλει τόν θάνατό σου!...

Ο άφορημένος καθή-γ η τ ής. — Ω! τόν καίμενο! 'Υποδέχο πώς ποίει νά τού στεί-λουμε ένα στεφάνι!...

Ο φίλος. — Ως τώρα δέν έλαβα τήν εύχαριστήσι νά γνωρίσω τή γυναίκα σου.

Ο σιζύγος. — Πώς σου πέ-ρασε από τό νοί πώς θάταν είχα-ρίστης; Ένα τέτοιο πράγμα;...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένας λυγμός τη σπάρταζε.

—Παιδί μου, της είπες ή ντόνα Μένταις, χρειάζομαι τώρα όλη τη δύναμή μου.

—Για να πεθάνης, δεν είν' έτσι; τραύλιζε η Καμπανίλα, πνιγμένη μέσ' στα δάκρυά της. Ζουανίτα, σε παρακαλώ, σώσε μας!..

Η Λίλιας έφερε το φλογισμένο κεφάλι της Ζοακίνας στο στήθος της και το φίλησε.

—Τι είπες; ξανάπτε η Ζοακίνα, που σπληνώθηκε τόσο περήφανα, ώστε έγινε αγνώριστη. Δε ζητήσα ευσπλαγνία, δεν είν' έτσι; Ο Θεός είν' ο πιο δυνατός! Αυτός χτυπάει κι' εγώ ξέρω να υποφέρω. Ζουανίτα, άδελφοπούλα, έκανε τόσα για μένα... Αυτοί οι άνθρωποι δεν θέλουν, παρότι το αίμα των Καμπανίλα... Φύγε, φύγε!... Δεν είν' έτσι, μητέρα μου;

—Ναι, απάντησε η ντόνα Μένταις, που γύρισε άλλοις τα μάτια της. Η κόρη μου έχει δική... Σ', ευχαριστούμε κι' εδολογημένο νάσαι, ευγενικό κι' άσπαστο παιδί. Άσπασέ μας στην τήχη μας! Φύγε, Σέ πα-ρακαλώ, σε ικετεύω!

Η Λίλιας γαυογέλασε κι' άπλωσε το χέρι της ποδ' την εισοδο του ποροσεινητορίου, σαν να ήθελε να δώσει πεισισμένη δύναμη στην απάντησή που έοχόταν αυτή τη στιγμή απ' έξω, όπου άκούονταν άνοιξες κραυγών. Τό δούνα τον Καμπανίλα δεν ξεχώριζε σ' αυτές τις άπειλές του θανάτου που έλε-γαν:

—Τη Ζουανίτα! Τη Ζουανί-τα! Τη Ζουανίτα τη Λεονόζα!

—Βλέπετε λοιπόν, είπε σιγα-σίγα η Λίλιας, ότι δεν μπορεί-τε να με διώξετε; Είμαι κι' ε-γώ καταδικασμένη.

Τότε άνκαλισθηκαν όλες, η μητέρα, η κόρη κι' η Λίλιας, που ήταν ξανά, με πού γινόταν μέλος της οικογενείας, ποικι-λάνου να πεθάνη. Δεν μιλού-σαν. Η σκέψη του Θεού κατέ-βαινε μεταξύ τους. Μια θρηνη-καί άσπαστη ποροσεινή άνέβαινε από το άγκάλισμά τους. Η ψυχές τους έσπιναν σε μια και μόνη έννοια-έρση. Εβλέπανε στο περήφανο μέτωπο της Ζοα-κίνας κάποια γαλήνη από κείνη που έβγαίνει από τη μεγάλη ψυχή της Λίλιας.

Η μαρκησία έσφιγγε τα γλυκά τους κεφαλάκια στο στήθος της. Νόμιζε πω-ήθε-λε να το άνοίξει, να νά τα προστάσει. «Ο! δεν υπήρχε θυσιαστήριο, όπου η εδωδία θύαινε σιωπηλά, ούτε όργη, ού-τε...»

Ήταν κι' η τρεξί κάτ' από τόν ίδιο φοροστέσαν, κι' η με γλυκές άγνιες, κι' η τρεξί-θείας τους άγάπης, ευτυχισμέ-νες άκόμα σ' αυτή την υπέρτα-

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Άληθινή Ιστορία)

τη στιγμή, εδωχισμένες, που ήταν κι' η τρεξί έκει, ευτυχι-σμένες που άγαπώντουσαν, ευ-τυχισμένες που θα πήγαιναν μαζί στο Θεό από τόν ίδιο δρόμο, άγκαλιασμένες, με τις καρδιές τους ένα.

Δεν άκούγαν πειά τίποτε: Η άναμονή ή ίδια είχε σκορπίσει την άγωνία τους.

Η όκτάγωνα αθήουσα ήταν έρημη τώρα με γεμάτη από χίλιους θορύβους που έσταναν έκει. Αέθωνα στη μικρή πό-τα, που βρισκόταν κρυμμένη δεξιά στην κρεβατοκάμαρα της ή όποια έφερε στην πορτί-τσα του τείχους και στα υπό-γεια, ένας άνάλαφρος ήχος ά-κούστηκε.

Από την άρ-χή της επιθέσε-ως, σε κανένα δε-ν ήρθε ή ίδια να προσβάλλη την έξωτεική αυτή πορτίτσα, ήταν σιδεροδε-μένη κι' άπασα-θίστη. κανείς λοιπόν, κατ'ά-συνείδηση δεν εί-χε μπη άκόμα μέσ' στην όκτά-γωνη αθήουσα απ' αυτό τό μέρος.

Η υυστική πόρτα άνοιξε σι-γά-σίγα.

Οι άθωοποι του Σαμουέλ ντά Κόστα, που φύλαγαν την εισοδο της κρεβατοκάμαρας, πω-ε τό μέρος της έξωτεικής γαλερίας, δεν άκουσαν τίποτε. Ούτε κι' η σενιόρες μέσα στο κούσαν κι' αυτές τίποτα.

Βόθος του ποροσεινητορίου ά-βήαν κι' η Ύψηλή Γυ-ναίκα, υπήκε μέσα.

Κρατούσε τη λευκή βακτηρία της στο νύοι. Τά γυνίνα πόδια της φαινόταν κάτω απ' τό φόρεμά της, που ήταν από κα-σίσι έθνοριασμένο, με πολιά-ριβες πινές. Από τά μαλλιά της, που ήταν γτενισμένα άνα-τολικά, ξεφευγαν μερικές τοίχες.

Καθώς μπήκε στάθηκε, όρθώ-νοντας όλο τό ψηλό της σώ-σπια. Τάχωνά-μάτιςά μάτια της έκταν όλο τό ύδριο της άλλας, ενώ ή δώη της έκανε ά-κίνητη. Κατόπιν πόνόσησε με βή-ια μενάλ-ποσπες μαζί και άνάλαφρο.

Με μια ματιά, είχε δη-τι ή-θελε να δη. Καθώς περνούσε ά-πό τό τραπέζι, όπου ή Καμπανίλα είχε άφήσει άνοιχτό τό αγέδιο των υπογείων, τά μάτια της πέσαν μί' άεαφη άστρα-πή, με δεν στάθηκε καθόλου κατά τά χέρια της έμειναν άκι-νητά κάτ' απ' την άλλόκοτη τσόσα που την τύλιγε σαν μαν-δάς.

Εφάσε ως την εισοδο του ποροσεινητορίου, χωρίς να κά-νη τόν παραμικρό θόρυβο. Στάθηκε έκει και κάθισε σταυροπόδι, άνα-όλτικα, άκρι-βώς άπέναντι στο βωμό.

Τότε μόνο ή τρεξί σενιόρες την είδαν.

Άνατρίχασαν κι' η τρεξί. Κι' ή τρεξί την έγνωρίζαν. Καί στις τρεξί ή παρο-σία της προκά-λεσε ένα διαση-ρετικό συναίσθη-μα.

Καθώς έκάθη-σε, δεν έσάλεψε πειά κι' έμεινε σποινμένη με τά δυό της χέρια στη λευκή βα-κτηρία της, που όρθώνταν με-ταξύ των γυνών της σαν λάβαρο. Ο με-

σημεινός ήλιος χτυπούσε τά παροδία γούνατα του φορέ-ματός της και ίσκιωνε τις βα-θείες ρυτίδες του προσώπου της.

Έμεινε έτσι άρεκή ώρα, χωρίς να μιλήσει. Τό βλέμμα της, που δεν είχε κανένα φως, ήταν καρφωμένο στη ντόνα Μένταις ντε Καμπανίλα.

—Είμαστε έτοιμες να πεθά-νουμε, ό γυναίκα, είπε η μαρ-κησία, στην όπία μια παλά-μοια έμφάνισι είχε τη σημασία πώς έστανε ή τελευταία τους βόρα. Δεν μπορείς να κάνης τί-ποτε έναντίον μας.

Τό τρεμύλισμα της φωνής της διάφευδε τά λάνια της.

Μονάχα ή έκπληξη ζωνα-δήςταν μέσα στο βλέμμα της Λίλιας. Μιά λάμψη έλπί-δας έλαμπε άπέναντί της μέσ' στα άει-κίνητα μάτια της Καμπανί-λας.

—Ο θάνα-τος δεν είχε τίποτε, πρό-φερε με τη θλιβερή της

φωνή ή Ύψηλή Γυ-ναίκα.

Δεύτερη σιωπή έ-πακολούθησε, κι' έ-πειτα ή Άντιόχα, παίρνοντας γλυκύτε-ρο τόνο, άπευθύνθη-κε προς τη Ζοακίνα:

—Νέα κόρη, σε χαίρετώ: Δεν θέλω διόλου τό κακό σου και όμως σου φέρνω τη δυστυχία σου.

Και γυρίζοντας έπειτα προς τη Λίλι-α, πρόσθεσε:

—Εσένα, δεν θέλω διόλου τό κακό σου και όμως σου φέρνω την ευτυχία σου.

Καί, τέλος, προς την μαρκη-σία:

—Σε σένα εδωχοι δυστυχία. Είσαι ή γυναίκα του άντρός, που μου άνήκει. Έμεις δεν έ-χουμε παρό ένα νόμο: Την έκ-δίκησι. Άκόμα μια φορά σου λέω ότι ο θάνατος δεν είνε τί-ποτε. Έρνουαι έδώ για να πά-ρω την έκδίκησή μου από σένα.

—Τι σοφ έκανα;... έτραύλισε ή μαρκησία.

—Τίποτε. Δεν σε μισώ, Η έκ-δίκησι δεν είνε τό μίσος, είνε ή δικαιοσύνη. Μοι πήρες τά άγα-νά μου και σε χτύπη.

—Ενώ ή σενιόρες τό πορο-σεινητορίου σάπιναν, κυριευμένες από ένα άόριστο τρώο — στη στιγμή που νόμιζαν πως ήταν πειά ασφαλισμένες από τά χτυ-πήματα αυτόν του κόσμου — ή Άντιόχα γέλασε σιωπηλά.

—Ο θάνατος δεν είνε τίποτε, εανάπε για τρίτη φορά, και δεν θα πεθάνετε. Δεν φαίνομαι να φέρνω καλά νέα; Θα είχατε πεθάνει κιόλας, αν ήταν να πε-θάνετε. Φαντάζεστε ότι αυτά τ' άγρια θηρία θα δάγκωναν τόσην ώρα τώρα τόν άέρα; Υπάρχει ένα δυνατό χέρι που τά κρατάει απ' τό λαμό. Οι Άγγλοι ήρ-θαν κι' έβαλαν φιδωτό στα θηρία. Οι Άγγλοι διάταξαν να προστατευθ ή ζωή της ντόνας Μένταις ντε Καμπανίλα και της κόρης της.

—Ο Θεός νάναι εύλογημέ-νος! φώναξε ή Λίλιας.

—Ξέρεις λοιπόν κιόλας πειά είσαι σ'... ψιθύρισε ή Ύψηλή Γυναίκα μέσ' απ' τά δόντια της.

—Η Μένταις κι' η Ζοακίνα έ-μειναν σιωπηλές.

—Άκου, είπε δυνατό ή Ύ-ψηλή Γυναίκα άπευθυνομένη προς τη μαρκησία. Άκου έσύ κι' η κόρη σου! Έγινες χλω-μή... Μαν-εύεις. Σοφ είπα ότι ήρθα να έκδικηθώ...

—Η Μένταις δεν έμάντευσε τίποτε, με έτρομε, τόσο τό βλέμμα της Άτσιγγάνας ήταν άδυσώπητο και τρομερό.

—Ο άνηγός των Άγγλων, έξακολούθησε ή Άντιόχα, είνε Ισπανός και Άτσιγγανος, αν και φορεί τη στολή του Σκά-τω άντισυνταγματάρχη. Το έβωσα τό δούνα Φορές, όταν τόν έφερα στον κόσμο, γιατί είνε γυός μου.

—Τις πρώτες του φωνές τις άφθρσε μέσ' στην άγκαλιά του συζύγου σου, γυναίκα, γι-ατί ο Μπλάς ντε Καμπανίλα, ο Πλούσιος Άνθρωπος είνε ο

πατέρας του.

Η Ζοακίνα είχε άνοίξει τά μεγάλα της μάτια σε άπιστία. Η Λίλιας πάλι χαμήλωσε τά δικά της, σαν να μη μάθαινε τίποτε καινούργιο.

Στό άρσίο της πρόσωπο μια όδυνηρή έκφρασι τρώμο και παραπόνου είχε άπλωθ...

Η ντόνα Μένταις δεν μπο-ρούσε να χλωμίσει περισσό-τερο.

—Ο Φαρές, ο πρωτότοκος γυός του Πλούσιου Άνθρώ-που, έξακολούθησε ή Άντιόχα, της όποιας ή φωνή δυνάμωνε όλοένα, έσκότασε όλους έκεί-νους που κλαίς, Μένταις Καμ-πανίλα. Έκανε καλά, έτσι είνε ο νόμος.

Τό κεφάλι της μαρκησίας κρεμόταν στο στήθος της...

—Ο Φαρές, ο άρχηγός των Άγγλων, έξακολούθησε ή Άντιόχα, που έφαινόταν σε κάθε λέξη που έλεγε να ψηλώ-η περισσότερο, έχει μια κόρη. Η κόρη του είνε έδώ: Είνε μια από σας τις τρεξί!..

Μ' ένα άκούσιο κίνημα, ή μαρκησία κι' η Ζοακίνα τραθή-χτηκαν από τη Λίλιας, που έ-μεινε όλομόναχη, με τά μάτια της χαμηλωμένα και τά χέρια της σταυρωμένα, στο στήθος της.

Τό χαμόγελο της Άντιόχας έγινε πιο πικρό.

—Είσαι άώρας έσύ, νέα κό-ρη, είπες πιο σιγά.

—Έλεος!... τραύλισε ή Λί-λιας.

Η Ζοακίνα έρριξε έπάνω της τά γοητευτικά της μάτια. Μιά άόριστη άνατριχίλα άπλώ-θηκε σ' όλο της τό κορμί.

—Γιατί; ρώτησε με άσκή ύ-πόκωψη. Γιατί ζητάς έσύ έλε-ος; Τι έχεις να φοβήθης;

Καί ή μαρκησία κυττάζον-τας διαδοχικά τά δυό θελκτικά πλάσματα, που ήταν στο πλάι της, τραύλισε σ' έναν τόνο τσα-κισμένο:

—Γιατί; ρώτησε κι' αυτή.

Η Ύψηλή Γυναίκα δεν εδω-ρεστήθηκε ν' απάντησι στην έ-ρώτησή τους κι' έξακολούθησε:

—Ο Φαρές έχει φύγει τό-ρω... Πηγαίνει στο καθήκον του. Προστατεύετε μόνο από τη θέλησή του. Έμεινε, γιατί ο άθωωπος που σάναζε τό κο-πάδι αυτό των άγρίων θηρίων, ο άγοραστής του πύργου σας, δεν υπάρνει πειά για νά τόν φοβήθ; Ο Φαρές τόν έπιασε στην πανίδα του...

Υπάρχουν άκόμα μερικές σταγόνες καλού αίματος μέσα στις ελέςες του Φορέ... Όστό-σο γελάστηκε σ' ένα σημείο: Έμεινε, γιατί νόμιζε ότι ή κό-ρη του σάθηκε από τό γενοφό-μό ότι γλύτωσαν από τό θά-νατο ή δυό σενιόρες ντε Καμ-πανίλα... Κάποιος με καταλα-βαίνει έδώ!...

—Έλεος! πρόσφερε για δεύ-τερη φορά ή Λίλιας.

—Κάποιος καταλαβαίνει!..

Η Ζοακίνα σπληνώθηκε στο πόδια της πελιδνή Η μαρκη-σία φαινόταν νάχη μεταβληθ ή σε άγαμία.

Η Άτσιγγάνα είπες ή' έναν παρόξενο τόπο, που έμοιαζε σαν τσανόδι:

—Ήσθα νιά να έκδικηθώ... Ο θάνατος δεν είνε τίποτε. Έ-

δω υπάρχουν δύο, των όποιων πρόκειται να σωθ ή ζωή: Η ντόνα Μένταις κι' ή κόρη της.

Η άλλη είνε καταδικασμένη. Ο όχλος άναμένει την άλλη για να την έσολή και θα είνε άκόμα πιο σκληρός, γιατί ή λεία του έχει λιγοστέψει... Ά-κου, Μένταις: Μουγκρίζουν, άκου...

Πράγματι, άκούγοντουσαν μουγκρίσματα. Η άγριες φω-νές της γαλερίας έλεαν:

—Τη Ζουανίτα τη Λεονόζα! Νά μας παραδώσουν έκείνη που είνε δική μας! Τη Ζουανί-τα! Τη Ζουανίτα! Τη Ζουανί-τα!

Η Λίλιας έκανε ένα κίνημα κι' είπες:

—Εμένα φωνάζουν! Είμαι έ-τοιμη.

Η μαρκησία την έκράτησε από τό χέρι. Η Ζοακίνα που είδε τό κίνημα αυτό της μητέ-ρας της με φλογισμένα μάτια, είπες, ενώ τά μαλλιά της έσά-λευαν στο κεφάλι της:

—Τότε εγώ είμαι έτοιμη! Χαίρετε!

Τό άριστερό χέρι της μαρ-κησίας άπρεσε τη Λίλιας και πι-άστηκε από τη Ζοακίνα.

—Παιδί μου, παιδί μου! ψι-θύρισε, πολυσταγμιέννη μου κόρη. Δεκαοχτώ χρόνια τώρα σ' άγαπώ.

—Μένταις, είπες ή Άντιόχα, ο θάνατος δεν είνε τίποτε!..

Η άναποή της μαρκησίας πνιγόταν μέσ' στο λαμό της.

—Έκδικούμαι, Μένταις, είπες άκόμα ή Ύψηλή Γυναίκα. Απ' αυτές τις δυό, πρέπει να έγκα-ταλείψης τη μια. Διάλεξε γρή-γορα, γιατί ο όχλος δεν περι-μένει πειά.

Θέλει τη μια από τις δυό...

—Ζοακίνα! είπες ή μαρκησία ρογιάζοντας, Ζουανίτα!

Ο θόρυβος μιας πάλης ά-κούστηκε προς τό μέρος της κρεβατοκάμαρας.

—Έρχονται, είπες ή Άντιόχα άσυγκίνητη και άπαθής. Ποιάν από τις δυό θα τούς δώσης;

—Κυρία, ίκέτευσε ή Λίλιας: Η Ζοακίνα είνε κόρη σας.

—Κύττα έκείνην που σου μι-λά, Μένταις, και κύττα έκείνη που είνε πάλι απ' τό κεφάλι της, διάταξε ή Άντιόχα. Κύτ-ταξες πόσο μοιάζουν!

Πάνω από τη Λίλιας κρεμό-ταν ή εικόνα της Λευκής ντε Καμπανίλα.

Δεν ήταν ή μαρκησία αυτή που υπάκουσε πρώτη. Τό βλέ-μα της Καμπανίλας είχε προη-γηθί του δικού της. Η ίδια ά-χτινα του ήλιου, που έπαιζε μέσ' στα μαλλιά τη Λίλιας, φώ-τιζε την εικόνα της Λευκής.

Η όμοιότης ήταν τόσο τέ-λεια, ώστε ή Ζοακίνα σκέπασε με τά χέρια της τό πρόσωπό της.

—Κυρία, κυρία! φώναξε ή Λίλιας. Μην πιστεύετε την Ά-τσιγγάνα. Είνε έσθρα σας!

—Δεν μ' άγαπάς λοιπόν έσύ, είπες ή μαρκησία υ' ένα τρελό βλέμμα. Δεν θέλεις να είσαι κόρη μου;

Τό βλέμμα της Λίλιας της έ-δειξε τη Ζοακίνα που ώλόλυζε. Η μαρκησία στριφογύριζε υ' άπόγνωση τά χέρια της. Τό μαρτύριο της της έδινε μί' άλ-λόκοτη δύναμη.

Ξανάβησε την άλλωτην δύ-ναμή της να υποφέρει.

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ «Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

τό όποιον δημοσιεύεται στην «Οικογένεια» βρίσκεται στα γραφεία μας και εις πλήρη τόμον εξ έπτακοσίων περίπου σελίδων, με θαυμαστές εικό-νας, και πωλείται χάριν των άναγνωστών μας άντιδραχ. 50.

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

—Θεέ μου, Θεέ μου, Θεέ μου! είπες τρεις φορές.

Και με τά χέρια της άνακά-τενε τά μαλλιά της, σαν να ζη-τούσε τό λογικό της πούχε φύ-γει.

Μά ή Άντιόχα δεν ήθελε να χάσει τό λογικό της.

—Άμφιβάλλεις άκόμα; ρώ-τησε. Υπάρχει έδώ μια κόρη των Καμπανίλα και μια κόρη των Άτσιγγάνων. Ποιά από τις δυό έχει τό χρώμα της καταρα-μένης φυλής; Ποιά από τις δυό έχει τά χρυσά μαλλιά των θυ-γατέρων του Καμπανίλα;

—Μητέρα μου! Θέλω να πε-θάνω! φώναξε ή Ζοακίνα όλο-λύζοντας. Μά αυτή ή γυναίκα λέςε ψέμματα... πρέπει να λήη ψέμματα...

—Αν έλεγε αλήθεια, θα ήμουν έσθρα σας, σύμφωνα με τό νόμο του αίματος... Έ, μητέρα μου, μη-τέρα μου! Σ', άγαπώ από τά βάθη της καρδιάς μου.

Η Μένταις έτρεμε και λαχά-νιαζε... Μ' ένα κίνημα νευρικό, έσφιξε τη Ζοακίνα στο στήθος της.

—Καταδικάζεις λοιπόν την άλλη; ρώτησε ή Άντιόχα.

Η μαρκησία έσπινε τη Ζο-ακίνα για να τυλίξη τά δυό χέρια της γύρω από τό λαμό της Λίλιας.

—Η Άντιόχα ρώτησε:

—Η Ζοακίνα είν' έκείνη, που δεν τη θέλεις πειά;

Η μαρκησία, κλαίνοντας και φωνάζοντας, τις έκλεισε και τις δυό στο στήθος της.

Καί ή δυό, όλοφροδύμενες, τραύλιζαν:

—Μητέρα μου!... Μητέρα μου!...

Η Άτσιγγάνα σκώθηκε, λείνοντας όλο τό ύψος της όνάστηνα. Έκανε ένα βήμα μπροστά, να νά δη από πώ κοντά την όλοφροδύμενη μητέ-ρα, που ήταν πειά ένα πώια Σπινίτηκε στη βακτηρία της και είπες:

—Νά πω έκδικούμαι Μέν-ταις! Ο θάνατος δεν είνε τί-ποτε!

Μά ή Άντιόχα δεν ήθελε ότι κι' ή έκδίκησι έχει τά δικά της, όπως τό κάθε άνθρωπο.

Δεν υπάσκει παρά μόνο ένα πώανια άπέραστο σ' αυτό τόν κόσμο: Η μητρική άγάπη, μπροστά στην όποια όλα σθή-νουν.

Μέσα σ' αυτή την άγνία, ή Μένταις με τις δυό κόρες της στην καρδιά της, κυριεύθηκε ά-πό μια τέλλα, σαν τη μέθη της ευτυχίας. Τις φιλόσε και τους χάιδε με τα μαλλιά. Τό στόμα της έβγαζε αυτό τόν ά-νάστρο και γοητευτικό ήχο, που άκούει κανείς παντού, δ-που υπάρχουν μητέρες, μέσ' στις φωνές και μέσ' στα σπύ-λαια και δίπλα στα λίκνα. Δεν άκούες πειά, δεν έβλεπε πειά, παρά τις κόρες της.

Η Λίλιας την συνέφερε πρώ-τη:

(Άκούουθ)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"Σ' ΕΡΩΤΩ, ΑΛΦΡΕΝΤΟ!...",

ΜΕΣΑ στο μαγαζί του, καθισμένος ανάμεσα σ' ένα θνητό λαό, ο Αλφρέντο Ρινάλντο παρακολουθούσε τη κίνηση του δρόμου, πέρα, ως τον Πόντε - Βέκιο. Μά αχ, την ώρα του απογεύματος δεν υπήρχε μεγάλη κίνηση στη γέφυρα.

Τό μαγαζί του Αλφρέντο μπορεί ναταν πολύ μικρό. Όσο που περιγίγαι, απ' όλα τα μέρη του κόσμου, πήγαιναν σ' αυτό για ν' αγοράσουν αρχαιοτήτες και προπάντων τα θανμάσια μαργαριτάρια, που εφίσταναν εκεί. Ότι πουλούσε ο Αλφρέντο, ήταν γνήσιο. Απομνημόνευσε δεν υπήρχαν στο μαγαζί του. Ο καταστηματούχος ήταν εξυπνος άνθρωπος κι' ελκυστικός. Αυτή τη στιγμή καθόταν ευχαρακτήριμος. Είχε φάει μια καλή μακαρονάδα και καλώς κόνεψε, συλλογίζοντας με τρυφερότητα τη νεαρή γυναίκα του, την άμορφη κοπέλα που είχε παντρευτεί τελευταία και στην οποία είχε τόση εμπιστοσύνη, ώστε να της παραδίει τα κλειδιά του χρηματοκιβωτίου κι' ότι πολύτιμο είχε.

Σήμερα ήταν Πέμπτη κι' ο βοηθός του, ο Γκίντο, είχε πάει να γευματίσει στη Λέσχη των Ύπαλλήλων με τους άλλους συναδέλφους του. Έτσι ο Αλφρέντο βρισκόταν μόνος του στο μαγαζί.

Ξαφνικά, ένα πλούσιο ιδιωτικό αυτοκίνητο πέρασε τη γέφυρα και πήγε και στάθηκε μπροστά στο κατάστημα του Ρινάλντο. Ένας σωφρές με στολή κατέβηκε, μπήκε στο μαγαζί κι' είπε:

—Ο συνόδος Μάννεριν, ο κύριός του, σε παρακαλεί να πας στο αυτοκίνητό του για να σου μιλήσει. Είναι άτακτος και δυσκολεύεται να μετακινηθεί.

Πρόθυμος κι' ελπίζοντας να κάνει μια καλή δουλειά, ο Αλφρέντο έβγαλε να δει τον κύριο. Ο πλούσιος πελάτης του ήταν ένας άσπαστος, ηλικίας περίπου 40 ετών, με καλές καταστάσεις, με στολή και με δαχτυλίδι.

—Θέλω να μου δείξετε τίποτε καριόλα. Κατάλαβε, Όχι μεγάλης αξίας. Κατάλαβε, Όχι μεγάλης αξίας. Κατάλαβε, Όχι μεγάλης αξίας.

—Ευχαριστώ, κύριε, απάντησε ο Αλφρέντο, κι' έβγαλε πίσω στο μαγαζί του.

Μετά δυό λεπτά επέστρεψε πάλι κοντά στο αυτοκίνητο, με μερικά μικρά κομμάτια με καρφίτσες, στολί-σμενες με σαπουνόβελους.

—Ιδού, κύριε, είπε. "Αν αυτές κι' άλλες καρφίτσες με ζαφείρια να σου δείξω..."

Ο ξένος κίνησε τα κομμάτια και δεν φάνηκε ευχαριστημένος.

—Θα ήθελα κάτι καλύτερο, είπε. Η φήμη του μαγαζιού σου...

—Πειδεί ελπίσε ότι δεν θέλετε να δείξετε αυτές! Δυστυχώς, δεν μπορώ ν' αφήσω το μαγαζί άφθαλτο κι' αυτές είνε θανάτων να φέρω.

Ξω στο δρόμο κομμάτια αξίας... Ο Αλφρέντο έριξε μια γρήγορη ματιά στη γέφυρα, για να δει μή τυχόν ερχόταν ο Γκίντο, μα το Πόντε Βέκιο ήταν έρημο.

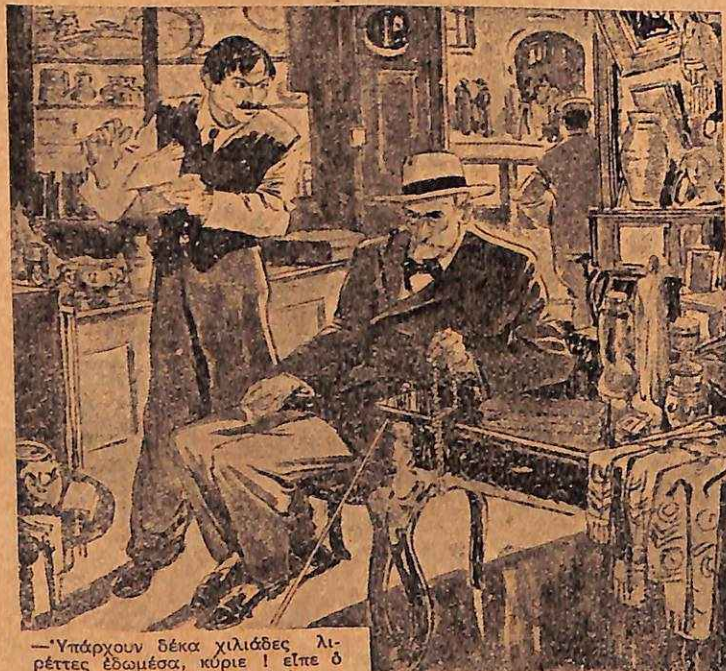
—"Αν μπορούσατε να κατεβήκατε και να έλθετε μέσα στο μαγαζί μου...", είπε ο καταστηματούχος, στενοχωρημένος.

—Καλά! Έρχομαι... Τό χέρι σου για ν' ακουμπήσω, Γκουσταβό...

Με κόπο, άνοιχοντας στο μπράτσο του σωφρέ του και με τη βοήθεια του Αλφρέντο, ο ξένος κατέβηκε να κατεβή από το αυτοκίνητο και μπήκε στο μαγαζί. Έτσι, αφού κίτταξε και παζαρεύσε ύστερα όρα τα διάφορα κομμάτια, ο γέρος κατέβηκε σε μια καρφίτσα με μικρούς σαπυρίους.

—Πόσο είπατε πως κοστίζει; Τρεις χιλιάδες λιρέτες νομίζω!

—Μάλιστα, κύριε!... Κόμμα μόνο που η κυρία σας προτιμάει τα ζαφείρια, όπως είπατε, γι' αυτό, αν

Υπάρχουν δέκα χιλιάδες λιρέτες έδωμάς, κύριε! είπε ο Αλφρέντο με σεβασμό.

θέλετε, έχω θανμάσια μαργαριτάρια. Κατάλαβε, να σας δείξω μερικά περιδέραια!

Ο Αλφρέντο έφ'σε μερικά μαργαριτάρια περιδέραια και τ' άρρα-δισε μπροστά στον ξένο.

—Θαί! Πολύ όμορφα! μου-μούρισε ο γέρος. Ακριβώς ζητούσα κάτι καλό, για ένα προσφίλες μου πρόσωπο. Δείξε μου τα καλύτερα μαργαριτάρια που έχεις, καλέ μου Ρινάλντο... Τά θέλω για την κόρη μου...

Ο καταστηματούχος πήγε τότε κι' άνοιξε το χρηματοκιβώτιο και πήρε από μέσα ένα στενόμακρο βελούδινο κομμάτι.

—Ιδού, κύριε, είπε με θαυμαστικό έρω. Πώς το βολέσατε αυτό;

—Α! μάλιστα!... Αυτό το περιδέραιο είνε αλήθεια θανμάσιο! Πόσο το πουλάς, Ρινάλντο;

—Έξι χιλιάδες για σάς, κύριε, θα τ' αφήσω για διακόσιες χιλιάδες λιρέτες!

Ο γέρος βόηκε το ποσό μεγάλο

κι' άρχισε να παζαρεύει. Τέλος υπέχώρησε.

—Δεν λογάριζα ν' αγοράσω σή-μερα τόσο ακριβό κομμάτι, είπε ο ξένος. Θα ήθελα, ωστόσο, να πάρω τώρα άμέσως το περιδέραιο μαζί μου. Σε παρακαλώ, ξεκουμπώσε το σακάκι μου και πάρε από τη μέση τσέπη τ' πορτοφόλι μου...

—Αλλοίμονο! Τό δεξί μου χέρι είνε άρρωστο!... Α! όρρα!... Τώρα άνοιξε τ' πορτοφόλι μου...

—Υπάρχουν δέκα χιλιάδες λιρέτες έδωμάς, κύριε! είπε ο Αλφρέντο με σεβασμό.

—Λαμπρά!... Κράτησε αυτά τα χρήματα. Καί τώρα φέρε μια κό-λα χαρή, πέννα και μελάνι. Θα με υποχρεώσεις, φίλε μου, να γράψης μερικές λέξεις για τη γυναίκα μου. Γράφ', λοιπόν:

«Αγαπητή μου Άμαλία...»

—Α! τ' όνομα της εσυνόραξ Άμαλία; Τί συμπτώσεις! Έτσι δ-νομάζεται κι' η γυναίκα μου!...

—Λοιπόν; είνε σωστά; γρήγο-σε ο γέρος.

—Μάλιστα, κύριε! απάντησε ο Αλφρέντο, και σ' έγραψε εύχαριστώ πολύ!...

—Και τώρα, φίλε μου Ρινάλντο, θα με υποχρεώσεις να ξεκουμπώσης πάλι τ' σακάκι μου και να τοποθετήσης τ' κομμάτι με τ' περιδέραιο στην τσέπη μου, κοντά στο πορτο-φόλι μου. Ευχαριστώ! Τώρα φά-ναζε τόν σωφρέ μου κι' οι δυό μα-ζι θα με βοηθήσετε να μωύ στο αυτοκίνητό μου...

Οι δυό άνδρες βοήθησαν τόν γέ-ροντα. Κι' όταν είνε λίγο τ' αυτοκί-νητο ξεκίνησε, ο πονόηχος Αλφ-ρέντο στάθηκε λίγη ώρα και τ' παρακολούθησε με μελαγχολικό βλέμμα.

Καθώς μπήκε στο μαγαζί του, μουρμούρισε με συμπόνη:

—Τί θλιβρό, Θεέ μου!... Τόσα πλοήτι και τόση αθλιότης!...

Όστόσο, η λύπη του Αλφρέντο για τόν δυστυχισμένο γέροντα δεν βάστηξε πολύ. Η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη για τ' έργο του που έφερε το πούλημα του περ δεραιού, ώστε τ' άδερνα που είχαν βουρκώ-σει τ' μάτια του στέγνωσαν άμέ-σως. Κι' άναυδισμένος, πήγε και στά-θηκε στο κατώφλι του μαγαζιού, πε-ριμένοντας τήν επιστροφή του Γκίν-το...

Με γοργό κι' ελαφρό βήμα, ο Αλφρέντο επέστρεψε εκείνο τ' βρά-δυ στο σπίτι του. Ήταν άναυδισ-μος ν' αναγγείλι στη γυναίκα του τ' άνέλεπτο κέρδος της ημέρας ε-κείνης. Αλλά κι' η γυναίκα του φαί-νεται ήταν άναυδισμένη να συνη-ρήσει τόν άνδρα της. Κι' έβγαλε να τ' άνοιξη, μόλις άκουσε τ' κουδού-χι.

Ο Αλφρέντος, με τρελλή χαρά, τώντας τ' χείλη της, κι' η χαρ-το-φο κεφαλάκι της με τ' πικνά σγου-ρά μαλλιά και τ' βελούδινο σκου-μάτι της καρφωθήκαν έρωτικά με τ' πρόσωπο τού άνδρός της.

—Στάσου! είπε η νεαρή γυναί-κα. (Η συνέχεια εις τήν σελ. 221)

—Τώρα, Ρινάλντο, τοποθέτησε τήν πέννα ανάμεσα στα δαχτυλί-α μου, για να υπογράψω...

Ο γέρος με κόπο χάραξε ένα κε-φαλάκι Α και πρόσθεσε μερικά δυ-σανάγνωστα γράμματα.

—Τί παράξενο, κύριε, παρατήρη-σε ο Αλφρέντο. Τ' όνομα της γυ-ναίκας σας είνε Άμαλία, σάν της δικής μου, και τ' όνομα σας όνομα άρχίζει από Α, σάν τ' δικό μου!...

—Ναι... Όνομάζομαι Άλμπερτ Μάννεριν. Αλλά γιατί σ' άς κάνει τόση έντίπωση;

—Η σύμπτωση, βλέπετε! Όνο-μάζομαι Άλφρέντο και...

—Βέβαια!... Βέβαια!... Σε πα-ρακαλώ, βάλε τ' πορτοφόλι μου πάλι στην τσέπη μου και κοίμωσέ μου τ' σακάκι... Ευχαριστώ! Δεν σε πειράζει αν περιμένω έδώ στο μαγαζί σου, δεν είν' έτσι; Με κοι-νάει τ'ό πηγανει-Έλα με τ' αυτο-κίνητο...

—Ναι... Όνομάζομαι Άλμπερτ Μάννεριν. Αλλά γιατί σ' άς κάνει τόση έντίπωση;

—Η σύμπτωση, βλέπετε! Όνο-μάζομαι Άλφρέντο και...

—Βέβαια!... Βέβαια!... Σε πα-ρακαλώ, βάλε τ' πορτοφόλι μου πάλι στην τσέπη μου και κοίμωσέ μου τ' σακάκι... Ευχαριστώ! Δεν σε πειράζει αν περιμένω έδώ στο μαγαζί σου, δεν είν' έτσι; Με κοι-νάει τ'ό πηγανει-Έλα με τ' αυτο-κίνητο...

—Αλλά βέβαια, κύριε, καθήστε! είνε ο Αλφρέντο με προθυμία.

Δεν είχαν περάσει περισσότερα από είκοσι λεπτά, όταν τ' αυτοκί-νητο με τόν Γκουσταβό επέστρεψε. Ο σωφρέ παράδωσε ένα κλειστό φά-κελλο στον κυρίο του και κατόπιν έ-πέστρεψε στο αυτοκίνητο.

—Άνοιξε τόν φάκελλο! διέτα-ξε ο γέρος, σάν έμειναν μόνου, και μέτρησε τ' χρήματα.

Ο καταστηματούχος, ένθουσια-σμένος γ'ά τ' λαμπρή δουλειά που είχε κάνει, μέτρησε προσεχτικά τ' χρήματα.

—Λοιπόν; είνε σωστά; γρήγο-σε ο γέρος.

—Μάλιστα, κύριε! απάντησε ο Αλφρέντο, και σ' έγραψε εύχαριστώ πολύ!...

—Και τώρα, φίλε μου Ρινάλντο, θα με υποχρεώσεις να ξεκουμπώσης πάλι τ' σακάκι μου και να τοποθετήσης τ' κομμάτι με τ' περιδέραιο στην τσέπη μου, κοντά στο πορτο-φόλι μου. Ευχαριστώ! Τώρα φά-ναζε τόν σωφρέ μου κι' οι δυό μα-ζι θα με βοηθήσετε να μωύ στο αυτοκίνητό μου...

Οι δυό άνδρες βοήθησαν τόν γέ-ροντα. Κι' όταν είνε λίγο τ' αυτοκί-νητο ξεκίνησε, ο πονόηχος Αλφ-ρέντο στάθηκε λίγη ώρα και τ' παρακολούθησε με μελαγχολικό βλέμμα.

Καθώς μπήκε στο μαγαζί του, μουρμούρισε με συμπόνη:

—Τί θλιβρό, Θεέ μου!... Τόσα πλοήτι και τόση αθλιότης!...

Όστόσο, η λύπη του Αλφρέντο για τόν δυστυχισμένο γέροντα δεν βάστηξε πολύ. Η χαρά του ήταν τόσο μεγάλη για τ' έργο του που έφερε το πούλημα του περ δεραιού, ώστε τ' άδερνα που είχαν βουρκώ-σει τ' μάτια του στέγνωσαν άμέ-σως. Κι' άναυδισμένος, πήγε και στά-θηκε στο κατώφλι του μαγαζιού, πε-ριμένοντας τήν επιστροφή του Γκίν-το...

Με γοργό κι' ελαφρό βήμα, ο Αλφρέντο επέστρεψε εκείνο τ' βρά-δυ στο σπίτι του. Ήταν άναυδισ-μος ν' αναγγείλι στη γυναίκα του τ' άνέλεπτο κέρδος της ημέρας ε-κείνης. Αλλά κι' η γυναίκα του φαί-νεται ήταν άναυδισμένη να συνη-ρήσει τόν άνδρα της. Κι' έβγαλε να τ' άνοιξη, μόλις άκουσε τ' κουδού-χι.

Ο Αλφρέντος, με τρελλή χαρά, τώντας τ' χείλη της, κι' η χαρ-το-φο κεφαλάκι της με τ' πικνά σγου-ρά μαλλιά και τ' βελούδινο σκου-μάτι της καρφωθήκαν έρωτικά με τ' πρόσωπο τού άνδρός της.

—Στάσου! είπε η νεαρή γυναί-κα. (Η συνέχεια εις τήν σελ. 221)

—Τώρα, Ρινάλντο, τοποθέτησε τήν πέννα ανάμεσα στα δαχτυλί-α μου, για να υπογράψω...

Ο γέρος με κόπο χάραξε ένα κε-φαλάκι Α και πρόσθεσε μερικά δυ-σανάγνωστα γράμματα.

—Τί παράξενο, κύριε, παρατήρη-σε ο Αλφρέντο. Τ' όνομα της γυ-ναίκας σας είνε Άμαλία, σάν της δικής μου, και τ' όνομα σας όνομα άρχίζει από Α, σάν τ' δικό μου!...

—Ναι... Όνομάζομαι Άλμπερτ Μάννεριν. Αλλά γιατί σ' άς κάνει τόση έντίπωση;

—Η σύμπτωση, βλέπετε! Όνο-μάζομαι Άλφρέντο και...

—Βέβαια!... Βέβαια!... Σε πα-ρακαλώ, βάλε τ' πορτοφόλι μου πάλι στην τσέπη μου και κοίμωσέ μου τ' σακάκι... Ευχαριστώ! Δεν σε πειράζει αν περιμένω έδώ στο μαγαζί σου, δεν είν' έτσι; Με κοι-νάει τ'ό πηγανει-Έλα με τ' αυτο-κίνητο...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΙΓΡΙΣ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

Τών Χάρρι-σον, ένας Άγγλος ά-ποιος της Σουμάτρας ε-ήαν ό από μανιώδης ζυ-νιγρός πού γνώρισα στη ζωή μου. Κι' αχ, η ιστορία του θα σ' άς διηγηθώ άκριβώς από τη μέρα που ο Χάρ-ρισον έσκότωσε μια ύπερσοχη κι' ά-γρια τίγρη.

Μία μέρα λοιπόν είχε πάει κυ-νιγρή με δυό φίλους του, τ'ο γιαντό Ρουέστον και τόν δασάρχη Μπράντ-σε μια σκοτεινή κι' άπατητή ζούγ-α της Σουμάτρας. Οι θάγαενεις του είχαν πεί ότι είχαν ανακαλύ-ψει εκεί πέρα τ' άγρια μιάς τί-γρης. Ο Χάρρισον, ελκυσμένος, άναυδισμένος άμέσως τ'ο κυνιγρή κι' έ-βλε το πού, άναστάσισε τ' ζούγ-α με τούς θάγαενεις για να ξε-τραπέψουν τ' όθρο. Έπειτα, τ' ά-πόγευμα, κατάποτος, κώθηκε στον πεσιμένο κορμό ενός δέντρου για να ξεπαστάσει, όταν άξαφνα πέρασε

ένας μπροστά του μια σκού, σάν ά-σφαχτή και χάθηκε μέσα στους π-νούς θάμνους. Ήταν ή τίγρης!

Ο Χάρρισον σάπτισε για μια στιγ-μή από τόν τρόμο του, μα έπειτα συνέλθε γρήγορα, πήδηξε κι' αχός μέσα στους θάμνους και σημάδεψε με τήν καραμπίνα του τήν τίγρη σ'ά έφευγε προς τ' ποτάμι. Η μια σφαίρα τ' έβηκε στη ράχη, ή άλλη στο κεφάλι...

Φαντάζεστε τώρα τ' χαρά τού Τζών Χάρρισον. Ήταν ή επόχθη τίγρης που σκότωσε. Οι τρεις φί-λοι έβγαλαν ένα ιστορικό ξεφαντώ-μα, στο γειτονικό χωριό, όπου πέ-ρασαν τήν νύχτα και τ'ο πού γύ-ρισαν θριαμβευτικά σ'ό Πέρα, ό-που έμειναν. Μπροστά, τραβούσαν δυό ηρόσφιλοι θάγαενεις που σήκω-ναν σ'όν όμο τους, περασμένη σ'έ ένα χοντρό κλάδο, τ' σκοτωμένη «βασιλισσα» της ζούγλας. Οι άλ-λοι θάγαενεις, έβαλλο από τόν έν-θουσιασμό τους γι' αυτό τ'ο τρώ-παιο, σ'όλολαζαν από τ' χαρά τους και θανμάζαν τόν Άγγλο άποιο.

Ο Τζών Χάρρισον καμάρισε δι-αρκώς και τ' άπόγευμα της ίδιας ημέρας έδωσε τήν τίγρη σ' ένα σταμπάκη τόν καλύτερο τού Πε-ρά, για ν' αχ τοίς περτρουηθ τ'ό δέρμα της. Μα δεν ήσυχασε παρά μόνο, όταν αυτός ο επάδελφος θά-γαενής τού έφερε πίσω τ'ο τρώπιο τού κυνιγριού του.

Τό δέρμα της τίγρης ήταν ή-πέρας. Είχε άρσσει δολιχόρο τ'ο κεφάλι της, αφού πούτα τ'ο θαλ-σάμισε με τ' άπόκρυφα μυστικά της τέχνης του κι' είχε βάψει στη θέσι τών ματιών δυό κρυστάλλι-νες χάντρες που πέταγαν ποάξε-νες λάμψεις. Έτσι τ'ο τρομαχτικό εκείνο κεφάλι φαινόταν δολιχό-ντο!

Ο Χάρρισον, μόλις είδε αυτό τ'ο αλλόκοτο «θαύμα», συλλογίστηκε άμέσως να πιάσει μια φάρσα σ'ούς φίλους του. Μα πρώτα ήθελε ν' ά-χ άν θ' ά πετύχαινε. Πέρασε λοι-πόν τ'ο κεφάλι του μέσα σ'ό γε-φάκι της τίγρης, έφάρμωσε τ'ό

δέρμα της στη ράχη του και τρώ-βησε άδουλόβια για τ'ό πίσω μέρος της βλάσας του, όπου μαζεύοντου-σαν τ'ο βράδυ για ν' άναρτήσουν, οι πέντε θάγαενεις ύπηρέτες του.

Άνοιξε λοιπόν σιγά-σιγά τήν πόρτα, δίχως ν' άν καταλάβουν, και αφού έπεσε σ'ά τέσσερα, έβγα-λε ένα τρομαχτικό σ'όλολισμα και παρουσιάσθηκε σ'ό κατώφλι τής πόρτας!

Η φάρσα είχε πετύχει! Οι πέντε θάγαενεις, με σπαρ-χιμένες κρουνές τούμου άναποδογύ-ρουν ό,τι βρισκόταν μέσα σ'ό δαι-μάτιο και πήδηξαν από τ'α παρά-θυρα κάτω σ'όν κήπο! Ο Χάρρι-σον τότε έβγαλε τ'ό δέρμα της τί-γρης και γελώντας από τήν καρ-διά του, τούς φώναζε ν' άγρίσουν π'σω σ'ίς δουλειές τους. Μα ή-καίνοι, τρέμοντας άκμή από τ'ό φόβο τους, δεν τολμούσαν ν' ά-ναμψούν σ'ό δαμάτιο και δεν ή-συχασαν παρά μόνο όταν ο άρέν-της τους τούς έδειξε τ'ό δέρμα και τούς έξηγησε πως τούς είχε τρώ-μάσει με τ'ό άστέιο του.

Ο Χάρρισον έπειτα, τ'ό άλλο βράδυ, έκανε τ'ό ίδιο άστέιο σ'ή βλάσά του γιαντό Ρουέστον, με τήν ίδια επιτυχία. Ο δόσνος γιαντός που έπαινε κινή τήν όρα τ'ό πού της πήγε ν' αχάνη από τόν τρόμο του. Λίγο έλειψε ν' ά-βη τ'ό ίδιο κι' ο δασάρχης Μπράντ.

Ο τρελλός Χάρρισον τότε πήρε θάρρος κι' ένα βράδυ τρομοκράτη-σε και τήν «Άγγλική Λέσχη» τού Πέρα, στην οποία ήταν μέλος, κόνοντας βίους τούς φίλους του να τ'ό βάλλουν σ'ά πόδια πανικόδω-λοι, σ'όλολαζοντας από τ'ό φόβο τους.

Κατόπιν ο Χάρρισον ήσυχασε

Κι' έπειτα, δυνατά:

—Έλα, Μπράντ! Σε γνωρίσα-με! Βγάλε από πάνω σου αυτό τ'ό τομάρι!... Α! φίλε μου, δεν είσαι δόλου πρωτότυπος!...

Η τίγρης τότε χάθηκε ξαφνικά από τ'ο κατώφλι και ο Χάρρισον έβασσε σ'έ π'ό ήχηρα, π'ό άκρό-τητα γέλια.

Όσο σφυρίζοντας άμέριμνα τε-λείωσε τήν ετοιμασία του, άνα-ψε ένα τσιγάρο και γύρισε προς τήν πόρτα για ν' άχ από τ'ό δαι-μάτι. Μα τήν ίδια στιγμή έβγαλε ένα π'όδιμα προς τ'ό πίσω. Τό

Κι' άμέσως μ' ένα π'όδιμα, πέ-ρασε τ'ό διάδρομο κι' έτρεξε ν' ά-εξερεύσει τήν καραμπίνα του από τήν τραπεζαρία. Μα δεν πρόφτασε. Ένα δειπνο σ'όλολισμα, π'ό τρο-μαχτικό, άντήχησε μέσα σ'ό σκο-τάδι τού διαδρόμου. Ήταν μια τί-γρης! Μία άληθινή τίγρης! Ο σ'όντρος, δίχως άλλο έκείνης που είχε σκοτώσει...

Ο Χάρρισον άγγωσε από τ'ή φο-βή του. Έκανε ν' άγρίσει π'σω, μα τήν ίδια στιγμή, τ'ό νύχτα της τίγρης τού έσκότισαν τ'ό στήθος και τόν σώρισαν καταγής.

Ο Μπράντ τότε, από τ'ή βράν-τα άκουσε μια σπαρχιμένη κρουνή π'όνου και π'όν προφτάσει ν' ά-σ-καθή από τ'ή θέσι του, είδε σ'ό φ'ός τού φεγγαριού, μια τίγρη ν' ά-σ'αδαι σ'όν κήπο κρατώντας σ'ό τ'όμα της ένα ματωμένο άνθρώ-πινο χέρι!...

Από τ'ο τρομακό τέλος είχαν ή-φάρσει τόν Χάρρισον. Ο Μπράντ όταν συνέλθε από τήν φρίκη του, β'ήκε τόν κυνιγρή σ'ό κατώφλι της πόρτας του με τ'ό στήθος έσκα-σμένο από τ'ά νύχτα της τίγρης γ'ά με ένα χέρι... Τ'ό άλλο, τ'ό είχε π'άσει μαζί της ή τίγρης της Σου-μάτρας.

ΠΟΝΤΕΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΝΚ

Εβγαλε ένα τρομαχτικό σ'όλολισμα και παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας.

Η τίγρης τότε χάθηκε ξαφνικά από τ'ο κατώφλι και ο Χάρρισον έβασσε σ'έ π'ό ήχηρα, π'ό άκρό-τητα γέλια.

Όσο σφυρίζοντας άμέριμνα τε-λείωσε τήν ετοιμασία του, άνα-ψε ένα τσιγάρο και γύρισε προς τήν πόρτα για ν' άχ από τ'ό δαι-μάτι. Μα τήν ίδια στιγμή έβγαλε ένα π'όδιμα προς τ'ό πίσω. Τό

Κι' άμέσως μ' ένα π'όδιμα, πέ-ρασε τ'ό διάδρομο κι' έτρεξε ν' ά-εξερεύσει τήν καραμπίνα του από τήν τραπεζαρία. Μα δεν πρόφτασε. Ένα δειπνο σ'όλολισμα, π'ό τρο-μαχτικό, άντήχησε μέσα σ'ό σκο-τάδι τού διαδρόμου. Ήταν μια τί-γρης! Μία άληθινή τίγρης! Ο σ'όντρος, δίχως άλλο έκείνης που είχε σκοτώσει...

Ο Χάρρισον άγγωσε από τ'ή φο-βή του. Έκανε ν' άγρίσει π'σω, μα τήν ίδια στιγμή, τ'ό νύχτα της τίγρης τού έσκότισαν τ'ό στήθος και τόν σώρισαν καταγής.

Ο Μπράντ τότε, από τ'ή βράν-τα άκουσε μια σπαρχιμένη κρουνή π'όνου και π'όν προφτάσει ν' ά-σ-καθή από τ'ή θέσι του, είδε σ'ό φ'ός τού φεγγαριού, μια τίγρη ν' ά-σ'αδαι σ'όν κήπο κρατώντας σ'ό τ'όμα της ένα ματωμένο άνθρώ-πινο χέρι!...

Από τ'ο τρομακό τέλος είχαν ή-φάρσει τόν Χάρρισον. Ο Μπράντ όταν συνέλθε από τήν φρίκη του, β'ήκε τόν κυνιγρή σ'ό κατώφλι της πόρτας του με τ'ό στήθος έσκα-σμένο από τ'ά νύχτα της τίγρης γ'ά με ένα χέρι... Τ'ό άλλο, τ'ό είχε π'άσει μαζί της ή τίγρης της Σου-μάτρας.

ΠΟΝΤΕΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΝΚ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ "ΜΑΤΣ,"

... τρώαζε. Την κούτα-
... ή στα μέσα κι' άξα-
... τού άρστος της μέσας
... κι' ή άρχισε να κλάει.
... "Ω, μαμά ... Στυ-
... της έλε με λημυούς,
.....
... διζή τοι...
... * * *

... α Ράις, την άλλη μέ-
... ένοδοσέ τον Ράλε-
... της της πυγμαχίας έ-
... έτσεψ του.
... ; τον ρώτησε.
... ηγαγόν στην 'Αμερική
... μέ τον μαυρό πυγ-
... ν... της άπάντησε.
... Μά θέ πάρετε μα-
... ην Ροζέττα...
... Είστασε τρελλή ! Δέν
... έβλεπε πια τρεντινέ
... ά σ' έσ' τοι !... γόνι-
... λγανακτισμένοι. Ποιός
... δικαίωμα να μιλάτε έ-
... α μου ! της άπάντησε
... α σας ; ... Έβανε κατά
... Ράλεϋ. Μ' άγαπούσανε
... α μου !

— Ἐχετε δίκην, ψιθύρισε. Μ' ἀ- μπῆκε ἡ Ροζέττα. Ὁ Ράλα
ναπᾶσι λοιπὸν ἡ Ροζέττα : Προέβη
ἐξ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ὁ ὅστις

... τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἐλένα τὸ καλῆρον μου. Εἰς τὴν ὥραν νὰ κάνετε κ' ἐμεῖς : νὰ παντρευτήτε.

... πρὸ τὸ γάμο, ὁ Ράλλφ κατέβηκεν στὸ λιμάνι καὶ τὸ ὑπερκοιάνειο. Τὸ ἔκρινε κατὰ μέρος τὸ πρῶτον καὶ τότε τοῦ εἶπε :

... νὰ σοῦ δώσω μὰ σὺν ἔξουδ καὶ ἐμεῖς θέλει ὅσον ἀποσταθμιάς τοῦ ποτέ -- ἀκούς ; -- ποτέ θὰ ἔνα «μὲν» με μὲν

... ἀπόρησε ὁ Ράλλφ.

... ἐν ᾧ ἀγάπησα ποτέ μὲν Ἐλένα. Ζῆς εὐτυχῶς

...η Ροζέττα...
...η... πόνταξε με μ...
...όγιστο ο Ράφ. Ποτ...
...ήθηκα, δέν υποπάστ...
...ια έφυγε από κοντά τ...
...βρή τη Ροζέττα. Τ...
...ε, γλιτώ, με δακρ...
...στηρίχτηκε στάν κ...
...γὰ τὰ μὴ σοφιστ...
...θελαιβός της ήταν...
...ή πὺρ τραγική ἦτα τῆ...
...ΡΟΦΑ ΠΕΡΙΠΙΚΟΝΕ.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

δότωρ Λεμπέρτον έβριζε από μια ματιά στο γράμμα που κρατούσε στα χέρια του. Το πρόσωπό του είχε κοκκινίσει από το θυμό και τα χέρια του τρέμουν. Δεν μπορούσε να το πιστέψει, ότι όλα αυτά είχαν τελειώσει. Πόσο σκληρές καμιά φορά είναι η γυναίκες!... Σου χροιά για λόγον καιρό την εντοχία κι' έπειτα στην παρ'όντων πάλη για να τη δώσεις σ' έναν άλλο... Και να τώρα που έχεις εντελώς αποκόπας χωρίς καμιά αίσια, όπως έρχεται ένα μεγάλο δυστύχημα, βρέθηκες ολομόναχος. Ο δόκτωρ Λεμπέρτον διδάσκει και ξαναδιδάσκει αυτό το γυναικείο γράμμα προσαδώντας να μαντεύσει μέσα σ' αυτές τις καλογραμμένες λέξεις πόσο λόγος ανάγκαζε τη μόνη γυναίκα που είχε αγαπήσει στη ζωή του να διαζώγη τις σχέσεις τους. Και ξαφνικά, έχει σ' αυτό τέλος, ανώμαλα σ' ένα κόμματι, ελβε μια φράση που δεν είχε προσέξει. «Ο Μωρτς, του έγραφε, είναι αλυστός». «Όστε λοιπόν μόνο για τα λεφτά τον είχε αγαπήσει; Κι' ο έρωτας τους κι' η άφοβος του τόσα χρόνια τώρα; Κι' η προπαθείες του να την κάνει μια τιμή γυναίκα; Όλα αυτά είχαν χαμένα; Κατέληγε πάλι λοιπόν στον ίδιο γαριμνό; Στην ίδια κόλαση, στην οποία είχε παρ'ασυρθεί και που ήταν η καταστροφή της; Είχε τόσο δημοφιλής αυτή η πλασία ζωή; Αξίζει τον κόπο να θυσιάσει μια γυναίκα όλα τα αισθήματά της για ένα βαρύντιμο μαντό;

Αντίς η σκέψεις ερχόντουσαν στο παραμένο μυαλό του δόκτωρος Λεμπέρτον, καθώς κρατούσε στα χέρια του εκείνο τ' αρωματισμένο γράμμα. Ξαφνικά ένοιωσε μια αδυναμία να τον λυγίσει το γόνατο. Αισθανόταν τον εαυτό του τόσο μόνο στον κόσμο που καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε πια να παλάνη μαζί του. Και μηχανικά, χωρίς να έσση τι κάνει, έβγαλε από το ποισάρι του γραμμόνι του το πιστόλι του, σφαιροφόρο στην πολυθρόνα και το στήριξε στον κορμάτι του. Αποτόμα το αμία πάγωσε στις φλέβες του. Το βλέμμα του είχε πέσει στις γυναιές κόγχες μιας νεκροκεφαλής που θρασμόταν πάνω στο γραμμόνι του. «Όστε έτσι θα γίνανταν κι' αυτός; Μια νεκροκεφαλή, ένα τίποτα; Κ' η μελέτες του, τα ξενόγεια του πάνω στα βιβλία; Και τα τρομαχτικά χρόνια τον στερούσαν που είχε υποφέρει άσπουν από πόση το δόλωμά του; Όλα θα πήγαιναν χαμένα με μια πιστολιά;

—Όχι, φώναζε δυνατά σαν να μιλούσε με τον θάνατο. Όχι! Αυτό είναι σωστή πράξη! Δεν θυσιάζεις καμιά τη ζωή του για μια γυναίκα, αφού μπορεί να βοηθίσεις άλλες!

Και γέλασε. Μα το γέλιο του ήταν παγωμένο σαν το μέλι ενός παρ'αφρονός. Πετάξε μιακι το πιστόλι κι' άρχισε να κλάει νευρικά, Αισθανόταν ότι τα δάκρυα ά-

ναυογίζαν την καρδιά του. «Όταν σινηλδε έφρασε στο γραμμόνι του, έβριζε τις φωτογραφίες της και τα γράμματά της, τα έβαλε σ' ένα φάκελλο και έγραψε πάνω σ' αυτόν με σταθερό χέρι:

«Κυρία Λεόννη Μπενάρ, δόξος Καρδινάλιου Μερσίε 68 Έντσαθθα».

Έπειτα χτύπησε το κουδούνι και στον υπηρέτη που παρουσιάστηκε, είπε με αδιαφορία:

—Να πάς άμέσως αυτό το γράμμα στη διεύθυνση που γράφει και να το δώσεις σ'α χέρια της κ. Μπενάρ. Δεν θα περιμένεις απάντησα.

Κατόπιν ξαπλώθηκε αναπαυτικά στην πολυθρόνα του, άναψε ένα τσιγάρο και θυμήθηκε στις σκέψεις του. Θυμόταν σιγά-σιγά όλη την ιστορία της γνωριμίας του με την Λεόννη. Την είχε συναντήσει για πρώτη φορά στο νοσοκομείο του Σαιν Λαζάρ. Ο δόκτωρ Λεμπέρτον ήταν ένας από τους γιστρούς εκείνου του φιλανθρωπικού νοσοκομείου, σ'ό όποιο νοσηλεύονταν οι καταδικασμένες γυναίκες. Η Λεόννη, εκείνη τον καιρό, είχε καταδικασθεί έξη μήνες για διάφορες κλοπές κι' είχε κλεισθεί στη φυλακή. Ήταν ένα άσθενικό αλάσμα, που δεν μπορούσε να αντέξει στη ζωή των καταδικών και ίσσερα από λίγο αρρώστησε βαριά. Ο δόκτωρ Λεμπέρτον κατόρθωσε να

τη σώσει από το θάνατο και να της δώσει πάλι την υγεία της. Όταν υποβλήθηκε την πήρε στο σπίτι του, την ανάγκασε να κόψει όλες τις παλιές συναναστροφές της και τελος της έβριζε μια θέσι για να κερδίσει τιμια τη ζωή της. Η Λεόννη ήταν πολύ όμορφη κι' ο άτυχος δόκτωρ αισθάνθηκε μια μεγάλη συμπάθεια γι' αυτή το δυστυχισμένο κορίτσι που είχε δοξασθεί τόσο στη ζωή του. Η ιστορία της ήταν ίδια με κάθε άποστολέυτης γυναίκας που ζούσε ολομόναχη στην κοσμοπολί. Κάποιος την είχε θαμπώσει με τα δώρα του και τις μεγάλες του υποσχέσεις. Έπειτα την εγκατέλειψε. Τον διαδέχθηκε στην καρδιά της ένας άλλος κι' έπειτα ένας τρίτος. Κι' η Λεόννη κυριοκίλλεσε ως το πεσοδόμιο και καταλάσε στη φυλακή. Ο δόκτωρ Λεμπέρτον διστόσο με την έπισην του και την αγάπη του, κατόρθωσε να την φέρη στον ίδιο δρόμο. Ποτέ δεν της είχε θυμίσει το παρελθόν της. Ποτέ δεν της είχε φερθεί προσέτιχα. Είχε θυσίασει την αξιοπρέπεια του, την εκτίμησι των συναδέλφων του, τη γλαία των σοδάρων, οικογενειών μόνο και μόνο για να την κρατήσει κοντά του. Και το αποτέλεσμα; Η Λεόννη, έπειτα από τρία χρόνια ήσυχης ζωής, έφραγε πάλι από κοντά του για να ακολουθήσει έναν πλούσιο άγνωστο που θα την παντρεύονταν.

Ο δόκτωρ Λεμπέρτον ένοιωσε, τέλος, ότι η Λεόννη δεν ήταν άξια της θυσίας που είχε κάνει εξ' ατίας της. Και μια στιγμή τον έπιασε πάλι ο θυμός του. Δεν ήταν πειρή άγαθός άνθρωπος. Είχε ξυπνήσει μέσα του ο άνθρωπος. Ήθελε να εκδικηθεί τη μόνη γυναίκα που άφρασε να τον καταστρέψει την καρδιά του. Ήθελε να την κάνει να δυστυχίσει. Κατέστρωσε τότε το σχέδιό του. Θα γινόταν ο άνδρας της Λεόννης και θα τον ανάγκασε να την περιφρονήσει. Ο τούπος ήταν απλοστόστος: Άρνούσε να τον παντρεύσει.

Μ' αυτές τις εγκληματικές σκέψεις ο δόκτωρ Λεμπέρτον βήγισε το άπογέμια της ίδιας μέρας από το σπίτι του. Ήξερε ότι ο Μωρτς Μπενάρ είχε το διαγνωστικό γραμμόνι του στην δόξο Σαμπρόν. Πήρε λοιπόν ένα ταξί κι' έστειψε να τον συναντήσει. Την ώρα ήταν μόνος. Δέχθηκε τον Λεμπέρτον μ' εύγένεια και τον ρώτησε σε τι ώφειλε την τιμή της επισκέψης του. Ο Λεμπέρτον του άπάντησε αδιάφορα ότι ήθελε τη συμβουλή του για την υψόθεσι ενός φυλαίου του και του διηγήθηκε μια φανταστική ιστορία. Ο άνδρας της Λεόννης άντιστοχς άνοιξε διάφορα νομικά βιβλία και θυμήθηκε στη μελέτη τους για να δει πώς θα μπορούσαν να κερδίσουν τίς φανταστικές υψόθεσι. Ο Λεμπέρτον άρχισε τότε να τον κυττάζει έπιμονα και να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να τον ύπνωσει. Κι' όταν σε μια στιγμή ο Μπενάρ σηκωσε τα μάτια του στον δόκτωρα του Λεμπέρτον, ώστε έμεινε αέληντος σαν ύπνωτισμένος. Ο γιστρος του είχε λοιπόν ασήηρο:

—Μωρτς, δεν έχεις πια γυναίκα! Δεν παντρεύτηκες ποτέ σου! Όθλω να ξεγλώσης τη γυναίκα σου! Όταν θα ξυπνήσεις σε μια ώρα, δεν θα θυμάσαι πια τη Λεόννη.

Ο Μπενάρ προσπάθησε ν' άντισταθεί στην ύποβολή του δόκτωρος. Μα δεν το κατόρθωσε. Αναγκάσθηκε να ύπνωσθεί στη θέλησι του. Ο Λεμπέρτον εύχαιροτισμένος από την έπιτυχία του σχεδίου του, έφραγε από το γραμμόνι του Μωρτς.

Από εκείνη τη μέρα πέρασε ένας δολόκληρος μήνας χωρίς ο παρ'αξενος δόκτωρ να μείνη γαγένα νέο για τη Λεόννη. Ήταν τόσο βεβαιος για την έπιτυχία της εκδίκησεως του, ώστε δεν θέλησε να έπισκεφθεί τον Μπενάρ και να του ζητήσει πληροφορίες. Και πράγματι, όταν μια μέρα τον συνάντησε τυχαίως στο δρόμο τον άκουσε να του παρ'ασηνίται, ότι η ζωή του έχει γίνει μαρτυρική και να του ζητάει να τον βοηθήσει.

—Μου συμβαίνουν, του είπε, πολύ περίεργα πράγματα. Μέσα στο σπίτι μου έχει εγκατασταθεί μια άγνωστη γυναίκα. Πέφτει στα γόνατα και μου λέει ότι είναι σύζυγός μου. Το παράξενο είναι ότι για να την πιστέψω μου δείχνει άκρη και τη ληθαργική πράξη του γαμμού μου! Εγώ όμως δεν θυμάμαι να παντρεύτηκα ποτέ! Άσφαλώς θα (Η συνέχεια εις την σελ. 221)

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΠΡΕΒΑΛ

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟ «ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΟ ΠΡΟΣΩΠΟ».

Η εκπληκτική εφεύρεσις ενός Αμερικανού φωτογράφου. Τι είναι το «λαστιχένιο πρόσωπο» του Μπρεβ. Καταργείται το θεατρικό μακιγιάζισμα. Ένα ενδοσυνιδες άρρερ το Μάξ Ράινχχαρτ. Η αιώνια νεότης των ηθοποιών. Τι λέει η Μιστενγκέτ για την «λαστιχένια προσοπίδα». Η Γκαμπιό Μορλάι πράγμα τέπειε! Τ' όνειρο της ζωής της. Το άρχαιο προσώπειο της τραγωδίας και το «λαστιχένιο πρόσωπο» του Μπρεβ. Τι λένε οι άλλοι διάσημοι ηθοποιοί της Ευρώπης, κλπ. κλπ.

ΝΑΣ Έξωντος και τυχερός φωτογράφος, ο Αμερικανός Πέτρο Μπρεβ, έχει άναστατώσει σήμερα τους ηθοποιούς του παλαίου και του νέου κόσμου, με μια έπλην και κή κι' άξοθαίμαστη εφεύρεσί του. Ο μίστερ Πέτρο Μπρεβ, ούτε λίγο, ούτε πολύ, καταργεί το θεατρικό μακιγιάζισμα και χαρίζει στους ηθοποιούς, άνδρες και γυναίκες, την αιώνια νεότητα και την αλωνα δόξα! Ποιός είναι τώρα το μυστικό του; Μα άπλη, μια έξντην, μια ερωατικώς έπιπόνησι. Ο Αμερικανός φωτογράφος, που ήταν μέχρι χθες άσημος και άπένταρος, θα γίνει σε λίγο καιρό πολυκαταρμηνοχός, γιατί άνεκάληψε δά και λίγον καιρό, το ελαστικένιο πρόσωπο»...

Το ελαστικένιο πρόσωπο» καταργεί για πάντα το μακιγιάζισμα! Ο ηθοποιός δεν έχει πια να σκετίζεται πώς θα βάρη το πρόσωπό του, γά να κρήνη τις ρυτίδες του ή για να φτιάξει ρυτίδες. Η εφεύρεσις του μίστερ Μπρεβ τον λυτρώνει από χλμία δυδ μαρτύρια, γιατί όχι μόνο κάνει πια περικό το θεατρικό μακιγιάζισμα, αλλά και γιατί χαρίζει στους ηθοποιούς και προσπάτων στις μεγάλες καλλιτέχνιδες, που έχουν περάσει και την δεύτερη νεότητα, ένα άνηρό και ροδαλό πρόσωπο!...

Μά τί είναι, λοιπόν, αυτό το «ελαστικένιο πρόσωπο» του Αμερικανού φωτογράφου; Ο μεγάλος σκηνοθέτης Μάξ Ράινχχαρτ, έξορσος σήμερα από τη Χίτλερική Γερμανία, έγραψε στο Παρίσι ένα ενδοσυνιδες άρρερ σχετισμός, στο όποιο έξηγεί και έξημνει την εφεύρεσι του Πέτρο Μπρεβ.

«Το ελαστικένιο πρόσωπο» του εφευρέτον μας, γράφει ο Μάξ Ράινχχαρτ, είναι απλοστόστα μια λεπτή, λεπτοτάτη, λαστιχένια προσοπίδα, που σκεπάζει όλη τη φάτσα και το λαμρό του ηθοποιδ.

Μ' αυτόν τον έξντηνο και πρακτικό τρόπο, ο ηθοποιός άποκτά μια δεύτερη έπιδεμίδα, η όποια είναι ηπαγμένη ειδικά, ώστε να τον άπαλλάσσει από το βάσανο του μακιγιάζισματος, που είναι μια πολύπλοκη τέχνη, η όποια έχει άνάγκη από μακροχρονια πείρα για να παρ'ασυρή ίκανοποιητικά άποτελέσματα. Αυτή η λαστιχένια έπιδεμίδα δεν ξεχωρίζει από τη φυσική, είναι άάδοχη. Και τότε μπορείτε να φαντασθήτε την άναστάτωση που φέρνει στη σύγχρονη θεατρική τέχνη αυτή η εκπληκτική εφεύρεσι του Αμερικανού φωτογράφου. Πρώτα το θέατρο κι' ύστερα ο κινηματογράφος, θα ώφεληθούν σε άφάνταστο σημείο από το «ελαστικένιο πρόσωπο». Μα πρέπει να

αύς φέρω μερικά παραδείγματα. Άς πάρουμε μια νέα, δροσερή και χαριτωμένη ηθοποιό, την Άννα-Μπέλλα, κι' άς υποθέσουμε ότι παίξει σ' ένα έργο που την παρ'οιάζει στην άρχη ως ένα ώμορφο κι' άνηρό κορίτσι είκοσι χρόνων, και στο τέλος ως μια ρυτιδωμένη σαραντάρα. Πριν βρεθεί το ελαστικένιο πρόσωπο, η Άννα-Μπέλλα ήταν ύποχρεωμένη να φτιάχνει φρεντικές ρυτίδες, ή όποις τις περισσότερες φορές, όσο κι' άν το μακιγιάζισμα ήτανε τέλειο, έπρόδιδαν τη δροσιά του προσώπου της. Τώρα όμως δεν ύπόχρεται πια ένας τέτοιος φρόδς. Η Άννα-Μπέλλα μπορεί θανάσια να φέρσει μια άδόρονη λαστιχένια προσοπίδα με ρυτίδες, άτ' αυτές που φτιάχνει ο μίστερ Μπρεβ, και να παρ'οιασθεί στο τέλος του έργου της μ' ένα αέληνδο πρόσωπο ρυτιδωμένης γυναίκας σαράντα χρόνων!... Ελπίς ότι καταλάβετε

τη μεγάλη καλλιτεχνική σημασία του ελαστικένιου προσώπου. «Ό,τι δε μπορεί να συμβεί με την έρροσση Άννα-Μπέλλα, μπορεί να συμβεί και με την Σεσίλ Σορβί, η όποια είναι μια μεγάλη πρωταγίστρια για νίστρια του θεάτρου, κατάρστη όμως από δόξα, κι' όπως είναι άνηρόπνο, κι' από χρόν. Η Σεσίλ Σορβί, λοιπόν, με την προσοπίδα του μίστερ Μπρεβ, θα άμπερσση πάλι να παρ'οιασθεί στα έργα του Μολιέρου, παρ'οιασζόντας στους θαιμαστός της ένα ροδαλό πρόσωπο νέας έκοσι χρόνων!...

Αυτά είναι τα μαγικά προσώπα του ελαστικένιου προσώπου. Κάθε ηθοποιός του θεάτρου και του κινημαρίν, που μια δολόκληρη συλλογή από τέτοιες λεπτες λαστιχένιες προσοπίδες. Και μ' αυτό τον τρόπο, θα μπορεί να παρ'οιασθεί όσα διασέρεται ηθοποιός, όποτε' από μερικά χρόνια καλλιτεχνικής ζωής παίρνει μια ώριμμένη έφρασι, ή όποια αβήν, ή κάνει άδύνατη κάθε άλλη. Έπερσεται μονάχα το σχηματισμό διασέρεται μορφομορίν ή έφρασι αν τον έ'χον τονον. Η τραγική μάσκα του Χάρου Μπόρ, παραδείγματος χάριν, δεν μπορεί πια να έφρασσει τη ζωή ή το γέλιο. Προσέεται και θα όπτε ότι ο μεγάλος άναδελφός μου γέλιο πάντα με τα μάτια. Ένώ τώρα, με τη λαστιχένια προσοπίδα του Μπρεβ, θα

Η άγέραςτη Μιστενγκέτ, ή όποια ως γνωστόν είναι όχι μόνον πρωταγωνίστρια του Μιούζικ-Χόλ, αλλά και σκηνοθέτρια, ύποδέχτηκε την έφρασι του Αμερικανού φωτογράφου με μια κρανή χαράς κι' ένδοσυνιδος!

—Το ελαστικένιο πρόσωπο», είπε στους Παρισινούς δημοσιογράφους, θα μου χαρίσει τριάντα χρόνων άκόμη καλλιτεχνικούς θριάμβους. Με μια προσοπίδα νέας γυναίκας είσπτε χρόνων, θα μπορεί να προκάλεσει όλες τις νεαρές άνταλάμους να με σιωγωνισθούν. Μα για να το κατόρθώσουν, θα χρειασθεί να έχουν όχι μόνο τα χρόνια, αλλά και την μεγάλη καλλιτεχνική πείρα της Μιστενγκέτ!... Έπειτα, θα έσσετε είκοσι άλλοι, γιατί γεράμε γρήγορα στο θέατρο ή καλύτερα, γιατί γεράμε γρήγορα το πρόσωπό μας. Ο πιο άποπιδος έρρεός μας είναι το μακιγιάζισμα. Τα χρώματα που μεταξοιζόμαστε διαρκώς, παρ'οιανον καιρ'ιδώνον γρήγορα και την πιο δροσερή έπιδεμίδα. Ένώ τώρα, με τη δεύτερη έπιδεμίδα, τη λαστιχένια, κάθε νέα ηθοποιός θα μπορεί να διατηρή δροσερό το πρόσωπό της, όσο θα της το έπιτρέφουν τα χρόνια.

Η πιο δημοφιλής Γαλλίδα ηθοποιός του θεάτρου και της δόνης, η Γκαμπιό Μορλάι, είναι κι' αυτή ένδοσυνιδος σμένη με την άνακλήνη, που Πέτρο Μπρεβ, παρ'οιασζόντας τους θαιμαστός της ένα ροδαλό πρόσωπο νέας έκοσι χρόνων!

Τ' όνειρό μου ήταν πάντα, είπα κι' η Γκαμπιό Μορλάι, ν' αλλάξω πρόσωπα, διαρκώς, φρεσινωμένα, σε κάθε ρόλο μου, άπειρες φορές! Κάθε συναισθήμα μας έχει και την έφρασί του, μια διαφορετική έφρασι, ή όποια τις περισσότερες φορές δεν εκδηλώνεται, δεν γίνεται στο πρόσωπό μας, αλλά μονάχα στα μάτια μας. Το πρόσωπο ενός ηθοποιού, όποτε' από μερικά χρόνια καλλιτεχνικής ζωής παίρνει μια ώριμμένη έφρασι, ή όποια αβήν, ή κάνει άδύνατη κάθε άλλη. Έπερσεται μονάχα το σχηματισμό διασέρεται μορφομορίν ή έφρασι αν τον έ'χον τονον. Η τραγική μάσκα του Χάρου Μπόρ, παραδείγματος χάριν, δεν μπορεί πια να έφρασσει τη ζωή ή το γέλιο. Προσέεται και θα όπτε ότι ο μεγάλος άναδελφός μου γέλιο πάντα με τα μάτια. Ένώ τώρα, με τη λαστιχένια προσοπίδα του Μπρεβ, θα

μπορεί να γέλιο κι' αυτός άκόμη ο Χάρου Μπόρ!...

Ο Λυνίς-Ποέ, πάλι, ένας από τους περ'αφημοτέρους διασέρετες, σκηνοθέτες και ηθοποιούς της Γαλλίας, δήλωσε στον Τίπο ότι το λαστιχένιο πρόσωπο του Μπρεβ δεν πρέκει να μας έπαναφέρη πίσω στην άρχαότητα, γιατί δεν έχει καμιά σχέση με τα προσώπα της άρχαίας τραγωδίας.

—Η ελαστικένια προσοπίδα», είπε ο Λυνίς-Ποέ, δεν μοιάζει, διόλου με τα θεατρικά προσώπα της άρχαότητας. Είναι άκρίβος το αντίθετο. Εξέρετε βέβαια ότι τα προσώπα της τραγωδίας είχαν μια καθωρομένη έφρασι πόνου, τρώιου κλπ., ενώ η ελαστικένια προσοπίδα είναι εύληστη σε άφάνταστο βαθμό, και το σπονδωδέστερο άπ'όλα, άδιδόροτη!... Η κατάρνησις λοιπόν του μακιγιάζισματος πρέκει να θεωρηθεί ως μια άπολύτως του θεάτρου και γενικά του ηθοποιού, από τα δηλητήρια των χρομμάτων!...

Με τον ίδιο ένδοσυνιδος ύποδέχτηκαν το ελαστικένιο πρόσωπο» του Μπρεβ κι' οι άλλα διάσημοι ηθοποιοί, όπως ο Ζαν Μιρά, η Μαρί Μπέλ, ο Σαρλ Ντυλλέν, η Λουιζιέ Πιτοερ κι' ένα πλήθος άλλων άστέρες της σκήνης και της δόνης.

Φαίνεται λοιπόν ότι ο άσημος κι' άπένταρος μέχρι χθες Αμερικανός φωτογράφος θα γίνει σε λίγο ένας από τους πιο πονούς ανθρώπους του κόσμου!...

ΟΝΤΙΑ ΚΑΜΠΙΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΣΚΩΤΩΝ

Οι Σκωτοι παλαιότερα τηρούσαν με θρησκευτική ελάνεια την εκκοσική Άσκησι.

Όταν η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία έκανε την πενήνη της Σκωτίας, μαζί με την κόρη της, θέλησε να έπισκεφθεί και τη νήσο Μαρό. Οι λευδοί όμως άγνήθηκαν να την δεχθούν στις βάρες τους! Δεν κατέπλευσαν την ημέρα εκείνη, επειδή έτιχε να είναι Κυριακή!

Οι άγαθοί Σκωτοι πιστεύουν, και με το όνομα τους, ότι κοινά θνητοί και βασιλείς, είναι ίσοι μπρος στους θεούς νότους!...

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕ σε άπόλύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παύτες είδους και πάσης γλώσης, καθώς και δολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφεται: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Άθήνα.

Πέφτει στα γόνατα και μου λέει ότι είναι η άληνη σύζυγός μου...

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΠΩΣ ΧΑΘΗΚΕ Η "ΩΜΟΡΦΗ ΕΛΜΟΡ",

Το πένθιμο σπίτι του Χιλντροπ Κρέφεντ. Μία μυστηριώδης εξαφάνιση. Η «τρέλλα» της περίφημης χορεύτριας "Ελμορ". Ένας παράξενος δόκτωρ. Η αγνητευτική γραμματεία του μίς Λέ Νέβ. Η πρώτη έρευνα του ντέκεντιβ Κρόλλυ. Μία εφελκυστική νύχτα. Πώς βρέθηκε το πτώμα της «Ωμορφής Ελμορ». Η σύλληψις του Κρίππεν και της συνεχέχου του, κλπ.

Νε ένα σπίτι με ξεχωρισμένη πρόσοψη και κενονομένα τείματα. Σ' ένα από αυτά τα τείματα θα ήθελε ένα κολλημένο χαρτί, που γράφει:

«ΠΩΛΕΙΤΑΙ»

Σ' αυτό λοιπόν το σπίτι, εδώ και λίγα χρόνια, συνέβη μία τραγωδία, που ξεπερνάει τα πιο εφελκυστικά και τα πιο ανατριχιαστικά μυθιστορήματα. Αιτία, άλλωστε, ή ιστορία, ή τόσο φοβερό και μυστηριώδες, μ' έκανε διάσημο στην Αγγλία ως αστυνομικό ρεπόρτερ. Μά τι χρειάζονται αυτά τα λόγια; Ας σ' αφηγηθώ αυτή την περιπέτεια, που μοιάζει σαν το πιο κρύο δεινό της ζωής μου.

Το 1925, μά από τις περιφημότερες χορεύτριες του Λονδίνου, ή «Ωμορφή Ελμορ», όπως την έλεγαν οι γλεντζέδες, όπως άρρωστη ξαφνικά, με τον πιο περίεργο και τον πιο μυστηριώδη τρόπο. Ένα τότε απ' τα καλύτερα λαγωνικά της Σκωτίας Γουόρντ, ο ντέκεντιβ Κρόλλυ, άρχισε να παρακολουθεί τον άρρωστη περιφημής χορεύτριας, τον δόκτορα Κρίππεν, καθώς και τη γραμματεία του, την μίς Λέ Νέβ, γιατί, δίχως να ξέρει κι' αυτός το λόγο, τους υπονομιάζονταν και τους δύο ως ένοχους κι' αυτή την απροσδόκητη εξαφάνιση.

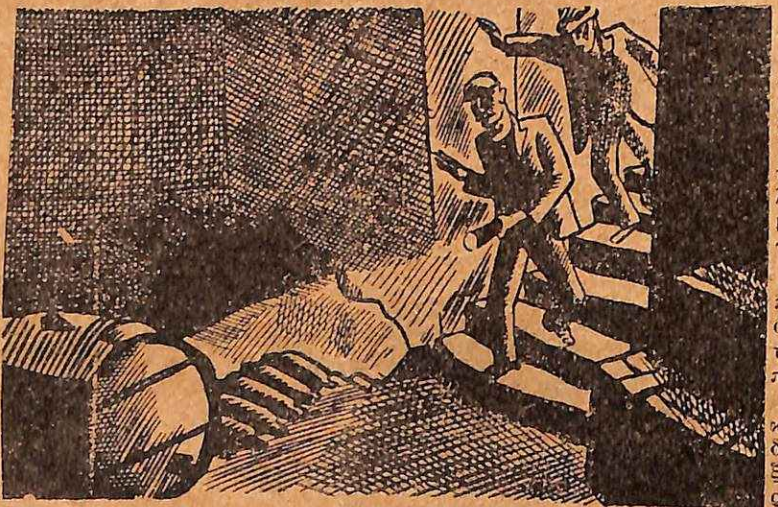
Τη δεύτερη μέρα, λοιπόν, ο ντέκεντιβ Κρόλλυ, που ήταν αδελφικός φίλος μου, μου τηλεφώνησε στην εφημερίδα ότι θα πήγαινε να κάνει μία έρευνα στο σπίτι του δόκτορος Κρίππεν, κι' ότι θα περνούσε στις πέντε ή ώρα το απόγευμα και με πάση μυσίας του. Κι' έτσι έγινε.

Το σπίτι του Κρίππεν ήταν ένα τεράστιο μέγαρο, παλιό και μαυρομένο απ' την βιζυή. Η μίς Λέ Νέβ πάλιν ήταν ευγενεστότη — απ' τη μίς υποδέχτηκε — κι' είχε τα δωμάτια μάτια του κόσμου. Ο Κρίππεν δεν ήταν ούτε συμπαθητικός, ούτε αντιπαθητικός. Είχε γκριζά μαλλιά και ανέκδοτο πρόσωπο. Μας πρόσεξε άμεσως τον γάμο και δείχτηκε πρόθυμος να ξαναπαίξω κάθε περιέργειά μας. Φυσικά, ή πρώτη ερώτησις του ντέκεντιβ ήταν για την άγνωστη τύχη της όμορφης γυναίκας του.

—Θέω μου! ψιθύρισε ο Κρίππεν. Τώρα θα ξεσπάσει το σκάνδαλο... Έ, λοιπόν, ναι! Θά σ' τα διηγήσω όλα. Η γυναίκα μου δεν έφυγε με κάποιο φίλο της. Στο σπίτι 30 του Γενάρη, ή γυναίκα μου έπαθε μία νευρική κρίση, γιατί, βέβαια, ήταν στενοχωρημένη από τις κακές στιγμές των εφημεριδών, για τους τελευταίους

χορούς της. Μου είπε λοιπόν καθαρά και ξάστερα ότι δεν μ' αγαπούσε πια και μου όμολόγησε ότι ήταν τρελλά ερωτευμένη μ' ένα νεαρό ήθοποιό. Μου είπε μάλιστα ότι είχε πάρει την απόφαση να φύγει μαζί του για την Αμερική. Έγώ προσπαθήσα να την καθυστερώ και την άλλη μέρα έφυγα για το Ιστρού μου, δίχως να την δω. Όταν γύρισα... το σπίτι είχε πετάξει!... Είχε πραγματοποιήσει τα σχέδιά της. Η πρώτη μου δουλειά τότε ήταν ν' αποσπώ με κάθε τρόπο το σκάνδαλο. Για φαντασθήτε τί θα γινόταν, αν μάθαινε ο κόσμος τις τρέλλες της γυναίκας μου. Θά έχανα όλη την πελατεία μου. Γι' αυτό δεν είπα τίποτα... Κι' ούτε βέβαια να ξανακάνω λόγο κι' αυτό το έζητημα. Ας ξήσκει ευτυχισμένη στην Αμερική, με τον αγαπημένο της... Έγώ δεν έπληρωα πια να την ξαναδώ... Η "Ελμορ" γά μένα έχει πεθάνει!...

Ο Κρόλλυ τότε του ξήτησε την

Τα υπόγειο ήταν ύγρο και σκοτεινό...

άδεια γά έρευνήση το σπίτι. Ο Κρίππεν φάνηκε πρόθυμος να τον οδηγήσει παντού και του ξήτησε ότι τα κομμάτια της γυναίκας του ήσαν ιδιοκτησία του κι' ότι τις γούνες που είχε παρατήσει φεύγοντας, τις είχε κάνει ο ίδιος δώρο στη μίς Λέ Νέβ, τη γραμματεία του...

Ο ντέκεντιβ κι' εγώ ψάξαμε προσεχτικά όλα τα δωμάτια. Κατόπιν ο Κρόλλυ κι' ο Κρίππεν κατέβηκαν στην κουζίνα και στο υπόγειο. Έγώ είχα μείνει και πίσω, για να παρακολουθώ καλύτερα τον παράξενο δόκτορα. Μά κι' εκεί πέρα ο Κρόλλυ δεν βρήκε τίποτα το ύποπτο. Πόλη φάνηκε λοιπόν, συμβόλυνε τον Κρίππεν να προσπαθήσει να ξαναβρεί τη γυναίκα του, δημοσιεύοντας σχετικά άγγελίες στις εφημερίδες της Αγγλίας και της Αμερικής, πράγμα που θα έβλεπε το στόμα των φίλων της «Ωμορφής Ελμορ», που κακολογούσαν τον δόκτορα και τον θεωρούσαν ως ύπαιτιο της παράξενης εξαφάνισής της...

Την άλλη μέρα ήρθα μαζί με

τον ντέκεντιβ Κρόλλυ και το απόγευμα γύρισα στην εφημερίδα μου. Δεν είχα διόλου κέφι. Ήμουν εξαντλημένος, σαν να ήταν γαϊάτη ή λεκτερισμός ή ατμόσφαιρα. Μαθήκα στην εφημερίδα δίχως να χαρηστώ κανένα και ξεπληρώθηκα σε μία πολυθρόνα, σαν ναρκωμένος. Μου φανόταν πως έφουσα μία δεύτερη ζωή... Πόσες ώρες έμεινα έτσι; Κι' εγώ δεν ξέρω... Έκείνο μόνο που θυμάμαι είναι ότι όταν βγήκα από τα γραφεία της εφημερίδας είχε νυχτώσει...

Πού πήγαινα; Προχωρούσα σαν υπνοπορεύμενος, σαν άνθρωπος που δεν καταλάβαινε τί γινόταν γύρω του. Τράβηξα έτσι άρκετη ώρα μέσα στους δρόμους του Λονδίνου και τέλος στάθαρα ξαφνικά και κίνησα τριγύρω μου. Βρισκόμουν στο Κάμιντεν Ρόντ!...

Η νύχτα ήταν ξεστή, απορηχτική. Μαθήκα στο Χιλντροπ Κρέφεντ κι' είδα κατάπληκτος, σαν σε μία ατμόσφαιρα όντρου, ότι το μόνο

από-του και με άρρολούθησε. Πόλη φτά-μας στο Χιλντροπ Κρέφεντ, πήρε μαζί του έναν πόλιςμαν και με τη βοήθειά του σπάζσαμε την πόρτα του αριθμού 39.

Και τότε, έκελη την τραγική νύχτα, κάναμε μία μακάβρια ανακάλυψη. Ο Κρόλλυ, σιωπηλός, με σφιγμένα χείλη και με μία σκληρή έκφραση στο πρόσωπο, άρχισε μία δεύτερη έρευνα στο έρημο μέγαρο του Κρίππεν. Ο δόκτωρ κι' ή άμμορη γραμματεία του το είχαν σκάσει, όπως είχα μαντέψει. Ο ντέκεντιβ χτυπούσε προσεχτικά όλους τους τοίχους, μήπως τυχόν ανακαλύψει καμιά κρύπτη, και τέλος, αφού δεν βρήκε τίποτα σ' όλα τα δωμάτια, άναψε τον ήλεκτρικό φανό του:

—Εισατόρ! μου είπε. "Ας κατε-δοίμε και στο υπόγειο."

Το υπόγειο ήταν ύγρο και σκοτεινό. Ο Κρόλλυ άρχισε πάλι να χτυπάει προσεχτικά τους τοίχους του. Κι' άξαφνα έβγαλε μία κραυγή θρήνου! Έκει, κοντά στη γωνία του βάθους, ο τοίχος ήταν κοίφιος. Έγώ τότε, σαν τρελλός, πάλιν, άρπαξα ένα λαστό που βρισκόταν πύ πέρα, καταγής, κι' άρχισα να γκρεμίζω τον κοίφιο τοίχο. Μόλις όμως άνοιξα μία μεγάλη τρύπα, άποσπώθηκα μ' ένα οδυρλισμό φρένας. Έκει, μπροστά σπ' μάτια μου, πρόσβαλε το κεφάλι μ' ες γυναίκας!...

Ο πόλιςμαν, που ψάχναμος, άρπαξε το λαστό από το χέρι μου κι' άπογορεύθηκε έκείνον τον τοίχοντο τοίχο. Πίσω από αυτόν ήταν το πτώμα της «Ωμορφής Ελμορ»!... Έπειτα το μυαλό μου σκοτίστηκε από το άπορρόπιο θέαμα και δεν θυμάμαι τί άπόγινε. Έκείνο που ξέρω μονάχα, είναι ότι την άλλη μέρα ήμουν διάσημος: ο περιφημότερος αστυνομικός ρεπόρτερ της Αγγλίας!...

Κι' αλήθεια, εγώ είχα κατορθώσει να διαφωτίσω το μυστήριο της εξαφάνισής της όμορφης χορεύτριας. Κι' άκούστε τώρα πως άρρωδώς έγινε αυτή ή φρικαστική τραγωδία.

Ο δόκτωρ Κρίππεν κι' ή μίς Λέ Νέβ, το βράδυ της άλλης μέρας, συνέληψαν από τους Γάλλους αστυνομικούς στο Παρίσι. Η Σκωτία-τλαντ Γουόρντ είχε ειδοποιηθεί τηλεγραφικώς διέλε τις άστονομιές της Εδρώπης για τη σύλληψή τους.

Ο Κρίππεν, λοιπόν, θύαν γύρισε στο Λονδίνο με τη γραμματεία του και βρέθηκε πάλι μπροστά στο πτώμα της γυναίκας του, καθώς και ότι ήταν πια χαμένος και αναγκαστική να άμολογήσει το έγκλημά της.

Η μίς Λέ Νέβ λοιπόν κατέδικαστηκε σε έξη χρόνων φυλάκιση κι' άπαιτούς δόκτωρ Κρίππεν πέθανε άπάνω στην άγχόνη της 28 Νοεμβρίου του 1926.

Αυτή ή τραγωδία συνέβη σ' έ-

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΜΑΤΕΧΝΙΑ

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΙΣ

Α σου πω, 'Εδμόνδε... —Λέγε, χοι-σό μου... —Δεν θα μου κάνεις καμιά φορά τη μεγάλη χάρη που τόσο σε παρα-λάσσα;

—Παύ χάρη, άγάτη μου; —Μά... να ξυρσίσεις τα γένεια και τα μουστάκια σου. Και ή Ούγκιτ Βιομπά, πέρασε τα δύο της χερσάκια γύρω από το λαιμό του άντρός της και τον κούταζε κατάμα α με τρυφερό και ξε-τεντικό ύφος.

Ο 'Εδμόνδος άπαλλάχθηκε σι-γα-σιγα από το άγχλιασμά της, που τόβρισκε γεμάτο ύπολογισμούς, σαν παχιά, και κάπως στενοχω-ρμένος άποκρίθηκε: —"Όχι, άγάτη μου, μη μου το ξαναπείς αυτό, νά ξησισ, νά ξη-χω σκοπό να ξηριστώ, κι' απ' ό γιά δυό λόγους: γιατί μου ξητάς ταπει-νά να θησιώσω τα όφρα μου γε-νάκια, κάθε φορά που έπιστρέφεις από τους φίλους μας τόνς 'Αμερι-κάνους και, να σου πω, με πειραζει πολύ να σε βλέπω τόσο έμπρεσσι-μένη από τα ξυρισμένα τους πρόσω-πα. Και έπειτα, δεν μου είναι διό-λου εύχριστο να συλλογίζομαι πως με προταγάπτες με γένεια και με μουστάκια και τώρα ξητάς κάποιον πορτίλιν, άδωχη και στο πρόσωπό μου. Άρρωδώς νά άνησι-χώ, στο λέω καθάρα... Πρόσεξε!..."

—Τι άνόητοι που είναι οι άντρες, Θεέ μου! Μά, άπενοντίας, άγάτη μου, θα έπρεπε νά είσαι ένδοσια-σμένος που με τόσο έπιμονή και τόσο τρυφερότητα σου ξητά να συμμορφωθείς και σ' με την ση-μερινή μόδα και με τα γούστα μου!... Άν σε είχα βρεσθή, έτοι; φαντάζεσαι, μπορούσα πολύ καλά να ένδιφερωθώ για κάποιο από τα τόσα ξυρισμένα πρόσωπα που μάς τριγυρίζουν κάθε μέρα!

—Δεν θέλω να ξέρω τίποτε πε-ρισσότερο! Έπα όχι μιά φορά! Τέλειωσε. Δεν μπορεί να παραδε-χθώ πως μπορείς, ύστερ' από ό-γιά χρόνια, μιά τιμα γυναίκα σαν καί σένα, να ξητή από τόν άντρα της νά μοιάσει με τόνς άλλους, με τόν σοφό, με τόν όγλο, γιατί, λέει, ή γυναίκα έλλαξε γούστα. "Όχι! Χίλιες φορές όχι! Δεν θα ξηριστώ και πάστο άπόρασι... —Πολύ καλά, είπε ή Ούγκιτ στενοχωρημένη, φίλασε τα γένεια σου... Θά μπορούσες τουλάχιστον

γραμματεά του, με την όποια ήταν τρελλά ερωτευμένος. Θεωρώ πεοι-τό νά σ' ας πω ότι ή μίς Λέ Νέβ ή-ταν συνένοχος στο έγκλημα κι' ότι άμολόγησε κι' αυτή την ένοχη της.

Η μίς Λέ Νέβ λοιπόν κατέδικά-στηκε σε έξη χρόνων φυλάκιση κι' άπαιτούς δόκτωρ Κρίππεν πέθανε άπάνω στην άγχόνη της 28 Νοεμ-βρίου του 1926.

Αυτή ή τραγωδία συνέβη σ' έ-μεινο το πένθιμο σπίτι της Χιλντροπ Κρέφεντ. Καί σ' αυτήν χρωστώ σή-μερα ή φήμη που έχω ως δαιμό-νιος αστυνομικός ρεπόρτερ.

ΦΑΝΚ ΜΟΡΡΙΣ

να κόψεις λιγάκι τα μαλλιά σου. Είσαι σαν σκαντζόχοιρος! Περι-πούσουν τα λιγάκι, χριστιανέ μου! —Αυτό μάλιστα, άλλο τα μαλ-λιά κι' άλλο τα γένεια, συμφώνη-σε ο 'Εδμόνδος με ειλικρίνεια. Δεν βρήκα καιρό απ' ός τις μέρες, για-τί είχα πολλές δουλειές... Σήμερα όμως, έχεις το λόγο μου, θα πάω στο κουρείο, γιατί κι' εγώ βρίσκω πως παραμύριζαν τα μαλλιά μου.

Κατά τις πέντε, βγαίνοντας από το γραφείο του, ο Βιομπά ράβη-ξε γραμμή στο κουρείο... Δεν είχε βέβαια διόλου σκοπό νά άφρασθή ούτε μιά τρίχα από τα γένεια και τα μουστάκια του!... Τέτοιες άνα-δρείες τις κάνει κανείς άρραβα-νασμένος, όπως κι' όλες τις άνοη-σες της ζωής του... Την άγα-τίσε βέβαια πολύ τη γυναίκουλα του, δεν εύρισκε όμως άπαράτητο, για νά της άποδείξει την άγάπη του, νά υποκίνη σε μιά τόσο άνοη-τη άπατήση, σε μιά ιδιοτυπία της στιγμής, χωρίς κανένα βαθύτερο λόγο.

Γιά καλή του τύχη, ο Βίκτωρ, ο τεχνίτης, που χρόνια τόν προτι-μούσε ο 'Εδμόνδος Βιομπά, ήταν είχαρος:

—Σιάσε μου λιγάκι τα μαλλιά, κι' έπειτα θα μου κάνεις γούρσο μιά έλαφρή φριξίν με βιολέττα, στή μοίρα, χαρούμενος όμως κατά

βάθος για την ά-πόδοτη αυτή αλ-ληνία των ποσο-στών του, ώριμης διασκόπης, άνοιξε το ντουλάκι νά πάρη τις πετοέτες

και τα σκουγγά-ρια, ενώ ο κ. ντέ Μπριγιάντ, με τα χέρια σταυρωμέ-να, σαν μάγ υρας, φασματικούς νευ-ριασμένους και κα-τακόκκινους από τη

οσασία του. —Όταν τελείωσε το σαμπουάν, ά-φθονο και άφρισμένο, κι' άρου στέ-γνωσαν και τα μαλλιά του, ο 'Ε-δμόνδος πρόσταξε ψυχραιμίας:

—Κάνε μου τώρα μιά άκόμη φρι-ξίν για το χτένισμα. Η πρώτη πήγε χαμένη.

Με νά σιγονά σφιγμένα με νευ-ρακότητα, ο κ. ντέ Μπριγιάντ με δυσκολία κρατήθηκε και δεν ξε-σπαζε, αλλά και ο Βιομπά ήταν πια άποφασισμένος νά κρατηθή καλύτερα και να τόν σκάσει. "Ο-ταν τελείωσε και ή δεύτερη φρι-ξίν και δεν το άπόμεινε πια τί-ποτε άλλο παρά νά πληρώσει και να φύγει, έστρεψε το κεφάλι του να βρή κάποιον άλλον αία, που να του έπαρσεν νά καθήση λιγάκι ά-κόμη στο περικόπητο από τόν άλλο καθισμά του γιά ν' άπολαύσει τις μαρμαρίδες του."

—Με τις όγιες σας! Ξαναείπε ο Βίκτωρ για νά τόν δόση νά κατελάθη πως όρα ήταν πια νά φύγει.

Ο 'Εδμόνδος άναστήθηκε, ο κ. ντέ Μπριγιάντ πλησίασε πάλι στέ-νάσοντας με άνακαρίφτι.

—Μιά πού ήρθα στο μάγαζ, δεν μου κόβεις και τα γένεια να γυμ-νοποιώ;... φώναξε θραυβετικά ο 'Εδμόνδος.

—Νά σ' ας κόψω τα γένεια; ψι-θύρισε ο Βίκτωρ. —Και γιατί όχι; Κουρέας δεν είσαι; —Ο τεχνίτης έφριξε ένα άπελ-πισμένο βλέμμα στον διασημό πε-λάτη του κι' ο κ. ντέ Μπριγιάντ, αφού συμβουλευθηκε γιά είκοστή φορά το ρολόγι του, ξαναείπε πάλι νά δηματίη νευρικά καί άμ-κος και πλάτος του κουρείου δαγ-κάνοντας τα χείλη του.

Όπως καταλαβαίνετε πολύ εύκο-λα, το κόψιμο των γενειών, έξα-σία πολύ ντελικάτη, χρειάζεται πο-σοχή και καιρό άκορτό. Ο άνόη-τος όμως όμως πελά-η, άν και, βρισκό-μενε πια στο σημείο νά σκάσει κρα-τούσε άκόμη, άόγκανε ρυθία τα χείλη του και τα κατάφερνε νά συγχραθή.

—Μά την πίστι μου, είπε τότε ο 'Εδμόνδος, όταν τα μάγουλα και το πηγούνι του άπογυμνώθηκαν από τόν πυκνό τριχώμα τους, τα μουστά-κια τώρα μου άγρευόνται τό πρόσω-πο, έσι δολομνάχα, δίχως τα γε-νεια. Κόφτα κι' αυτά, νά ξησις, Βίκτωρ και ξήτη ή άμερικανική

μόδα! —Αυτή τη φορά το ποτήρι ξεχεί-λιζε. Μη έχοντας, φαίνεται πια, παρά μόλις τόν άπαράτητο καιρό για νά τρέξη τόν ραντεβού του, ο κ. ντέ Μπριγιάντ, έκανε μιά ά-πότομη κίνηση, έφριξε μιά μανια-σμένη ματιά στον 'Εδμόνδο, πήρε μόνος του το καπέλο του από την κρεμαστρά και έφυγε φασματιανό-τας, αφού χτύπησε δυνατά την πόρτα.

Ο Βιομπά θυσίασε την γενειά-δα του, κησες όμως τόν αντίπαλό του και ήσαν ένδοσιασμένος γιά την τόσο έπιτυχία της φάσας του. Έτρεξε σπίτι του και γιά νά τόν άναγνωρίσει ή γυναίκα του, αναγ-καστηκε νά ξη τη μύληση, ν' άκούση τη φωνή του.

—Μπράβο, άγατούλα μου! Φό-νασε άμέσως ή Ούγκιτ ευτυχισμέ-νη πετώντας στο λαιμό του. Τέξε-ρα έγω μιά λατρεύεις, και δεν θέ-λεις ποτέ νά μου χαλάρω το γα-τήρι μου. Και μοιγίνεις σιστό κοι-νή! Έλα νά καμαρώσεις στον καλύτερο.

Τόν τράβηξε πετώντας από τη χαρά της στον καλύτερο και καί ξαναείπε ο 'Εδμόνδος, όπως και την τελευταία στιγμή στο κουρείο, έναν συμπαιθητικότατο κύριο, κά-που δέκα χρόνια νεότερό του, που τοίμοιζε πολύ στα μάτια

του. —Όταν τελείωσε το σαμπουάν, ά-φθονο και άφρισμένο, κι' άρου στέ-γνωσαν και τα μαλλιά του, ο 'Ε-δμόνδος πρόσταξε ψυχραιμίας:

—Κάνε μου τώρα μιά άκόμη φρι-ξίν για το χτένισμα. Η πρώτη πήγε χαμένη.

Με νά σιγονά σφιγμένα με νευ-ρακότητα, ο κ. ντέ Μπριγιάντ με δυσκολία κρατήθηκε και δεν ξε-σπαζε, αλλά και ο Βιομπά ήταν πια άποφασισμένος νά κρατηθή καλύτερα και να τόν σκάσει. "Ο-ταν τελείωσε και ή δεύτερη φρι-ξίν και δεν το άπόμεινε πια τί-ποτε άλλο παρά νά πληρώσει και να φύγει, έστρεψε το κεφάλι του να βρή κάποιον άλλον αία, που να του έπαρσεν νά καθήση λιγάκι ά-κόμη στο περικόπητο από τόν άλλο καθισμά του γιά ν' άπολαύσει τις μαρμαρίδες του."

—Με τις όγιες σας! Ξαναείπε ο Βίκτωρ για νά τόν δόση νά κατελάθη πως όρα ήταν πια νά φύγει.

Ο 'Εδμόνδος άναστήθηκε, ο κ. ντέ Μπριγιάντ πλησίασε πάλι στέ-νάσοντας με άνακαρίφτι.

—Μιά πού ήρθα στο μάγαζ, δεν μου κόβεις και τα γένεια να γυμ-νοποιώ;... φώναξε θραυβετικά ο 'Εδμόνδος.

—Νά σ' ας κόψω τα γένεια; ψι-θύρισε ο Βίκτωρ.

—Και γιατί όχι; Κουρέας δεν είσαι;

Ο τεχνίτης έφριξε ένα άπελ-πισμένο βλέμμα στον διασημό πε-λάτη του κι' ο κ. ντέ Μπριγιάντ, αφού συμβουλευθηκε γιά είκοστή φορά το ρολόγι του, ξαναείπε πάλι νά δηματίη νευρικά καί άμ-κος και πλάτος του κουρείου δαγ-κάνοντας τα χείλη του.

Όπως καταλαβαίνετε πολύ εύκο-λα, το κόψιμο των γενειών, έξα-σία πολύ ντελικάτη, χρειάζεται πο-σοχή και καιρό άκορτό. Ο άνόη-τος όμως όμως πελά-η, άν και, βρισκό-μενε πια στο σημείο νά σκάσει κρα-τούσε άκόμη, άόγκανε ρυθία τα χείλη του και τα κατάφερνε νά συγχραθή.

—Μά την πίστι μου, είπε τότε ο 'Εδμόνδος, όταν τα μάγουλα και το πηγούνι του άπογυμνώθηκαν από τόν πυκνό τριχώμα τους, τα μουστά-κια τώρα μου άγρευόνται τό πρόσω-πο, έσι δολομνάχα, δίχως τα γε-νεια. Κόφτα κι' αυτά, νά ξησις, Βίκτωρ και ξήτη ή άμερικανική

μόδα! —Αυτή τη φορά το ποτήρι ξεχεί-λιζε. Μη έχοντας, φαίνεται πια, παρά μόλις τόν άπαράτητο καιρό για νά τρέξη τόν ραντεβού του, ο κ. ντέ Μπριγιάντ, έκανε μιά ά-πότομη κίνηση, έφριξε μιά μανια-σμένη ματιά στον 'Εδμόνδο, πήρε μόνος του το καπέλο του από την κρεμαστρά και έφυγε φασματιανό-τας, αφού χτύπησε δυνατά την πόρτα.

Ο Βιομπά θυσίασε την γενειά-δα του, κησες όμως τόν αντίπαλό του και ήσαν ένδοσιασμένος γιά την τόσο έπιτυχία της φάσας του. Έτρεξε σπίτι του και γιά νά τόν άναγνωρίσει ή γυναίκα του, αναγ-καστηκε νά ξη τη μύληση, ν' άκούση τη φωνή του.

—Μπράβο, άγατούλα μου! Φό-νασε άμέσως ή Ούγκιτ ευτυχισμέ-νη πετώντας στο λαιμό του. Τέξε-ρα έγω μιά λατρεύεις, και δεν θέ-λεις ποτέ νά μου χαλάρω το γα-τήρι μου. Και μοιγίνεις σιστό κοι-νή! Έλα νά καμαρώσεις στον καλύτερο.

Τόν τράβηξε πετώντας από τη χαρά της στον καλύτερο και καί ξαναείπε ο 'Εδμόνδος, όπως και την τελευταία στιγμή στο κουρείο, έναν συμπαιθητικότατο κύριο, κά-που δέκα χρόνια νεότερό του, που τοίμοιζε πολύ στα μάτια

του. —Όταν τελείωσε το σαμπουάν, ά-φθονο και άφρισμένο, κι' άρου στέ-γνωσαν και τα μαλλιά του, ο 'Ε-δμόνδος πρόσταξε ψυχραιμίας:

—Κάνε μου τώρα μιά άκόμη φρι-ξίν για το χτένισμα. Η πρώτη πήγε χαμένη.

Με νά σιγονά σφιγμένα με νευ-ρακότητα, ο κ. ντέ Μπριγιάντ με δυσκολία κρατήθηκε και δεν ξε-σπαζε, αλλά και ο Βιομπά ήταν πια άποφασισμένος νά κρατηθή καλύτερα και να τόν σκάσει. "Ο-ταν τελείωσε και ή δεύτερη φρι-ξίν και δεν το άπόμεινε πια τί-ποτε άλλο παρά νά πληρώσει και να φύγει, έστρεψε το κεφάλι του να βρή κάποιον άλλον αία, που να του έπαρσεν νά καθήση λιγάκι ά-κόμη στο περικόπητο από τόν άλλο καθισμά του γιά ν' άπολαύσει τις μαρμαρίδες του."

—Με τις όγιες σας! Ξαναείπε ο Βίκτωρ για νά τόν δόση νά κατελάθη πως όρα ήταν πια νά φύγει.

Ο 'Εδμόνδος άναστήθηκε, ο κ. ντέ Μπριγιάντ πλησίασε πάλι στέ-νάσοντας με άνακαρίφτι.

—Μιά πού ήρθα στο μάγαζ, δεν μου κόβεις και τα γένεια να γυμ-νοποιώ;... φώναξε θραυβετικά ο 'Εδμόνδος.

ΦΑΝΚ ΜΟΡΡΙΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

—Η ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΝΗΣΤΕΙΣ—

Κάθε τι που γίνεται σήμερα για την αίσθητική της γυναικείας ωμορφιάς, έχει πάντα ως βάση την υγιεινή. Με άλλα λόγια, η μοντέρνα ωμορφιά, η ωμορφιά της εποχής μας έχει το πρόσωπο της άθνητης υγείας. Ό,τι είναι φτιαστό, ψεύτικο, είναι περασμένης μόδας.

Η μοντέρνες λοιπόν νηστείες για την ωμορφιά, είναι ή πιο εξυπνες κι' ή πιο αποτελεσματικές «κουρές» από κάθε άλλη διαίτα.

Για να διατηρηθούν νέες και να έχουν πάντα δροσιά και ανθρότητα, πολλές γυναίκες που δεν ακολουθούν καμμία διαίτα και δεν στερούνται καμμία λιχουδιάς, εφαρμόζουν μία απλή και αποτελεσματική «κουρά» για την καλλονή τους. Κάνουν μιάς μέρας αusterή νηστεία, κάθε εβδομάδα, κάθε δεκαπέντε μέρες ή κάθε μήνα, αναλόγως της ιδιοσυγκρασίας τους.

Μιά δολοκλήρη μέρα λοιπόν δεν τρώνε τα συνηθισμένα φαγητά, αλλά αρκούνται σε τέσσερα ή πέντε φλυτζάνια χορτόσουμο και σε κανένα φρούτο.

Τό πρωί της μέρας που είναι αφιερωμένη στη νηστεία, παίρνουν παραδείγματα χάριν το χυμό ενός πορτοκαλλιού. Τό χυμό επίσης ενός πορτοκαλλιού και μισό λεμονιού θα πάρουν και πριν πίνουν το βράδυ στο κρεβάτι τους.

Αυτή όμως ή «κουρά» θέλει μεγάλη προσοχή. Όταν γίνεται τό χειμώνα, ή γυναίκες πρέπει να φορούν πιδ ζεστά φορέματα τη μέρα της νηστείας και να μη βγαίνουν καθόλου από τό σπίτι. Η Κυριακή είναι ή καλύτερη μέρα γι' αυτή τη νηστεία της ωμορφιάς.

—ΤΑ ΩΜΟΡΦΑ ΠΟΔΙΑ—

Η Αμερικανίδα καθηγήτρια της ρυθμικής γυμναστικής μίς Μπέλνταϊν, δίνει τις ακόλουθες συμβουλές για την ωμορφιά των γυναικείων ποδιών:

«Αν έχετε χοντρά γόνατα και θέλετε να ελαττώσετε τον όγκο τους, υποστείτε να κάνετε την ακόλουθη άσκηση:

Με τα χέρια στη μέση, σηκώνετε τό δεξί πόδι μπροστά. Έπειτα τεντώνετε πάλι τό θέσι της προσοχής και κάνετε την ίδια άσκηση, σηκώνοντας τό αριστερό πόδι και λυγίζοντας τό δεξί γόνατο.

«Αν ή φλέβες των ποδιών

σας ξεχωρίζουν από τις κάλτσες, ακολουθήστε αυτή τη μέθοδο: Ξαπλώστε καταγής, κοντά σ' ένα τοίχο και σηκώνετε τό πόδια σας ψηλά και στηρίξτε τα πάνω σ' αυτόν. Έπειτα λυγίστε τό αριστερό γόνατο, γλιστρώοντας κατά μήκος του τοίχου τό πόδι. Κατόπιν τεντώστε με δύναμη τό πόδι, σπρώχνοντας τον τοίχο. Τό ίδιο κάνετε και με τό δεξί πόδι. Αυτή ή άσκηση γίνεται 20—60 φορές με ταχύτητα και με δύναμη και εξαφανίζει στο τέλος τις φουσκωμένες φλέβες, που παραμορφώνουν ένα πλαστικό πόδι.

Για να κάνετε τώρα εύλογα στα πόδια σας, ακολουθήστε τό παράδειγμα της Μύριας Έβανς και των δυο φιλενάδων της: Της Φλορίν Μάκ Κίνεθ και της Λίντας Πάρκερ, των νέων «αστέρων» του Χόλλυγουντ. Όταν βρίσκεστε στο ύπαιθρο, να τρέχετε ρυθμικά ε-

κατό περίπου μέτρα—κάθε μέρα. Ο ρυθμικός αυτός δρόμος κάνει εθούγραμμα τα πόδια και λυγρο κι' εύκλινητό δλόκληρο τό σώμα.

—ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΣΦΥΣΙΑΣ—

Με τον χειμώνα, έρχονται κι' οι κίνδυνοι της ασφυξίας. Η σόμπα, που δεν λειτουργεί καλά, τό μαγκάλι με τα μισοαναμμένα κάρβουνα, τό γκάζι που ξεθυμαίνει, σκορπίζουν β-πουλα μέσα στο δωμάτιο τό θανατηφόρο αναθυρατικό δέξ και δημιουργούν τό θύμα της ασφυξίας.

Τά συμπτώματα της ασφυξίας είναι τά εξής: Στενοχώρια, άγωνία, πονοκέφαλος με ζαλάδες, ναυτία και μούδιασμα του σώματος με μιά άκατανίκητη νάρκη.

Η πρώτες βοήθειες λοιπόν στα θύματα της ασφυξίας είναι ή ακόλουθη: Ξεσφίγμα των

ρούχων για την άποκατάστασι της αναπνοής, κρύο νερό ή ξύδι στο πρόσωπο και λίγος αέρας στή μύτη. Έπίσης έντριβές του σώματος με σπρίτο και με κολώνια. Αυτές ή έντριβές πρέπει να γίνονται με μιά φανέλλα.

Περιτό είναι ν' αναφέρη κανείς ότι ή πρώτη δουλειά μας είναι ν' ανοίξουμε τά παράθυρα του δωματίου για να μπη καθαρός αέρας. Αν είναι δυνατόν μάλιστα, μεταφορά το άρρώστο σ' ένα άλλο δωμάτιο.

Τό θύμα της ασφυξίας πρέπει να έχη τό στήθος και τό κεφάλι πιδ ψηλά από τό άλλο σώμα, τό οποίο φυσικά είναι ξεπλωμένο.

Αν τώρα δεν συνέχεται ο άρρώστος, πρέπει να εφαρμοσθή άμέσως ή τεχνητή αναπνοή. Έπί πλέον, για να προκάλεση κανείς μερικές σωτηρίες αντιδράσεις, καλό είναι να βάλετε μερικούς συναρπασμούς

σιαστή όμως καμιά άσπρη ουσία, αυτό είναι φανερό ότι είναι να-θευμένο.

—ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΛΕΚΕΔΩΝ—

Τό ζεστό νερό καθαρίζει τους περισσότερους λεκέδες από φρούτα. Μη καθαρίζετε όμως ποτέ με ζεστό νερό τους λεκέδες από αυγά ή από αίματα, γιατί τούς δυναμώνετε περισσότερο.

Ο χυμός της ντομάτας καθαρίζει τούς λεκέδες του μείλανιού και της σκουριάς.

Τό κρύο νερό της βροχής με λίγη σόδα, καθαρίζει τό λινό από όλα τά φράσματα.

—ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ Η ΒΟΥΡΤΣΕΣ—

Η βούρτσες των ρούχων καθαρίζονται εύκολα με ζεστό νερό και με λίγη άμμωνία. Η άναλογία είναι ή ακόλουθη: Μιά κουταλιά του γλυκού άμμωνία σε 300 δράμια νερού. Μ' αυτή τη διάλυση πλένετε τις βούρτσες με άσπρο σαπούνι και κατόπιν τις ξεπλένετε με καθαρό νερό. Έπειτα τις τυνάζετε καλά και τις αφήνετε να στεγνώσουν σ' ένα ρεύμα.

—Η ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΟΡΝΙΘΕΣ—

Για να βρής ποιές από τις όρνιθες σας είναι ή καλύτερες, δηλαδή ποιές γεννούν περισσότερα αυγά από τις άλλες, πρέπει να τις παρακολουθήσετε όλο τό χρόνο, χρησιμοποιώντας ένα δαχτυλίδι από αλουμίνιο ή από τεκέκι και τις τόσο πρακτικές φωνές—παιδες.

Τό δαχτυλίδι που αναφέραμε, τό περνάτε στο πόδι κάθε πουλάδας, που άρχίζει να γεννά αυγά τον Οκτώβριο—Νοέμβριο. Κατόπιν προσέχετε αν αυτές ή όρνιθες γεννούν ταχτικά την Άνοιξη και τις ξεχωρίζετε από τις άλλες, ή όποιες θαυμάσια μπορούν να τροφοδοτήσουν με τό κρέας τους την κουζίνα σας, γιατί τό κόστος της διατροφής τους είναι μεγαλύτερο από τό κόστος των λίγων αυγών που γεννούν!

Προσέχετε επίσης ποιές όρνιθες κλωσούν λίγο και περνάτε στο πόδι τους ένα δεύτερο δαχτυλίδι. Αυτές λοιπόν είναι ή καλύτερες και γι' αυτό πρέπει να φροντίζετε για την καλή διατροφή τους και για τό φολάγμα των αυγών τους, γιατί από αυτά πρέπει να βάζετε στις καλές κλωσσές ή στη κλωσομηχανή σας, για να πλουτίσετε με καλές όρνιθες τό κοττίετι σας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Καπεστάν έβγαλε μιά κραυγή, σκέπασε τά μάτια του και σωριάστηκε στην άκρη του κρεβάτιού. Ο Σέν-Μάρς πετάχτηκε στη σκάλα ελαφρά. Κι' ένα λεπτό πιδ ύστερα, είχε φύγει άπ' τό πανδοχείο.

Ο μαρκήσιος, με βήμα σταθερό, προχώρησε προς την όδον Τουρνόν. Ένοιωσε μιά μεγάλη άνακούφιση, ή καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τό μέλλον, τώρα, τό χαμογελούσε. Η λατρευτή μορφή της Μαριόν, των συνάδευε γλυκά, σε κάθε βήμα. Ξαφνικά, άκουσ' ένα σφύριγμα. Δεξιά κι' άριστερά τό δρόμο, πρόβαλαν συγχρόνως ένα σωρό σκιές, σαν τούς δαίμονες που άνατηδούν στους πίνακες των παλαιών ζωγράφων. Και σε μιά στιγμή, όλες αυτές ή σκιές τον περικύκλωσαν. Τράβηξε άμέσως τό σπαθί του, άποφασισμένος, όπωσδήποτε, να πουλήση άκριβιά τη ζωή του! Την ίδια στιγμή, ή σκέψη ή φωνάζε τον Ιππότη, ζητώντας τη βοήθειά του, πέρασε, σαν άστραπή, στο νου του. Μά δεν πούλασε, γιατί άκουσε μιά φωνή να του φωνάζε:

—Καπεστάν, Ιππότη Καπεστάν, είσαι χαμένος αν αντίσταθής!

—Καπεστάν, λέει! σκέφθηκε άμέσως ο Σέν-Μάρς. Ζητάνε, λοιπόν, να συλλάβουν τον Ιππότη Καπεστάν! Καλά πιδ δεν τον φώναζε, να βγή έξω!

Και σ' εκείνη τη μικρή, έλαχιστη, την άνυπολόγηστη στιγμή, πιδ διαρκεί μιά σκέψη φευγαλέα, μιά πνοή ήρωισμού κι' άταπαρνήσεως, μιά πνοή θερμή αὐτοθυσίας, πέρασε από την ψυχή του μαρκησιού: Να κάνη τούς κακούργους να πιστέψουν ότι ήταν, πράγματι, αυτός, ο Καπεστάν, να θυσιάστη μιά φορά κι' αυτός, γι' αυτόν που θυσιάστηκε τόσες φορές για χάρι του! Και χτύπησε στην τύχη, με τό σπαθί του, φωνάζοντας:

—Τώρα θα δΐτε, τό λοιπόν, άχρηστοι, πώς πεθαίνει ένας Καπεστάν!...

Οι άναγνώσται ξερόν ηδονή πώς τελείωσε ή δραματική εκείνη σύγκρουσις—και με τί τρόπο ο Σέν-Μάρς, δεινός χειροπόδαρος, και φιμωμένος, σε ένα σασκί, φορτώθηκε σ' ένα όλογο, και στάθηκε στο λαύδρο, για να οδηγηθή στο βασιλεία ως Καπεστάν!

«Ας επανέλθουμε, τώρα, στον

Ιππότη μας, πιδ τά λόγια εκείνα του Σέν-Μάρς, είχαν αφήσει ένεό—και πονεμένο. Γιατί, αλήθεια, τίποτε, ως τώρα, δεν τον έκανε να βλέπη δυνατή την πραγματοποίησι του τολμηρού όνειρου, πιδ του πρόελεγε ρητά ο νέος φίλος του.

—Ο Σέν-Μάρς, συλλογίζόταν, θέλησε, δίχως άλλο, να με παραγορήσει. Έχει καταλάβει την άγάπη μου, κι' έπειδή είν' αυτός εύτυχισμένος, θαρρεί κι' όλο τον κόσμο εύτυχισμένο γύρω του... Ας δοκιμάσω, άλλη μιά φορά, να πσω και να ξανακοιμηθώ—αυτό είναι τό μόνο πιδ μου μένει. Κι' έπειτα, αδού πρέπει να φροντίσουμε να έξοικονομήσουμε κανένα παραδάκι. Ο Κογκολέν μου λέει πως φαλλίσαμε! Τό βλάκα, να πάη να πετάξη τις τελευταίες πέντε μου επιστολές, να τις δάση σ' έναν τσαρλατάνο!...

«Έρριξ' ένα βλέμμα αδιάφορο στο χαρτί, τό καταπασαλωμένο, και πεταμένο σε μιάν άκρη—στην προσευχή που είχε γράψει ο Άορενζο, την περίφημη προσευχή προς τον Έρμη! Κι' έπειτα σηκώνοντας τούς ώμους του, έάπλωσε ντυμένος στο κρεβάτι. Και ίσως έξ αιτίας της έκπληξας, πιδ τουδωσαν τά λόγια του Σέν-Μάρς, και της βαθείας εκείνης συλλογής του, δεν άκουσε καθόλου την έξω φασαρία, και τί σύντομη πάλη του δρόμου. Ο Κογκολέν την άκουσε, όστόσο, και τρέμοντας δόλοκλινος, μισάνοιξε την πόρτα, τη

στιγμή, άκριβώς, πιδ ο Ιππότης είχε κλείσει, ξανά, τά βλέφαρά του, προσπαθώντας να ξανακοιμηθή, και να λησμονήση τη Γκιζέλλα.

—Αφέντη, φώναξε, θαρρώ πως σφάζονται στο δρόμο!...

Ο Καπεστάν άνοιξε τόνα μάτι. Αλλά στο βλέμμα του, εκείνη τη στιγμή, τό καρφωμένο άπενώς άπάνω του, ο Κογκολέν, τώρα, δεν διάβασε τίπολη, παρά μιά παθητική ύποταξη στην κακή τύχη της βραδυάς εκείνης.

—Δεν θα κοιμηθώ άπόψε, φαίνεται! συλλογίζόταν ο Ιππότης. Πάει πια! Είπε γραμμένο να μην κοιμηθώ! Δεν πρέπει, άσφαλώς, να κοιμηθώ...

Σηκώθηκε, άναψε ένα λυχνάρι, βγήκε κι' επιθεώρησε τό δρόμο, είδε πως όλα, γύρω, ήταν ήσυχια, κι' έπειτα ξαναγύρισε στο χάνι.

—Σκοτώθηκαν πολλοί, άφέντη, δέω; ρώτησε δειλά ο Κογκολέν.

—Βλάκα! είπε, μόνο, ο Ιππότης... «Ω! τί πά' να πη αυτό; Πώς τολμάς και μου παρουσιάζεις σε τέτοια χάλια, με θεόγυμνο κεφάλι; Κι' έπειτα, τί βλέπω, βρέ άχρεϊς! Πήρες την τόλη να μου ξαναβάλεις άπάνω στο τραπέζι μου, έκενο τό παληόχαρτο, για τό όποιο χαράμισες τις πέντε τελευταίες μου επιστολές;!»

—Εω από δώ, γκρεμίσου γρήγορα!

—Αν τολμήσης και μου εξαπαρουσιάσεις, ένα κοιμά-

μαι, χωρίς να σε φωνάξω, βροντοφώνησε στο δόλο Κογκολέν, πιδ τόδανε στα πόδια πανικόβλητος, θα σε γδάρω ζωντανό, δεν μου γλυτώνεις!...

Κι' ο Καπεστάν ξαναπλάγιασε, χωρίς να ρίξη ούτε μιά ματιά στο τσαλακωμένο τό χαρτί της περίφημης προσευχής προς τον Έρμη! Και αυτή τη φορά, κοιμήθηκε, άλλ' άήσυχια πολύ, και ταραγμένη.

Τό πρωί, ξύπνησε, τεντώθηκε, τινάχτηκε, άδειασε μονορούφι τό ύπόλοιπο του σπασίλικου κρασιού άπ' τη μπουκάλια, και κατόπιν ντύθηκε. Χωρίς να ξέρη τό γιατί, ένοιωσε έξαιρετικό κέφι, και φώναξε τόν Ιπποκόμο του, ο όποιος έτρεξε άμέσως. Κι' ο Κογκολέν, καθώς τον είδε όλο κέφι, είχε μιά σκέψη μεγαλοφυή. Ένωσε τά χέρια του, και τού είπε με περίσσιο θάρρος:

—Αφέντη, μπορεί να προλαβήνουμε ακόμα!...

—Να προλαβαίνουμε; Έκανε εκείνος μ' άπορία. Τί έες να πής; Έξηγήσου καθαρά!...

—Δεν θα με γδάρης ζωντανό, άφέντη!...

—Όχι, έχεις τό λόγο της τιμής μου!

—Αφού είν' έτσι, διάβασ' την, άφέντη! Διάβασ' την, άφέντη, να χαρής! Ρίξ' της, να, έτσι, μιά ματιά μονάχα!...

—Σε τί να ρίξω τη ματιά, βρέ βλάκα;...

—Στην προσευχή, στην προσευχή, άφέντη! Στόν έορκισμό που σου έφερη τύχη στο παιχνίδι! «Τύχη βασιλική!», έτσι μου είπε...

Τό ύφος του ήταν τόσο λυπημένο, και κομικό συγχρόνως, πιδ ο Ιππότης συγκινήθηκε, και γέλασε μαζύ. Πήρε τό τσαλακωμένο χαρτί, τό ξετσαλωμένο, έσκισε τό φακέλλο, τό ξεδίπλωσε, και ρίχνοντας μιά πονηρή ματιά στον Κογκολέν, τού είπε:

—Ελα, τώρα, έτοιμάσου, να ή τύχη! Άνοιξε τις τσέπες σου! Διαβάξω!...

Και διάβασε!...

Ο Κογκολέν τον είδε να κλονίζεται, να γίνεται άμέσως πελιδνός! Είπε να τρέμη τό χαρτί στα νευρικά, σπασμωδικά συνεσπασμένα χέρια του...

Ο Καπεστάν διάβασε ως τό τέλος, λέει, πιδ λέξη, όλο τό γραπτό. Κι' έμπηξε, τότε, μιά φριχτή άνακραυγή:

(Ακολουθεί:)

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΛΗ ή τέχνη κά-
θε κυρίας πρέ-
πει να συντά-
ται όχι στο πώς
θα ντυθεί, αλλά
στο πώς θα συμ-
ποριστεί.

Αλλά πως θα ξοδεύει όσο το δυνατόν λιγότερα, ή μάλλον πώς δεν θα σπαταλήσει χρήματα. Για να το επιτύχει αυτό, θα εκπαιδωθεί πρώτα απ' όλα τα φορέματά της τα περσινά και δεν θα τα εκπαιδεύσει επ'όλκιμα, γιατί ένα φόρεμα που θα της φανή έξ πρώτης όψεως ά-
χρηστο, μπορεί περίφημα να διορ-
θωθεί με λίγη σκέψη.

Αυτών, το πρώτο που έχουμε να κάνουμε, είναι να ξεηλώσουμε και να καθαρίσουμε το περσινό αυτό φόρε-
μα. Τα σκούρα μάλλινα καθαρίζον-
ται με νερό και άμμο, ή με θρα-
μμένο τσουζίνι, αν τα τριφύκια κα-
λά με μια βοφόρα. Έστερα του κά-
νουμε ένα καλό σιδερώμα και τό-
τε σκεπτόμαστε τι επάδ'όθως παί-
νει. Αν το κάτω μέρος της φου-
στας είναι φθαρμένο, το κόβουμε και
τοποθετούμε κάποιο βολάν από ύ-
φασμα πικέ, σκουτσέζιο ή ριγέ.

Μπορεί το βολάν να γίνει και πλι-
σέ, είναι μάλιστα προτιμότερο. Το
ίδιο κάνουμε και στα μανίκια και
στο γιανκά και με λίγα έξοδα το
φόρεμα που έχουμε γιά πέταμα έ-
γινε ένα νοστιμώτατο φορεματάκι
πολύ της μόδας. Φυσικά, ή προσθή-
κη θα γίνει από κορσέ ντε σιν ή α-
λλο μεταξωτό, μα που συνήθως είναι
πολύ ή αναμειγνύει μαλλίνο ύφασμα
και μεταξωτό. Έννοείται ότι
το ξήλωμα δεν είναι απαραίτητο
πάντοτε, ούτε το καθάρισμα, αν το
περσινό φόρεμα είναι καλοδιατηρη-
μένο.

Μετά το φόρεμα θα ιδούμε αν
μπορούμε να διορθώσουμε και κα-
νένα περσινό επανωφόρι μας. Με
μια προσθήκη γούνας, με λίγο αλ-
λαγμα του γιανκά, μπορούμε να δώ-
σουμε νέα εμφάνιση στο επανωφόρι
μας, αν έδ' είναι άλλου χρώματος ή
από μαύρο, τότε μπορούμε και να το
βάρουμε, γιά να φρεσκοποιηθεί. Μη
λησμονούμε και το γιόρτασμα, που έ-
ταν το είδος του ύφασματος το έπι-
τρέπει, είναι πρωτακώτατο.

Με μερικά τέτοια διορθώματα έ-
να καλό ξεγυαλί γάντια μονοκ-
ταία, υποδήματα ομοίμορφα και
τσάντα, ή κάθε κυρία έχει μια έμ-
φάνιση άψογη.

Όσο γιά το καπέλλο, μια Τυρο-
λέκη ρεπομπλικα, μια τόκα ή έ-
να μαρσι, θα αποτελούν το συμπλή-
ρωμα, αναλόγως της ώρας.

Φυσικά, έλ' αυτά δεν σημαίνουν
ότι αν μπορούμε ν' αγοράσουμε ένα
γούνινο παλτό, δεν πρέπει να το
πάρουμε. Μόνο να έχουμε υπ' όψιν
μας ότι γι' αυτό του είδους την
άγορά δεν πρέπει να κινδυνεύουμε οί-
κονομία, γιατί το γούνινο παλτό
πρέπει να είναι πρώτης ποιότητας,
γιατί θα φορεθεί χρόνια : Είναι κάτι
που δεν θα το ανατινάξουμε πο-
λύ εύκολα, ώστε αν μπορούμε να
κάνουμε αυτό το έξοδο, να το κά-
νουμε, άλλως να προτιμήσουμε ν' α-
ναβάλουμε την αγορά, προκειμένου

ν' αγοράσουμε καλύτερη ποιότητα
γούνας, που και όμορφη, δεν θα
είναι και ούτε θα κρατήσει. Έξ προ-
τιμήσουμε ένα χονδρό μάλλινο ύφα-
σμα, σε φόρμα κλασική, με γιανκά
άνδρικό, τσέπες και δυο σερές κου-
μπιά. Φοριέται με ένα μάλλινο κά-
πυλ και ρεπομπλικα Τυρολέκη.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Το Χάλλινγκτον έγινε άφορμή να
εμφανισθούν τα ψεύτικα μαυτισμέ-
να, αλλά μολονότι πολλές κοπέ-
τες έσπευσαν να τα χρησιμοποιή-
σουν, δεν μπορούμε να πούμε ότι
συμβουλεύουμε μια κυρία να κάνει
χρήση αυτών, γιατί, ιδίως την ήμέ-
ρα, φαίνονται πολύ. Και να μὲν το
μαυνισμα δεν αποδέχεται να γε-
λάσει τους άλλους που μάς βλέπουν,
αλλά, όπως ήρπασε, πρέπει να γίνε-
ται με τέχνη, ώστε να μην άσχημί-
ζη, αντί να όμορφαίνει.

Ο καλύτερος τρόπος είναι να δυ-
ναμώνουμε τα μαυτισμένα μας και

γι' αυτό είναι καλά τα έπαθματα με
χλιαρό τσάι, δενδρολίβανο, καριό-
φυλλα ή καπνισσότρουδα, και ά-
λειμμα των τριχών μετά με λίγο ρε-
πομπόλαδο. Καλό επίσης είναι αυτό
το μίγμα :

Γαλλικόν δξύ	1 γρ.
Βαζελίνη	15 >
Ρεπομπόλαδο	5 >
Έσσανς λεβάντας	3 >

Αν σ'ας πέφτουν ή τριχες και έ-
χετε και φαγούρα, τότε κάνετε ξε-
στά έπαθματα με έλαφρά διάλυση
βορικού ή επάλειψη των τριχών με
αυό το μίγμα :

Βαζελίνη	2.50
Βανιλίνη	2.50
Όξιν ντε ζήγκ	0.02

Αναμειγνύει είναι επίσης το ήλε-
νικό μασσάζ των βλεφάρων, αλ-
λά πρέπει να γίνει από ειδικόν και
θέλει μεγάλη προσοχή.

Μη λησμονείτε όμως ότι το ήλε-
νικό φως που είναι πολύ έντονο,

και την όρασί σας βλάπτει και κοι-
νίσμα των βλεφάρων φέρνει και
πέσιμο των τριχών.

Αν διαβάσετε ή γράψετε με ή-
λεκτρικό φως, φροντίστε να πέ-
ψη κάτω και όχι στά μάτια σας.

Και κάτι άλλο : Καθαρίζετε πριν
πιαράσετε τα μάτια σας και μην
κουμάστε με κανενός είδους μα-
γιά.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Σέ ένα επίσημο γεύμα, θα σ'ας
συμβή ίσως να σ'ας προσφέρουν φα-
γητό που σ'ας είναι άγνωστο και θα
βρ'ήτε ίσως σε δύσκολη θέση, μη
ξέροντας πώς θα το φάτε ! Δεν
μπορούμε να σ'ας πούμε όμως τίπο-
τε γι' αυτό και θα έχετε την έξυ-
πνάδα να προσέξετε τί κάνουν οι
άλλοι γιά να κάμνετε και σεις το έ-
διο.

Αυτό μου θυμίζει ένα νόστιμο έ-
παισόδι της εποχής του στρατη-
γού Σουλένσκη. Ο στρατηγός είχε
προκαλέσει σε γεύμα μερικούς ά-
ξιωματικούς και μετάξι των άλλων
φρουτών, τους προσέφερε και μπα-
νάνες, που δεν ήταν άγνωστη πολύ
γνωστή στην Ελλάδα. Οι άξιω-
ματικοί άρνήθηκαν έν σώματι να
δοκιμάσουν, μα ό Σουλένσκη, που
άντελήφθη την άπομή της ομαδι-
κής αυτής άρνήσεως, έχωμεγέλασε
και είπε :

— Μα γιατί δεν τρώτε ; Είναι ώ-
ραίο φρούτο. Δοκιμάστε μαζί μου.
Και εκθαύρισε μια υπανάγκη, την
έφαγε και άμέσως οι άξιωματικοί
έπασαν με το μούτρω. Η φροντί-
ρα σε δυό λεπτά είχε άδειάσει...

Τα περισσότερα φρούτα τρώγον-
ται με προηόν και μαχαίρι, αλλά
χρειάζεται άρεκτή επιτηδεύση και
σας συμβουλεύω και μόνοι σας αν
είσατε, να τρώγετε έτσι, ώστε να
μη δυσκολευθήτε μπροστά στους
ξένους.

Μη βουτάτε το ψωμί σας στη
σάλτσα του πιάτου σας, αλλά με
το μαχαίρι σας άλείψετε λίγο την
μπουκιά σας του κρέατος ή του ψα-
ριού.

Τα ψάρια τρώγονται με πηρού-
νι και μαχαίρι ειδικά, άλλως μό-
νον με προηόν.

Αμα φάτε, άκουμπήστε τα μα-
χαίρησήρουνά σας ίσια μέσα στο
πιάτο και όχι σταυρωτά.

Μην άκουμπάτε τους άγκωνας
ας στο τραπέζι.

Όταν τελειώσετε, βράχετε τα
μαυτιλά σας μέσα στο μπάλ και
σκουπίζεσθε.

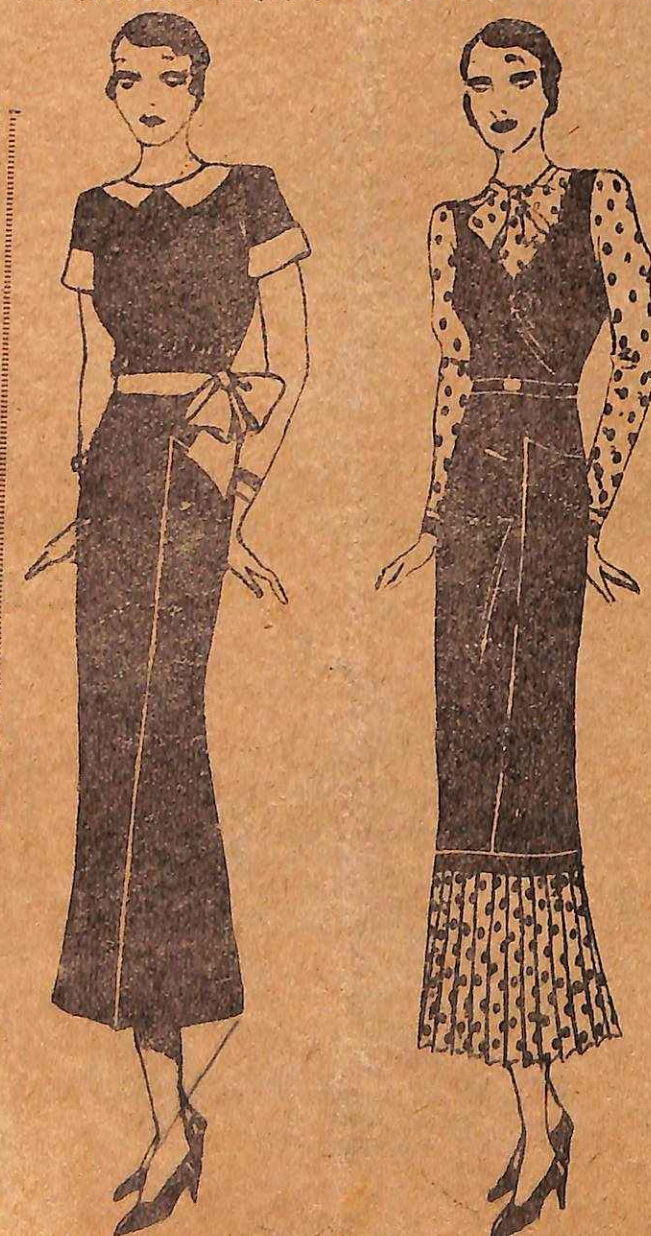
Η ΚΟΥζίΝΑ ΣΑΣ

Αν σ'ας περισσεύει κρέας ψητό,
μπορείτε να κάμνετε όρεστες ροαέ-
τες με τόν έξις τρόπο :

Κοπανάτε το ψητό, άνακατέψτε
το με 2—3 πατάτες βραστές, δυό
αυγά, λίγο κρεμμύδι, μαϊντανό, ά-
λάτι και πιπέρι. Πλάθετε, άλευρώ-
νετε και τηγανίζετε. Έπειτα κάμ-
νετε σάλτσα ντομάτα και ρίξτε τους
κεγτάδες μέσα 10—20 λεπτά να
βράσουν. Τους προσφέρετε με πα-
τατες τηγαντές.

Η ΑΓ. ΛΙΑΝΑ

Πώς είναι περσινό φόρεμα, με προσθήκη μαυτισμού, γιανκά και
ένος βολάν στη φούστα, γίνεται παντοφύριο

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 190)

ρέλ να μη πάη την άλλη μέρα στο
νοσοκομείο, γιά να μη την κοιρά-
ση. Άλλοίονο ! Τίποτε δεν μπο-
ρούσε πειν να την κοιράση, και
άφησε αυτόν τον κόσμο, όπου το
καλό φάνει πάντα πολύ άργά.

Τό πρωί, ό γιαιρός παρουσιά-
στηκε στην ήλικιωμένη φίλη του :

— Τελειώσαν όλα ! της είπε.

Και είδε με κατάπληξη, την γρη-
μική που την γνώρισε τόσο περή-
φανα και τόσο ξεση, να πέφτει ά-
πελπισμένη στην παλιά πολυθρό-
να της και να κλαίη με όλη της
την καρδιά, σαν παιδί.

— Την καίμενη τη μικρούλα ! Το
κακόμοιρο το κορίτσι μου ! δογγού-
σε ή ήλικιωμένη γυναίκα.

«Σ' ΕΡΩΤΩ, ΑΛΦΡΕΝΤΟ!...»

(Συνέχεια έκ της σελ. 208)

Προτού με φίλησεις, θέλω να μου
πες ποιά σου το ευχάριστο νέο, που
έχεις να μου άναγγέλεις ; Έξέτε-
λεσα την παραγγέλια σου — άφού
επρόκειτο γιά έπείγουσα και σπου-
δαία υπόθεση — μα θέλω να μου
πες, άγαπημένο μου, τί ήταν αυτή
ή μεγάλη δουλειά που σ' έκανε να
μου ζητήσεις όλο το άπόθεμα που
είχαμε στο χρηματοκιβώτιό μας ;
Κάτι σπουδαίο θάταν, βέβαια !...

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 176)

Και διατάξαν πάλι τους στρα-
τιώτες να με φροντίσουν σ' ένα
καμινάκι και να με άδηγήσουν έξω
από τη Μόσχα. Δεν ήξερα πού με
πήγαιναν. Νόμιζα ότι είχαν έρθει
ή τελευταίες στιγμές μου και γι'
αυτό άρχισα να προσεχίζομαι. Τα
έξήμερά μου το αυτοκίνητο σκου-
πίστηκε σ' ένα βάτλο. Οι στρατιώτες
μ' έσπρωξαν έξω απ' αυτό και με
διέταξαν να περπατήσω. Η δύνα-
μει μου με είχαν εγκαταλείψει.
Μα γιά να γλυτώσω από τα κτυ-
πήματά τους άρχισα να σερπνίζω
καταγής και να προχωρώ όπως τα
σκουήματα μέσα στη λάσπη ! Βοι-
σκάισατε σε μια έξημη όχθη ενός
ποταμού, σ' ένα πικνό δάσος. Τέ-
λος φτάσαμε κοντά σε τρεις με-
γάλες κατοικίες. Ήταν τρεις ερύ-
χωροι θάλαμοι στην άκρη του πο-
ταμού γεμάτοι ύγρασία. Στόν χα-
μένα στεγάζονταν πάνω από έ-
κατό μελλοθάνατοι που προσπαθού-
σαν να ξεπλωθούν σε κάτι μου-
χλιασμένες ψάδες. Αυτές τις ψά-
δες της λέγαν «Προθάλαμο του
Θανάτου». Έκεί μέναν όλοι οι έ-
ξομασμένοι από τη ζωή. Κάθε νύ-
χτα άνοιγε ή βαριά πόρτα του
θαλάμου και βλέπαμε κάτω από το
θαμτό φως ενός κούκουνα ανα-
σίου μια περίπολο. Ο έπί κεφαλής
άξιωματικός τότε φώναζε σαρκα-
στικά ένα όνομα. Ο μελλοθάνατος
αίτουνος σαν πεθαμένος προχω-
ρούσε σάν ανήμπορο, άσταζόταν
από τους στρατιώτες και ή πόρτα
ξανόλυνε. Οι άλλοι κατάδικοι, που
πάντων ή γυναίκες, άκούζαν τότε
να κλαίει και να φωνάζουν. Πό-
λοι τελειωνόντουσαν από το φέθο
τους. Δεν ήσυχάζαν δε παρά μόνον
όταν οι δεσμοφύλακες μπαίαν
στος θαλάμους και τους παλάαν

— Έλάτε δά ! είπε ό γιαιρός...
Ας μην είμαστε τόσο ύπερβολικοί :
γνωρίζετε τη γύφη σας όχτώ μέ-
ρες κι' άρνήθηκατε δέκα χρόνια
να την ιδήτε.

— Άχ, γιατί μου ! φώναξε ή
κ. Ντεροέλ. Μη μου θυμίζετε την
φρικτή διαγωγή μου, μη μου την
θυμίζετε !...

Και σπρώχνοντας το μουσκεμέ-
νο από τα δάκρυα πρόσωπό της
πρόσθεσε :

— Πώς να μην είμαι άτελειμέ-
νη !... Άλλοτε έβλεπα στο πρόσω-
πο αυτής της δυστυχισμένης μια
ζένη, μάν έχθρά. Γιατί να μη κα-
ταλάβω ένωρίτερα, πώς αυτή ή γυ-
ναίκα, που τόσο την περιφρόνησα,
ήταν το μόνο που άπόμεινε απ' το
παιδί μου ;...

Σ' έρωτώ, Άλφρέντο, τί ήταν ;...

Γιατί δεν μου άπαντάς ;...

Τόν καίμενο τόν Άλφρέντο !...
Ήταν δύσκολο και σκληρό το έ-
ρώτημα κι' άρχισε πολύ προτού ά-
ποφασίσει ν' άπαντήσει στη γυναι-
κα του και να άμολογήσει το φοβερό
και καταστροφικό πάθημά του !...

Την είχε πάθει σαν άγραμμάτος !
Είχε πέσει σαν ήλιθιος στην παγίδα
των έξυπνων λαποδυνών...

N. HERRON

ΟΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

(Συνέχεια έκ της σελ. 212)

Κατηγορείται ότι έξηπάτησε έναν
πλούσιο Παρισινό και τόν παν-
τρεύτηκε ! Έξέρετε γιά ποιά σ'ας
λέω ; Γιά την Λεόννη, την μικρή
άφροσύνη που είχατε περιποιηθεί με
τόση φροντίδα !

— Κοίμα ! Έκανε με μια έποικρι-
τική μελαγχολία ό Λεμπερτόν. Αδ-
τές ή γυναίκες είναι αδιόρθωτες !

— Όσο και να τις βοηθήσετε, μόλις
δοούν εύκαιρία πέφτουν πάλι στο
δοῦλο. Έμεις δυστυχώς δεν είμα-
στε θεοί γιά να τους αλλάξουμε
την υφή τους !

Κι' ό δόκτωρ Λεμπερτόν έφυγε
από το νοσοκομείο τών φυλακώ-
των Σαιν Λαζάρ βανοσοποιημένος.
Είχε έκδικηθεί σκληρά τη μόνη γυ-
ναίκα που είχε άγαπήσει στη ζωή
του κι' ή όποία τόν είχε έγκατα-
λείψει γιά να παντρευθεί έναν
πλούσιο άγγιστο.

— Κόρη Λεμπερτόν, μάς έφεραν
χθές μια παλιά γνωριμία σας.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΠΡΕΒΑΛ

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ ΜΑΙΝΤΥ ΚΡΙΣΤΙΑΝΣ

(Συνέχεια έκ της σελ. 171)

φίλη ενός μεγάλου καλλιτέχνη
παρά να πεθάνει σιγά - σιγά,
μικροτά στα μάτια των θεατών
που είχαν χειροκροτήσει τους θρι-
άμβους τους. Αυτά ήταν τα τελε-
ταία λόγια του. Όραθήκα να ά-
κολούθησω αυτή την συμβουλή του.

Σήμερα έω με τη μητέρα μου στο
Χάλλινγκτον. Είναι ή μόνη που μου
απόμεινε στον κόσμο.

Κι' ή Μάιντυ Κρίστιαν άγνάλια-
σε τα γόνατά μου και άρχισε να
κλαίη μ' άναφύλητά. Η άνάμνη-
σις τών παιδικών χρόνων της την
είχαν κάνει να θυμηθεί ένα σωρό
παιδικές εύτυχίες της. Προσπάθη-
σα να την παρηγορήσω :

— Σε καταλαβαίνω, Μάιντυ, της
είπα : Ξέρω πόσο στενοχωρήσια
Χάλλινγκτον. Δεν νομίζετε ότι μου
πώ έχασες την πατέρα σου. Μάμοιάζει !

κι' εγώ έχω τραβήξει πολλές στε-
νοχωρίες μέχρι σήμερα. Άφροσύ-
να στην τέχνη σου. Αυτή είναι ή
μοναδική παρηγοριά γιά έναν πραγ-
ματικό καλλιτέχνη.

Κι' ή Μάιντυ Κρίστιαν μ' άκου-
σε. Από εκείνη τη μέρα ποτέ πεί-
δα δεν παραινώθηκε γιά τη ζωή της.
Κάθε τόσο όμως μου έλεγε : «Σέ-
ψου, καίμενη Μάιντυ, ότι στην
αρχή οι γυναίκες που δεν θέλαν να
μ' άφήσουν να γίνω ήθοποιός. Έ-
πειτα, όταν είδαν το άληθινό τα-
λέντο μου σκέφθηκαν ότι ήταν έγ-
κλημα να μ' έμποδίσουν».

Κι' άλήθεια ή Μάιντυ Κρίστιαν,
ή άγαπημένη φίλη μου, είναι σημε-
ρα μια από τις πιο καλές και τις
πιο χαριτωμένες έδεντέτες του
έθνους.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

(Συνέχεια έκ της σελ. 170)

— Πάμε, Φάβιε ! είπε, και ση-
κώθηκε όρθη.

— Τι είπες ;

— Πάμε... Δεν μπορώ να κα-
θήσω άλλο... Ζεσταίνομαι... Θά
λιποθυμήσω !

Ο Φάβιος άναγκάστηκε να
τη συνόδεψη.

Η Νίλκα διευθύνθηκε στο
αυτοκίνητο. Ο σωφέρ του Φά-
βιου, ό Γκιόρτζιο, — σωφέρς
έκείνος άπόψε κι' όχι ή Νίλκα —
άνοιξε την πορτιέρα.

— Άνέθηκε πρώτη. Άναγκά-
στηκε ν' ανεβή κι' ό Φάβιος...

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε γιά
το βίλα τους. Η μικρούλα
Νίλκα έάρσασε προστατευτικά
πλάγι — πολύ κοντά, και πλά-
γι — στον Φάβιο.

— Κρατώνω ! ψιθύρισε φοβισμέ-
να, σαν μικρή κοριτσάκι.

— Μά δεν μου είπες στο θεα-
ρείο μέσα, ότι ζεσταίνοσουν ;

Αυτή έκανε, πως δεν τόν ά-
κούσε. Τού χαμογέλασε όμως
τόσο γλυκά ! Και έαφνικά τού
είπε :

— Τό αυτοκίνητο έπρεπε να
περιμένη τη Μπιάνκα, δεν είν
άλλθεια ;... Γι' αυτό κι' εγώ,
χρσσε μου Φάβιε, σκέφθηκα τό
έξις...

Έσκυψε στον σωφέρ, και τού
είπε :

— Τζιόρτζιο, σε παρακαλώ...
Πήγαμε ύστερα στο θέατρο,
και περίμενε την κυρία Ρότζι...
Κι' όταν τελειώσει το θέατρο,
την όδηγες στο σπίτι της !

Ο σωφέρς ήταν γεμάτος ά-
στερία. Η θέλασσα φιλοξέει
ναουριστικά, πιο κάτω...

Τό τρέξιμο του αυτοκινήτου
στη δροσιά της νύχτας, έκανε
τη Νίλκα να τρέμει... Σφίχτηκε
πιο κοντά στον Φάβιο της μι-
σοζαρωμένη σχεδόν στο πλευ-
ρό του.

Άφρονος έκείνος, παρακο-
λουθούσε τόσο ώρα με συγκί-
νησι την έξαψη άποκαλύψι έ-
νός μικρού δράματος : Τού
δράματος της ψυχολογίας εκεί-
νης, ή όποία ήταν όλοδοξη
του...

— Άπλωσε το χέρι του, και
τοσάησε τη Νίλκα στην άγκα-
λιά του, σαν ναδελε να την
προφυλάξη απ' την ψύχρα. Έ-
γειρε... Έσκυψε, στα πόδια
εκείνα γελά, που μισούσαν
τόσο στην προσέγγισι τών δι-
κών του...

Και πριν τα γλυ-
κοφύση, ψιθύρισε ταπεινά :

— Νίλκα μου... Συγχώρεσέ
με !

Σατυρική Δελτία

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑΤΑ Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

(Μαλλιαρή κι' αγνώριστη)

Τη μπάνισα τη ξανθούλα
τη μπάνισα ψές σουρουπωτά
που γιούρνιαρε στη βαρυούλα
Κι' έκοψε για την ξενιτιά.
Έτοίλωνε δ' αγέρας
τά δάσπρα πανιά
ντάλε κουάλε περιστέρι
ξαυλώνοντας φτερά.
Στέκονταν τα βλαμάνια
μέ χλίμη, με δρεζιά
και δαύτη με μαντήλι
δλους ξεροβοδά.

Τό ξεροβοδά της
σάηρα να δώ
ως που μπερδέει μάκρας
μου ξέκοψε κι' αυτό.

Ταχειά το ταχειά
δ' οκάμπα να πω
αν μπάνισα πανά
για το πελάνο αφοά.

Κι' αφού πανί, μαντήλι
βούτηξε στο νερό,
δακρύσαν τα βλαμάνια
Έμοιαζαν κι' εγώ.
ΣΟΛΩΜΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ο Μασκαράς. — Η απο-
κομή είνε δ... Παράδεισος το κό-
σμου τούτου!... Σήμερα κάθησα
μωή δρα δίπλα στο μεγαλειότερο
δανειστή μου και δέν με γνώρισε!

Στο μπαλκόνι.
Μιά (ένω χορεύει με έναν κύ-
ριο). — Άν κατά τήν ημίονα
γυναίκα σου;
Εκείνος. — Αυτό είνε α-
δύνατον... Μιλώμε τόσες ώρες και
δέν με δαγκώσες ακόμα!...

Στην είσοδο του χορού.
Ο θυρωρός (σ' ένα μασκα-
ρά). — Ά, έτσι που μεταμειωθή-
κατε, ως δικαστικός κλητήρας, δέν
μπορώ να οās αφήσω να μπήτε μέ-
σα! Υπάρχει κίνδυνος να πάθουν
από συμφορή πολλοί από τους χο-
ρευτάς μόλις σ'ς δούν!

Εκείνη. — Ο καλύτερός μου
σύντροφος είνε το πάνο μου.
Εκείνος. — Ά, αυτό είνε
αδύνατον να το πιστέψω.
Εκείνη. — Γιατί;
Εκείνος. — Γιατί το μισεί-
τε πολύ.

Εκείνη. — Πού τό ξέρετε;
Εκείνος. — Μά... το χτί-
πατε διαρκώς κι' αυτό, το κακό
μοιρο, κλαίει!

Σημερινοί μπαμπάδες.
Η σύζυγος. — Άκουσε,
Νίκο μου! Η προκομμένη κόρη

μας, τδσασε μαζί με τον σωφό
μας!
Ο σύζυγος. — Στο διάβο-
λο!... Καί ήταν ο καλύτερος άπ'
δλους τους σωφόρ που είχαμε!

Ο σύζυγος, ή σύζυγος και ή πε-
θερά περπατούν μαζί. Άξαφνα
περνάει μιά νεκροφόρος και ο σύ-
ζυγος λέει στη σύζυγό του:

— Πρέπει να δηολογήσης, ότι ή
μητέρα σου είνε ζώονη! Θέλει να
δγαίγη έξω διαρκώς με άμάξι.
Ποτέ της δέν πήρε τί... νεκροφό-
ρο!...

— Γιατί σχεδόν όλα τα σκεύη
της κουζίνας σας είνε από σάλιο;
— Ξέρετε... Καμιά φορά συζη-
τούμε ζωορά με τον άνδρα μου
και... ή πορσελάνη... μας ξεχεται
λίγην άκριδή!...

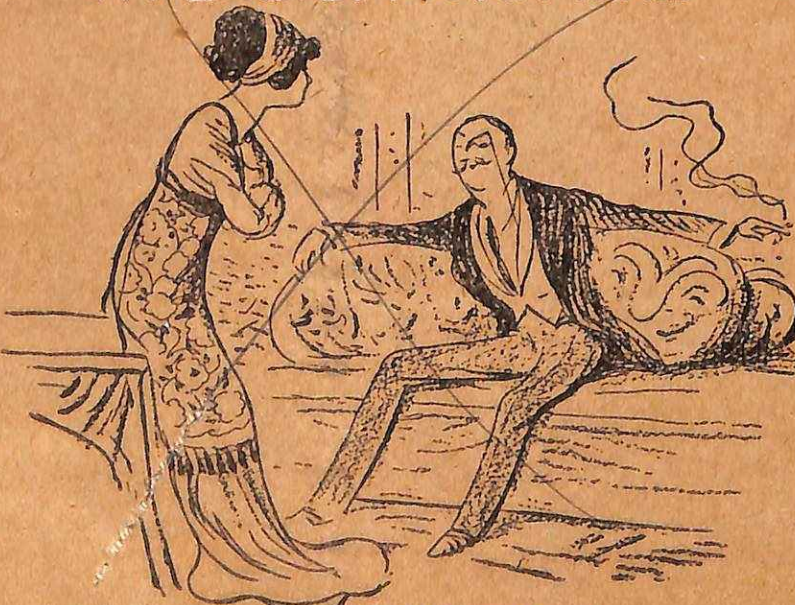
Μοντέρνα κορίτσια.
Η μιά. — Ο πατέρας μου
επιμένει να παντρευτώ έναν άνδρα
που δέν τον είδα ποτέ.
Η άλλη. — Αυτό δέν είνε τί-
ποτε. Ο δικός μου τον θέλει να
με παντρεύη με έναν άνδρα που
τον βλέπω χρόνια τώρα!...

Ναι μέν, αλλά...
— Λοιπόν, Γιάννη... Πώς σοφ
φαίνεται ο γάμος;
— Θανιάσος, μόνον που δέν
μπορώ να συνηθίσω τη γυναίκα
μου!...

Η κυρία. — Λοιπόν, προσοχή
στο παιδί. Ο,τι θέλανε στο δικό
σου να κάνης και στο δικό μου.

Η νταντά. — Μά, κυρία...
Τό δικό μου τό πέταξα, στά σκου-
πίδια!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Όταν σέ πήρα, ήμουν μιά άνητη! Δέν είχα μυαλό!
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Κι' εγώ δέν είχα... μάτια!...

Έπειτα από μιά πολύνε-
κη σύγκρουση.

Ο αστυνομικός. —
Γιά πρώτη φορά οδηγείτε
μόνος σας αυτοκίνητο, κύ-
ριε;

Ο παθόν. — Όχι, κύ-
ριε!... γιά τελευταία!

Ο γιατρός. — Λοιπόν, αν
εξακολουθήσης να πίνης τόσο κρα-
σί, δέν θα ζήσης περισσότερο από
δύο μήνες.

Ο άρρωστος (θρηνηδώς).
— Λοιπόν, μονάχα 60 διάνδες κρα-
σί θα πω ακόμα, άσπου να πεθά-
νω!...

Η σύζυγος. — Σοφ άρέσουν
ή φωτογραφίες μου;
Ο σύζυγος. — Βέβαια. Δέν
σοφ μοιάζουν καθόλου!...

— Τι διάβολο σούδρε και ντό-
θρες ταυρομάχος για να πās στο
μπαλμασέ;

— Τι μούδρε!... Άλλά υπάρχει
φόβος να είνε εκεί και ο δανει-
στάς μου!

Γαμπρολογήματα.

Η μητέρα. — Σε δεβαδ,
κόρη μου, πώς έχεις άδικο που δέν
τον θέλεις. Είνε λαμπρός γαμπρός!
Είνε πλούσιος και δέν έχει παρά
μόνον ένα ελάττωμα. Κουτσάινει...
άλλά με τόση χάρη!...

Ο γιατρός. — Πρέπει να
κουμίσαστε από τό δεξί πλευρό, κυ-
ρία.

Η κυρία. — Άδύνατον, για-
τόε μου. Ο άνδρας μου παραμι-
λάει στον ήπνο του κι' εγώ δέν
άκούω καθόλου από τό άριστερό
αυτί!...

Ο κ. καθηγητής. — Με
ρεζίλευεις, παληόπαιδο! Άπό τό

πολύ κρασί βίνες γουρουνί!
Ο γυιός σου κ. καθηγη-
τού. — Κάνας λάθος, μπαμπά!
Τα γουρουνία δέν πίνουν κρασί!...

Εβραΐνα.

— Γιατί είνε τόσο λυπημένος ο
Μάιερ;

— Μπα! Δέν έμαθες, ότι χρεώ-
κόησε κι' ότι έχασε πολλά!...
— Ά! ότι χρεωκόησε τό ήξε-
ρα, αλλά δέν φανταζόμουν πώς έ-
χασε κύλας!...

Ένας (στη γυναίκα του φί-
λου του). — Ά, κυρία, είστε όπως
πάντα. Καθόλου δέν αλλάζατε.
Ο σύζυγος (άναστενάζον-
τας). — Δυστυχώς όχι!

Πρώτεις φορολογίας.

— Έχω κι' εγώ μιά πρόταση οί-
κονομικής μεταρρυθμίσεως. Ξέρε-
τε τί πρέπει να φορολογηθούν τό-
ρα πεία;

— Τι;
— Τα χρέη!...

— Σήμερα ή παντρειά ενός κορι-
τσιού έχει διπλές σκοπιότητες.
— Άληθής;

— Νά, δέν φτάνει που θα δώ-
σης πούκα, αλλά πρέπει να βρής
και μιά θέσι στο γαμπρό!

Ο πελάτης. — Τι είπατε!
Σαράντα χιλιάδες φράγκα γι' αύ-
τό τό κρεβάτι!... Η τιμή, φίλε
μου, αυτή, είνε πολύ ήπεροβολική.

Ο άρχαιοπώλης. — Δέν
έχετε δικιο, κύριε. Μην ξεχνάτε
ότι πρόκειται περί ιστορικού έπι-
πλου. Επάνω στο κρεβάτι αυτό
πέθανε ο... Λουδοβίκος 16ος!

Στη σιάσι του τραί.
— Τι τά θές, φίλε μου. Σ' αβ-
τών τον παληόκοσμο όλα περ-
νοδν.

— Όλα... Έκτός από τό τραί!...

Μετά την δεξίωση.

Ο πρώτος νεόπλουτος.
— Άχ, φίλε μου! Τι γκάφα ή-
ταν εκείνη που έκανες! Όταν ο
ολοδοσιότης σε ρώτησε αν σου ά-
ρέσει ο Μοντιέλλι, του άπάντη-
σες ότι προτιμάς τό κουαντίο!

Ο δεύτερος νεόπλου-
τος. — Έ, κ' ύστερα;

— Τι κ' ύστερα. Μήπως ο Μπα-
τιστέλλι νομίζει πως είνε λικέρ;
Είνε τυφ, άγαπητέ μου!...

Στη θηρίδα του ταμείου.

Ο καταθέτης. — Πώς! Σε
άποκαλώ ήλίθιο και δέν μου δίνεις
ένα κατάσο;

Ο ταμίας. — Έχω την συ-
νήθεια, κύριε, μόνον να... εισπράτ-
τω!...

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

—Η ΕΞΑΓΩΓΗ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ

Κατά τό δελτίον του Άνωτάτου Σταφιδικού Όργανισμοί, από την 1 Σεπτεμβρίου 1934 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1934 εξή-
χθησαν στο έξωτερικό 117.832.296 ένετικές λίτρες Κορινθια-
κής σταφίδος, ενώ κατά τό αντίστοιχο χρονικό διάστημα του
1933 εξήχθησαν 93.719.517 λίτρ. ένετ.

Συνεπώς, έφέτος παρατηρείται αύξησης της εξαγωγής κατά
24.112.779 ένετ. λίτρες

Άλλά έ-άσχουν και άκαθάριστες διασφορίσεις εις τά τελω-
νεία εξαγωγής από 1—9—1934 μέχρι 31—12—1934 διά 160.000 λί-
τρες ένετικές. Έτσι τό σύνολον της εξαγωγής άνήλθε διά την
σταφιδικήν περίοδον του 1934 σε 117.992.296 ένετ. λίτρες, ά-
πέναντι συνολικής εξαγωγής 107. 620.471 ένετ. λιτρών της
σταφιδικής περιόδου του 1933.

—ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Κατά τό στατιστικό δελτίον του Χρηματιστηρίου Έμπορευ-
μάτων Πειραιώς, διενεργήθησαν σ' αυτό, καθ' όλον τό έτος
που πέρασε συναλλαγαι έμπορευμάτων θάρους 37.742.720 χι-
λιογράμμων, άξίας 233.727.797 δραχμών.

Σχεδόν επί όλων των συναλλαγών σημειώθηκε αύξηση. Πτώ-
σεις παρατηρήθηκε μόνον επί του άραβοσίτου—λόγω της μικράς
εισαγωγής από τό έξωτερικό—επί των άλεύρων και πιτύρων,
επί των μπαχαρικών και επί των λοιπών ουσιών, πράγμα τό
όποιο πρέπει να άποδοθη εις τά περιοριστικά μέτρα επί της
εισαγωγής.

—ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΟΝ

Η άξία του παγκοσμίου έμπορίου κατά τό 1933 ήταν κατά
65 % μικρότερα της άξίας του παγκοσμίου έμπορίου του 1929.

Η άξία του παγκοσμίου έμπορίου του Α' έξαμήνου του
1934 ήτο τά 33,15 % της άξίας του παγκοσμίου έμπορίου του
Α' έξαμήνου του 1929. Άλλά ως προς την ποσότητα των έ-
μπορευμάτων, τό παγκόσμιον έμπόριον του Α' έξαμ. του 1934
έφτασε τά 75 % του παγκοσμίου έμπορίου του αντίστοιχου έ-
ξαμήνου του 1929. Άπό την σύγκρισιν των δυό δεδομένων, έ-
ξάγεται τό ποσοστόν της πτώσεως των τιμών των έμπορευμά-
των κατά τό 1934 σχετικώς προς τό 1929.

Ο άκόλουθος στατιστικός πίναξ της Κοινωνίας των Έθνών,
παρουσιάζει τον καταμερισμόν του παγκοσμίου έμπορίου με-
ταξύ των έμπορικωτέρων κρατών του κόσμου κατά τό 1929 και
τό 1933.

	1929	1933
(ποσοστόν τοίς 100 στο παγκ. έμπόριο)		
Άγγλία	13.05	13.60
Ην. Πολιτεία	13.80	3.90
Γερμανία	9.40	8.90
Γαλλία	6.1	7.60
Βέλγιον	2.70	3.30
Όλλανδία	2.80	3.20
Ιαπωνία	2.90	3.10
Καναδάς	3.70	2.90
Ιταλία	2.80	2.90
Ινδία	3.00	2.70

—ΤΑ ΑΡΓΟΥΝΤΑ ΠΛΟΙΑ

Κατά τους ύπολογισμούς του μεγάλου άγγλικού περιοδικού
«Στίγκ Ουόρλντ», ή χωρητικότης των πλοίων τά όποια είνε δε-
μένα στα λιμάνια όλου του κόσμου, περιώριστηκε στους 7 έκατ.
τόνους κατά τό 1934, ενώ κατά τό 1933 άνήρχετο σε 11 έκατ.
τόνους και κατά τό 1932 σε 15 έκατ. τόνους! Άλλά ο ειδικός
άρθρογράφος του περιοδικού αυτού τονίζει, ότι ή ελάττωσις της
«παγκοσμίου άργούσης χωρητικότητος», όφειλεται κατά έλάχι-
στον μόνον ποσοστόν, στην αύξηση των θαλασσίων μεταφο-
ρών μέσα στα δυό-τρία τελευταία χρόνια, γιατί κατά τό χρονικό
αυτό διάστημα παρωπλήστηκαν πάρα πολλά πλοία παλαιά, ήλι-
κίας άνω των 20 έτών.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΟΝΤΥΜΕΝΟΙ

Χωρίς να μείνετε

ΑΠΕΝΤΑΡΟΙ

ΡΑΦΘΗΤΕ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Άπό τά καλλίτερα
Άγγλικά και Έλληνι-
κά ύφάσματα, με τε-
λείαν έφαρμογήν

ΕΙΣ ΤΗΝ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ
ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Άθήναι: Στοά Άρσακείου 12
Πειραιεύς: Φύλωνος 46 - 48.
Θεσ)νίκη: Βενιζέλου 22
Πάτραι: Μαζώνος 109
Βόλος: Έρμού 111.

ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

ώραιο και δροσερό πρόσωπο
με την θαυμασίαν πούδραν
FORVIL.

Η πούδρα FORVIL είνε
τό πρώτον πολυετών μελετών
του έξοχωτέρου των χημικών
της Γαλλίας Leo Fink, διευ-
θυντού του οίκου FORVIL.

Θα την εύρητε εις όλα τά
καλά καταστήματα, άρωμα-
τισμένη με 5 Fleurs ή ΑΝΕ-
ΜΩΝΕΣ του FORVIL.

Ζητήσατε ένα δείγμα προς
δοκιμήν.

Άποκλειστικός αντιπρόσωπος διά την Έλλάδα
ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ — Αιόλου 31 — Τηλέφ. 25202

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά
διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και
δολοιφνες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Λέκα 7,
Άθήνας.

ἡ νευρασθένεια καὶ ἡ κατὰ πλῶσιν
εἶνε χαρακτηρηστικὰ τῆς δυσκοιλιότητος
*κανονίσατε τὰ ἐντὲρά σας λαμβάνοντες
κάθε πρωτὶ ἓνα κουλαράκι*

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

*θεραπεύει τὴν ὀξυρεμίαν, τὴν δυσπεψίαν καὶ
τὴν χρόνιαν δυσκοιλιότητα*

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ' Ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΥΠΛΑΤΟΥ 6 - ΑΘΗΝΑΙ

"ΦΟΙΝΙΞ,"